

Mẽ Mẽ Lạp

Chàng Trai Ngọt Ngào

MỤC LỤC

1. Lời mở đầu
2. Lớp học quyến rũ và con đường mê cung
3. Chàng trai kì lạ trong truyền thuyết
4. Cuộc đụng độ với Minh Đạo Liên
5. Chiếc hộp giấy và câu lạc bộ hoàng tử
6. Hẹn hò và hẹn ước
7. Loạn rồi, cuộc sống của tôi loạn mất rồi!
8. Có lẽ sẽ rất ngọt ngào!
9. Vượt qua thử thách của bố
10. Mật ngọt và sự lựa chọn của tôi
11. Con đường tình yêu đôi hướng
12. Kết thúc

Dịch: Thanh Loan

Nội dung cuốn sách:

Một tiểu thư của võ quán bị bố ra điều kiện trước sinh nhật năm 16 tuổi phải có bạn trai để sinh nhật làm lễ đính hôn. Nếu không cô sẽ bị ép gả cho vệ sĩ của mình.

Cô ráo riết cho cuộc rượt đuổi của tình yêu của mình. Trên chặng đường đó cô gặp 2 chàng trai: 1 anh chàng hội trưởng của trường, 1 anh chàng có hoàn cảnh gia đình cực kì khó khăn, thậm chí phải làm thuê làm người yêu cho cô, khi được bạn giới thiệu. Tính rất ngọt ngào. Cả hai đều rất đẹp trai, quyến rũ.

Cô đã chọn chàng hội trưởng, làm tổn thương tới tình cảm của chàng trai nghèo. Anh ta quyết tâm bỏ đi du học cùng một cô nàng yêu chàng mê mết. Song cô tiểu thư không thể mãi giấu lòng mình. Phút cuối trước khi chàng ra đi, cô tiểu thư nọ đã quyết giành lấy chàng trai. Liệu cô có tìm được hạnh phúc thực sự cho mình?

Tóm tắt truyện:

"Có một cô gái. Có một chàng trai. Và họ yêu nhau."

Đây là cách đơn giản nhất mà một câu chuyện về tình yêu có thể được kể.

Nó có vẻ không thu hút độc giả cho lắm, vậy mà tại sao các nhà văn vẫn có thể tồn tại?

Bởi thứ họ hơn chúng ta, là khả năng tuyệt diệu khi thêm thắt tình tiết, thêm gia vị cho 3 câu văn đơn giản ấy, để mỗi câu chuyện tình yêu trở nên khác biệt, chẳng bao giờ nhàm tẻ và cũ kĩ. Đây cũng chính là cách Mễ Mễ Lạp tạo ra Chàng trai ngọt ngào.

"Có một cô gái" - Mễ Mễ Lạp không chỉ có một cô gái mà còn tạo ra một cô gái khác thường.

Tiểu Vũ là tiểu thư độc nhất – người thừa kế duy nhất của một gia tộc giàu có, chỉ riêng điều này cũng khiến cô trở nên đặc biệt. Nhưng chẳng may thay, thứ mà cô được thừa kế không đơn thuần là một gia sản kếch xù mà là một võ đường bề thế đã trải qua 17 đời chủ nhân.

Người bố – chủ nhân thứ 17 của võ đường danh giá nọ - đã mù quáng tin tưởng con gái mình đến mức trao cho cô một trọng trách to lớn, đó là làm sao có thể đưa một chàng trai về ra mắt gia tộc trước khi cô bước sang tuổi 16. Chiến tích "thỗ lộ với n chàng trai và không dưới n lần bị từ chối" đủ lừng lẫy để bạn bè nghĩ rằng cô gái này sẽ chẳng thể kiếm được một mối tình trước sinh nhật lần thứ 16 của mình.

Thế nhưng thật trớ trêu thay, khi cả thế giới quay lưng lại với ta thì vẫn luôn có một người đặt hết niềm tin vào ta.

"Có một chàng trai" - Mễ Mễ Lạp không chỉ có một mà là ba.

Một anh chàng là người tình trong mộng của Tiểu Vũ.

Một anh chàng là bạn thanh mai trúc mã và luôn sát cánh bên cô.

Một anh chàng đột nhiên xuất hiện trước mặt cô chỉ để kiếm một món tiền trang trải nợ nần.

Và cả ba chàng trai không hẹn mà cùng lúc bước vào cuộc sống của Tiểu Vũ để giúp cô giải bài toán éo le do ông bố bất thường đề ra.

Nhưng có vẻ như càng giúp thì họ càng làm mọi chuyện rối hơn tơ vò!

"Và họ yêu nhau" – Thế ư? Còn Mễ Mễ Lạp lại chẳng đời nào để cho câu chuyện của mình nhàm chán như vậy!

Chương 1: Lời mở đầu

"Chị cả, chị nhất định phải bảo vệ em đây! Hu hu hu...Nhất định phải bảo vệ em, đừng để cho bọn họ bắt nạt em!"

Nước mắt chan hòa trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa lê, làn da trắng mịn, những giọt nước mắt long lanh rớt rơi đến lạ thường, chỉ có một điều đáng tiếc đó là...

Đây là khuôn mặt của một chàng trai.

"Chị cả, chị nhất định phải bảo vệ em đây!"

Cậu bé vừa khóc vừa nắm chặt lấy vạt áo của tôi, còn tôi đang ưỡn ngực đứng trước mặt cậu bé, oai phong凛凛 đương đầu với những đứa nhỏ cứng đầu, bướng bỉnh nổi tiếng trong trường.

"Yên tâm, chị sẽ không để nó cướp mất kẹo sữa của em đâu!", tôi kiên quyết nói.

"Hu...hu...hu..., chị cả, chị là giỏi nhất! Hu hu hu...", cậu bé vừa gạt nước mắt vừa chớp chớp mắt nhìn tôi, cái nhìn chứa đựng sự sùng bái.

Sau đó, 1, 2, 3! Để bảo vệ cậu con trai còn yếu đuối hơn cả con gái, xinh đẹp hơn cả con gái này, tôi liền giơ nắm đấm lên...

Từ từ thôi!

Nhất định là tôi đang nằm mơ, chắc chắn là đang mơ!

Không biết đối với một người từ nhỏ đã được nuôi dạy như con trai như tôi đây, loài động vật mang tính đực mà tôi ghét nhất chẳng phải là loại con trai còn yếu đuối, xinh đẹp hơn con gái, đến từ không gian đa chiều này hay sao?

Con trai được sinh ra là để bảo vệ con gái! Con gái sinh ra là để được bảo vệ. Nếu như không có sự tồn tại của những anh chàng đẹp trai này, không có sự tồn tại của những anh chàng giống con gái hơn cả con gái này, vậy thì tôi, tôi...

Cũng sẽ không được bầu làm "nữ sinh nam tính nhất của trường x x" rồi!

Tỉnh lại đi! Nhất định mình phải tỉnh lại thôi! Ban nãy chỉ là một giấc mơ...

.....

"Tinh khí của lục phủ ngũ tạng đều tập trung ở mắt, còn tinh khí của gân, cốt, huyết, khí lại gắn liền với mắt...Cổ tã trung vụ hạng, mục hệ cấp tắc mục huyền chuyển hĩ..."

Một giọng nói từ nơi xa thăm vọng lại, nhưng không hiểu đang nói cái gì?

Cái gì là tà trung vụ hạng, sau đó đến não, đến mắt, lại đau đầu chóng mặt...bây giờ chẳng phải đợi đến lúc cơ thể suy nhược thì tôi cũng đã bắt đầu hay đau đầu chóng mặt rồi!

Đó có phải là bí quyết võ công không? Đúng, bạn không nghe nhầm đâu, chính là bí quyết võ công đấy! Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tôi vẫn không thể không thừa nhận, mặc dù bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, xét trên một lĩnh vực nào đó, tôi, người kế thừa duy nhất đời thứ 18 của võ quán Lâm Nguyên Đường, đang sống một cuộc sống gần như như những đại hiệp trong phim ảnh.

Đương nhiên, "gần như" ở đây là để chỉ cả những gian khổ trong quá trình rèn luyện trước khi thành danh.

Ừ...ừ...lại một cơn gió lạnh buốt thổi tới, tôi hoàn toàn bừng tỉnh khỏi giấc mộng kinh tởm ban nãy, phát hiện ra mình từ nãy đến giờ vẫn giữ nguyên một tư thế, toàn thân đã bị cứng đờ lại, không sao cử động được. Tôi tỏ vẻ đáng thương, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trung niên vẫn đang tập trung đọc bí kíp võ công, méo mào nói: "Bố ời con đói rồi!"

"Đói á? Hôm nay mới đứng tấn có ba tiếng, sao mà đã đói nhanh thế?", truyền nhân đời thứ 17 của Lâm

Nguyên Đường là Lâm Mưu Dị, bố của tôi, lạnh lùng lên tiếng.

Trời đất ơi!

Mới bốn giờ sáng đã bị người ta lôi ra khỏi chăn ấm, chưa kịp uống canh cũng chẳng kịp ăn cơm, bị lôi một mạch ra sau núi, còng lưng đứng tấn trong cái lạnh thấu xương, liên tục trong suốt ba tiếng đồng hồ liền, nếu đổi lại là người khác xem có phải vừa đói, vừa mệt, vừa lạnh, để rồi xuất hiện hiện tượng đau đầu, hoa mắt, rồi thì nằm mơ ác mộng trong tư thế đứng như tôi không?

Thử nghe xem đây có giống là lời của một người cha với con gái của mình không? Chẳng khác gì người máu lạnh cả!

"Bố à, con gái bố đang trong tuổi dậy thì mà, không chịu nổi đói đâu!", tôi nhăn nhăn mũi, vẻ mặt đáng thương nhìn bố.

"Không muốn chịu đói, không muốn chịu khổ thực ra cũng có thể. Con gái à, con biết không, mỗi lần bố nhìn thấy con khổ cực rèn luyện, trong lòng bố cũng xót xa lắm chứ!"

Toàn thân tôi như nổi gai ốc, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người bố vừa mới trở thành một người bố hiền từ chỉ trong có một giây. Nhưng tại sao có cảm giác như bố còn có ý gì khác nữa. Quả nhiên...

"Con là đồ con ngốc!", một người bố hiền lành đột nhiên quay ngoắt 180 độ, lông mày nhíu lại thành hình chữ "V", "Con nhìn con xem, mấy năm nay con đang làm gì hả? Từ lúc học lớp một cho đến bây giờ, con nói xem, hi vọng lớn nhất của bố đối với con là gì, trước 16 tuổi tìm được bạn trai phù hợp, sau đó đến năm 18 tuổi kết hôn. Sau đó ta có thể để cho chồng của con tiếp tục kế thừa quyền pháp của nhà họ Lâm, đồng thời nhận lấy trọng trách trường môn đời thứ 18. Thế mà con nhìn con xem, còn mấy ngày nữa là đến 16 tuổi rồi? Con đã tìm được bạn trai chưa? Con rể của ta đâu? Người kế thừa của Lâm Nguyên Đường đâu?"

Qua đen...bay thành từng đàn trên đầu tôi.

Thượng đế ơi, nguyên nhân một người bố tình cảm dạo này bắt tôi tiến hành những bài tập rèn luyện như của địa ngục là bởi vì chẳng bao lâu nữa sẽ đến sinh nhật lần thứ 16 của tôi rồi, thế nhưng anh chàng con rể của ông vẫn chưa thấy bóng dáng đâu hết.

"Con xin bố, năm nay con mới 16 tuổi, chưa có bạn trai là chuyện bình thường. Hơn nữa, cái gì mà 18 tuổi kết hôn chứ? Có ai muốn sớm bị vùi dập trong cái nắm mồ hôn nhân ấy đâu cơ chứ?"

Tôi cảm thấy vô cùng bất mãn, hơn nữa, theo luật hôn nhân của quốc gia, thanh niên 18 tuổi vẫn chưa thể kết hôn. Điều này đến cả một kẻ mù pháp luật như tôi còn biết, huống hồ...

Bố đúng là "đồ cổ" mới được khai quật!

"Cho dù thế nào thì bố cũng quyết rồi! Cho dù có là ông trời cũng không thể thay đổi quyết định của Lâm mỗ này! Cho dù có phải cho con đến một bộ lạc nguyên thủy nhất của Châu Phi thì con cũng phải kết hôn đúng vào lúc tròn 18 tuổi! Lúc con sinh ra, thầy xem tướng đã nói như vậy rồi, con là mệnh tướng quân đầu thai làm con gái, nếu như không sớm gả chồng thì cả đời này ta không có cơ hội được ôm cháu!"

Không thèm để ý đến sự bất mãn của tôi, bố thẳng thừng nói: "Nếu như vào ngày sinh nhật con mà con vẫn chưa tìm được bạn trai, bố sẽ tổ chức đính hôn cho con và thằng ranh Tùng Bình rồi tiến hành hôn lễ cho cả hai khi con tròn 18 tuổi!"

"Cái gì? Bố ơi, bố điên rồi, bố nói là muốn con và Phác Tùng Bình đính hôn sao?"

"Bộp" một tiếng, toàn thân tôi đổ sập xuống nền đất trước cái tin kinh thiên động địa ấy, cái mộng đáng thương bị hôn mạnh xuống đất, thật thê thảm! Nhưng lúc ấy, nỗi đau trên mộng không thể sánh bằng nỗi kinh ngạc trong lòng. Bố mình điên mất rồi! Chắc chắn là bố mong người kế thừa quá đến phát điên rồi! Phác Tùng Bình ư? Trời ơi, sao tôi có thể kết hôn với một người cùng lớn lên bên tôi, một người giống như anh trai của mình cơ chứ?

Trên thế giới này, đời nào có chuyện anh trai kết hôn với em gái không cơ chứ? Đáp án đương nhiên là : Không...thể...được!

"Bố ơi, bố điên thật rồi! Cho dù bố có sứt ruột tìm người kế thừa Lâm Nguyên Đường đến mấy thì cũng nên hỏi ý kiến của người ta trước đã chứ? Tùng Bình sao có thể đồng ý một đề nghị hoang đường như thế cơ chứ? Bố ơi, bố..."

"Cháu đồng ý"

Tôi còn chưa kịp lớn tiếng phản đối đến cùng thì đột nhiên bên tai vang lên giọng nói ngốc nghếch quen thuộc.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn về hướng có tiếng nói phát ra. Trên con đường nhỏ dẫn ra sau núi, có một bóng người đứng đó đã lâu. Người đó cắt tóc ngắn đến mức không thể ngắn hơn, trên khuôn mặt vuông hình chữ điền đen thui là hai con mắt sáng long lanh, nụ cười hé nở trên đôi môi để lộ hàm răng đều tăm tắp và trắng bóng.

Bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt cậu ta mặc trên người dính đầy bùn đất, có lẽ là do bị ngã trong khi tập luyện.

Nhưng tôi nghĩ, nếu như không có người nhắc nhở thì cái tên Tùng Bình dở hơi này chắc chắn không phát hiện ra rằng mình nên thay bộ quần áo đó ra.

"Thưa bác, cháu đồng ý ạ, à không, không đúng, thưa bố, con đồng ý ạ!"

Tùng Bình sải bước đến trước mặt bố tôi, giơ tay lên như học sinh lớp một, giọng điệu có phần phẫn khích.

Quạ đen đang bay thành từng đàn trên đầu tôi, kêu la ầm ĩ. Tôi đột nhiên toát mồ hôi hột.

"Phác Tùng Bình, có phải cậu vẫn còn ngái ngủ không hả? Bố tôi vừa mới nói là sau một tháng nữa sẽ cho hai chúng ta, hai người chưa từng yêu nhau đính hôn đấy, không phải trò đùa đâu, là đính hôn thật đấy!"

Tôi vừa nói vừa giơ nắm đấm về phía cậu ta, chỉ muốn đấm chết cái tên dở hơi này.

"Tôi biết là đính hôn mà, tôi đồng ý! Chỉ cần là những việc có liên quan đến Tiểu Vũ thì tôi đều đồng ý!"

Tùng Bình vốn là bạn thanh mai trúc mã kiêm vệ sĩ của tôi, mặc dù võ công không bằng tôi, chỉ số IQ kém xa tôi nhưng khả năng chịu đòn của cậu ta lại vào hạng nhất!

Cậu ta đứng thẳng lưng, dáng điệu hiên ngang, nhìn tôi chứa chan tình cảm, chậm rãi thốt ra từng từ một:

"Tiểu Vũ, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của bố vợ, nhất định sẽ kế thừa Lâm Nguyên Đường và chăm sóc Tiểu Vũ tử tế suốt cả đời này!"

Yên tâm? Chăm sóc tôi tử tế cả đời? Cậu ta đang nói cái quái gì vậy nhỉ? Cậu ta đang tỏ tình với tôi sao? Đây rõ ràng là những lời mà người chồng nói với người vợ trong đêm tân hôn ở những bộ phim truyền hình mà! Lại còn bố tôi nữa chứ, ông ấy lại còn mỉm cười hài lòng, lấy tay vỗ vỗ lên vai Tùng Bình như là con trai của mình vậy.

Trời ơi, chắc là bọn họ xem phim truyền hình nhiều quá thì phải!

Nhìn cái tên Tùng Bình mặt mày nhăn nhó, quần áo lấm luts kia tôi lại thấy bức mình. Cho dù tôi có ế đi chăng nữa tôi cũng không thể trao cả tuổi thanh xuân, tình yêu đầu và nụ hôn đầu...cho anh ta được!

Không thể được! Không bao giờ!

"Này, hai người cầu kết với nhau phải không? Các người tưởng rằng Lâm Xuân Vũ này không tìm được ai khác hả?", tôi lớn tiếng chống đối.

"Tùng Bình, quyền pháp của nhà họ Lâm, Lâm Nguyên Đường và cả Vũ Chi Nhai đều phải nhờ vào cháu đấy!", bố tôi vỗ vào vai Tùng Bình, rồi nháy mắt với tôi, dường như muốn nói: Không phải là bố khinh thường con đâu nhé, là do con thực sự không tìm được một động vật giống đực khác đấy thôi!

"Tiểu Vũ, chẳng nhẽ cô không nhìn ra sao? Tôi thích cô, thích cô từ lâu rồi! Vệ sĩ đẹp trai và đại tiểu thư...chúng ta chẳng phải là một cặp trời sinh hay sao?", Tùng Bình không thêm để ý đến bộ mặt như đưa

đám của tôi, tiếp tục chìm sâu vào thế giới của mình, hạnh phúc nói.

Rầm....hình như tôi nghe thấy tiếng trời sập xuống ở bên tai.

"Đúng thế, đúng thế! Tùng Bình à, nếu như vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của mình mà Tiểu Vũ vẫn chưa tìm được bạn trai, ta sẽ để cho hai con đính hôn. Sau đó chính thức bắt đầu truyền giáo quyền pháp nhà họ Lâm cho con....Ha ha ha, chuyện này đã có ta làm chủ!"

Chuyện gì thế này? Tôi ngẩng đầu, oán hận nhìn lên bầu trời xanh biếc. Có cần thiết mới sáng ra đã cho tôi một cú sốc lớn thế này không? Giấc mơ ban ngày lúc sáng đã đủ đáng sợ lắm rồi, chẳng nhẽ cuộc đời bi thảm của tôi còn có thể tồi tệ hơn nữa sao?

Cho dù thế nào, trước ngày sinh nhật, mình nhất định phải phá vỡ kế hoạch đáng sợ này của bố!

Đó chính là, cho dù có phải đào sâu xuống ba thước đất, dốc hết toàn bộ sức lực, cho dù có phải mua cũng nhất định phải lôi cho bằng được một anh chàng hoàn mỹ nào đó về nhà!

Chương 2: Lớp học quyền rũ và con đường mê cung

Vol 1. Tên của tôi là Lâm Xuân Vũ

Trường cấp hai Thần Nam.

Sáng thứ hai.

Đúng vào 10 phút cuối trước khi tiếng chuông báo vào tiết tự học buổi sáng vang lên, các học sinh hấp tấp lao qua cổng trường, chạy ủa vào lớp của mình.

"Này, Lâm Xuân Vũ! Ngày mai là sinh nhật tôi, bạn trai của tôi sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi, cậu cũng đến tham gia nhé!", đột nhiên trong đám học sinh vội vã ấy vang lên tiếng gọi tôi.

Lâm...Xuân...Vũ...

Những bạn học sinh xung quanh thi nhau bịt miệng lại, tránh để phát ra tiếng cười khi nghe thấy cái tên của tôi được xướng lên.

Lâm...Xuân...Vũ...

Ở cổng trường, một thiếu nữ đeo cặp quai chéo màu đen, tay đang cầm bánh mì, há miệng gặm một tiếng thật to chợt đứng sững lại vì tiếng gọi đó.

Quay đầu lại nhìn về phía có tiếng nói phát ra.

Lâm...Xuân...Vũ...

Thượng đế ơi, đã sang thế kỉ 21 từ lâu rồi sao mà vẫn còn có người thích sử dụng cái tên của thế kỉ trước thế nhỉ? Hơn nữa, điều càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn nữa đó là, cái tên ấy lại được dùng cho một thiếu nữ 16 tuổi, lứa tuổi đẹp như hoa chứ! Càng tồi tệ hơn nữa đó là, cái cô gái đang cầm bánh mì gặm ngon lành ấy lại chính là...tôi!

Đúng, không sai chút nào, tôi chính là cô gái đang đứng ngẩn ra trước cổng trường, là tiểu thư của Lâm Nguyên Đường. Tên của tôi là: Lâm Xuân Vũ!

Còn người đang chạy hồng học từ ngoài cổng trường vào, mái tóc cột đuôi ngựa, giọng nói lạnh lạnh ấy chính là Lí Thu Sương, là oan gia, là kẻ thù đáng ghét của tôi từ nhỏ tới lớn.

Trời ơi, sáng nay ở đằng sau núi tôi đã bị bố và cái tên Tùng Bình kia dọa cho sợ chết khiếp đi được. Biết chắc hôm nay không phải là một ngày may mắn, nhưng mà trời ơi, cho dù có đen đủi thì cũng có nhất định phải đen đủi đến mức này không hả trời?

Lâm Xuân Vũ và Lí Thu Sương...nghe hai cái tên này cứ như thể vận mệnh đã an bài cho họ trở thành một cặp oan gia vậy!

Đáng nói hơn là, con ranh này thừa biết thứ mà tôi ghét nhất chính là cái tên quê mùa của mình, thế mà nó còn dám hét to tên của tôi trước mặt bạn thân hạ nữa chứ!

Con ranh này chắc chắn là chán sống rồi!

Nhét nốt miếng bánh mì vào miệng, tôi ngẩng đầu lên, ưỡn ngực hiên ngang trước cô ta (đáng tiếc là "cái sân bay" trước ngực tôi không chịu hợp tác khiến cho tư thế này không được hoàn mỹ cho lắm!) rồi nói:

"Lí Thu Sương, tôi tuyệt đối không đi..."

"Lâm Xuân Vũ, chắc không phải vì sợ mất mặt mà không dám đến chứ?"

Sợ mất mặt? tôi trợn mắt nhìn Lí Thu Sương: xin người! Bản cô nương đây đường đường là người kế thừa duy nhất đời thứ 18 của Lâm Nguyên Đường, chẳng nhẽ tôi lại sợ cái con nhãi ranh như cô?

Hừ, câu chuyện cười hài hước nhất thế kỉ này vẫn chưa dừng lại ở đó.

"Lí Thu Sương, xin cậu nói cho tôi biết tôi sợ mất mặt gì nào?", tôi liếc mắt nhìn cô ta.

"Cậu sợ gì á? Đương nhiên là sợ nhìn thấy cảnh tượng tôi và anh Huân thăm thiết bên nhau chứ còn gì nữa! Lâm Xuân Vũ, đối với một người mà cho đến giờ vẫn còn chưa có người yêu thì việc đáng sợ nhất chính là nhìn thấy người khác có đôi có cặp! Hơn nữa, đối tượng lại là tôi, Lí Thu Sương_kẻ thù số một của cậu!"

Giỏi lắm, con ranh này dám động chạm vào hai điều đại kỵ của tôi.

Tôi ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Lí Thu Sương! Điều thứ nhất mà tôi đây căm thù nhất là có kẻ nào đó réo đủ cả họ lẫn tên của ta ra trước đám đông, bởi vì như vậy khiến tôi cảm thấy thật mất mặt! Thứ hai chính là có người động chạm tới việc tôi chưa có người yêu. Tôi mới chỉ 16 tuổi, cho dù chưa có bạn trai, chưa từng yêu cũng là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề lại là...

Lâm Xuân Vũ tôi không chỉ là người kế thừa duy nhất của nhà họ Lâm mà gia đình tôi còn làm chủ một câu lạc bộ hoàng tử KTV trên thị trường, mà câu lạc bộ Hoàng tử chính là nơi nổi tiếng bởi nhiều nhân viên phục vụ đẹp trai.

Nói cụ thể hơn có nghĩa là, tôi sinh trưởng trong một môi trường dễ có bạn trai nhất nhưng lại chưa tìm được một người bạn khác giới nào có thể nói chuyện quá năm câu.

Hơn nữa trong cuộc đời đáng buồn của tôi, để có thể thuận lợi hoàn thành "kế hoạch bồi dưỡng con rể", đào tạo ra một cậu con rể ưu tú, tài sắc vẹn toàn cho nhà họ Lâm, ông bố đáng ghét của tôi đã cấu kết với tất cả mọi người, từ lớn đến bé trong nhà họ Lâm, sử dụng mọi phương pháp đe dọa để ép buộc tôi phải liên tục theo đuổi hết anh chàng này đến anh chàng kia mà họ cảm thấy "không tồi" ngay từ hồi tôi mới học lớp một.

Nói một cách cụ thể hơn đó là, mỗi năm tôi đều phải tỏ lộ tình cảm đến n lần đối với các anh chàng đẹp trai, cậu bé đẹp trai hay thậm chí các nhóc tí đẹp trai dưới sự uy hiếp của cả gia đình. Nói một cách đơn giản hơn nữa đó là, từ nhỏ tới lớn tôi đều bị những anh chàng đẹp trai, cậu bé đẹp trai hay các nhóc tí đẹp trai ấy từ chối đến n lần.

Tuy nhiên, tất cả những điều này vẫn chưa là gì! Thảm hại nhất vẫn là, trong lần đầu tiên "triển khai nhiệm vụ" tỏ lộ tình cảm với người bạn trai ngồi cùng bàn, tôi đã bị thất bại. Thất bại không thành vấn đề, vấn đề là ở_ người bạn trai cùng bàn ấy lại bị con ranh Lí Thu Sương này một tay bắt gọn!

Kể từ đó, trong cuộc đời của tôi luôn đi kèm với sự thất bại và cười nhạo của Lí Thu Sương.

Vì thế mà...bạn bảo tôi làm sao nuốt được cục tức to đùng này đây?

"Lâm Xuân Vũ, tôi nghĩ kế hoạch bồi dưỡng con rể của bố cậu đến nay vẫn chưa thể thành thực được đâu, chắc là ông ấy thất vọng lắm nhỉ? À phải rồi, tôi nghe nói dạo trước ông ấy có giới thiệu cho cậu một người, sao rồi, người ta không thích cậu chứ gì? Không phải là bị cái dáng vẻ đàn ông của cậu dọa cho sợ chạy mất dép đấy chứ?"

"Lâm Xuân Vũ, ngày sinh nhật của cậu cách ngày sinh của tôi không xa đâu nhỉ? Chẳng phải bố cậu nói sẽ xác định đối tượng kết hôn cho cậu trước ngày sinh nhật 16 tuổi đúng không? Nhưng phải làm thế nào bây giờ, cái gì mà đối tượng kết hôn chứ, đến giờ ngay cả bóng dáng của đối phương còn chưa thấy đâu nữa là!

Lâm Xuân Vũ, sao bố cậu vẫn chưa bỏ cuộc nhỉ? Nói cái gì mà nhất định phải gả cậu khi cậu tròn 18 tuổi chứ? Tôi nghĩ, với tướng mạo của cậu, công thêm với tính cách của cậu thì đừng nói 18 tuổi, mà đến 28 tuổi cũng không có người rước đâu! Ha ha...thực ra cậu có thể bảo bố cậu mua cho cậu một người bạn trai cũng được mà! Ha ha ha..."

"Ai nói là tôi không có bạn trai?"

Trên đời này có ai đi mua bạn trai chứ? tôi không thể chịu đựng được sự sỉ nhục này!

Mặc dù biết là con ranh Lí Thu Sương này chỉ cố tình dùng những lời lẽ không hay để khích bác tôi, mặc dù biết bây giờ không phải là lúc phô trương thanh thế, mặc dù biết nếu vì không chịu nổi uất ức mà nói ra một lời nói dối khủng khiếp, ví dụ như câu "Ai nói là tôi không có bạn trai" thì đến lúc cấp bách tôi sẽ càng phải dùng nhiều lời nói dối hơn để che đậy lời nói dối lúc ban đầu.

Nhưng mà, hu hu hu...thượng đế ơi, cái con ranh Lí Thu Sương này quả là khinh người quá mức, dám nói là cho dù tôi 28 tuổi cũng chẳng thể lấy nổi chồng, như vậy làm sao mà tôi nhẫn nhịn cho nổi?

"Lí Thu Sương, tôi nói cho cậu biết, tôi đã có bạn trai từ lâu rồi!", tôi ưỡn ngực, ra vẻ hống hách.

Mặc kệ, mặc kệ hết, sự việc đã đến nước này rồi thì thể diện quan trọng hơn tất cả. Trước mắt phải giảm bớt sự hống hách, đặc chí của con ranh Lí Thu Sương này đã!

"Cậu có bạn trai rồi sao?", quả nhiên khi nghe thấy tôi nói vậy, cô ta liền ngậy người ra, khuôn mặt không dấu nổi vẻ sừng sốt, "Không thể nào!", Lí Thu Sương khẳng định chắc nịch.

Cái con ranh này, khẳng định chắc nịch như vậy có ý gì?

Tôi trợn mắt lườm cô ta một cái sắc lẻm rồi phẫn nộ quát: "Lí Thu Sương, cậu không tin thì cứ chờ đấy! Ngày mai tôi sẽ dẫn anh ấy cùng đến tham dự sinh nhật của cậu, cho cậu trắng mắt ra!"

"Được thôi, Lâm Xuân Vũ, cậu này là cậu nói đấy nhé! Tôi đợi gặp bạn trai của cậu vào ngày mai! Đến lúc ấy, cậu mà dám trốn thì cứ chuẩn bị tâm lí bị chúng tôi cười nhạo cả đời đi!"

Đến lúc ấy, cậu mà dám trốn thì cứ chuẩn bị tâm lí bị chúng tôi cười nhạo cả đời đi!

Lí Thu Sương vừa bỏ đi, sự hung hăng của tôi bỗng chốc xẹp lép như quả bóng bay bị châm kim vậy. Bị cười nhạo cả đời? Hơn nữa lại bị cô ta cười nhạo cả đời sao? Thượng đế ơi, cái giá này có phải là quá đắt hay không?

Vào chính cái lúc tôi đang lê bước về phòng học thì từ xa vọng lại tiếng của Lí Thu Sương:

"Này, nếu như thật sự sợ mất mặt, cậu cũng có thể mang theo anh chàng vệ sĩ Tùng Bình của cậu đến. Thực ra anh chàng đó cũng xứng đôi với cậu lắm! Đương nhiên cậu cũng có thể lợi dụng thân phận ông chủ của bố cậu để mời một anh chàng phục vụ đẹp trai nào đó giúp cậu ứng phó với chuyện này!"

A..ha ha...ha"

Tiếng nói ám ảnh ấy cứ bám lấy tôi không chịu tan biến, khuôn mặt của tôi đỏ bừng như sắp vỡ tung đến nơi rồi! Tức quá! Thật là ức hiếp người quá mức mà!

Không, không được! trong não tôi vụt qua những hình ảnh bị Lí Thu Sương chê cười, tôi vỗ mạnh đầu mình, nắm chặt tay hạ quyết tâm: cho dù thế nào, cho dù có là lừa gạt, đe dọa, quyến rũ hay cầu xin...bất kể là sử dụng phương pháp nào đi nữa, trước ngày mai tôi cũng phải tìm cho bằng được một "người bạn trai"!

.....

Hình như mới sáng nay, mục tiêu của tôi chỉ là tìm cho được bạn trai trong thời gian hai tháng trước ngày sinh nhật, vậy mà chỉ vài phút sau thôi, ông trời ơi...cái giới hạn này đã rút ngắn lại chỉ còn đến tối mai thôi!

Ở nơi nào đó trên bầu trời kia, chắc chắn có kẻ nào đó rất căm hận tôi, chắc chắn là như vậy!

Vol 2. Hoàng tử nụ cười của lớp học quyến rũ

Thực ra đến lúc cấp bách cũng không phải là không có người để lựa chọn.

Trái qua mấy tiết liền trần trở suy nghĩ, đến giờ nghỉ giải lao, tôi lặng lẽ đến trước cửa lớp 11A ở lầu ba, lớp học được toàn trường mệnh danh là "lớp học quyến rũ"

Đừng tưởng rằng mỗi lớp trong trường tôi đều có biệt hiệu riêng. Ngoài lớp 11A ra, các lớp khác không hề có biệt danh hay tên riêng gì cả. Lớp học có được cái tên đặc biệt và được cả trường ngưỡng mộ như lớp 11A thì toàn trường chỉ có một mà thôi.

Thậm chí, trường trung học quý tộc Thần Nam nổi tiếng nhất nhì trong cả nước không phải là vì có nhiều các công tử, tiểu thư con nhà danh giá, cũng không phải là nơi có thiết bị giảng dạy cao cấp nhất của thế giới, càng không phải trường học nổi tiếng hàng năm đào tạo ra nhiều học sinh ưu tú cho đất nước, mà chính là bởi vì lớp 11A, "lớp học quyến rũ" này.

Tôi cẩn thận thò đầu nhìn vào từ phía cửa kính, lập tức có cảm giác như được ánh hào quang chiếu tới. Đứng trước lớp học này, ai ai cũng có cảm giác như bản thân mình thật nhỏ bé!

Những chàng trai và những cô gái hoàn mỹ nhẹ nhàng đi lại trên giảng đường chuyên dụng của "lớp học quyền rũ", những sản phẩm It mới mẻ chỉ thấy trên ti vi lấp lánh ánh sáng, trong không khí phảng phất mùi thơm tao nhã hòa quyện bởi nhiều loại nước hoa danh tiếng càng khiến cho không khí ở lớp học này trở nên đặc biệt.

Tôi lắc mạnh cái đầu suýt nữa trở nên mê muội và hướng mắt về phía cửa sổ "lớp học quyền rũ" này. Đó chính là nơi chứa đựng một trong ba nguyên nhân khiến cho lớp học này được mệnh danh là "lớp học quyền rũ"_chỗ ngồi của hội trưởng Sam Mậu Nhất, người có "nụ cười quyền rũ" nhất.

Trong phòng học huyền ảo, ở một góc nhỏ hoàn toàn tách biệt khỏi thứ tạp âm xung quanh, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng tao nhã, yên lặng ngồi dựa lưng vào cửa sổ, trên tay cầm một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh rất dày. Người ấy chăm chú đọc sách, đôi lông mày nhíu lại, vẻ mặt biến đổi theo những tình tiết trong tiểu thuyết.

Ánh sáng mặt trời nhảy nhót trên bức cửa sổ, lấp lánh trên mái tóc ngắn màu hạt dẻ khiến cho chàng trai như chìm vào trong một ánh hào quang màu vàng rực rỡ, đẹp chẳng khác gì một thiên sứ với đôi cánh màu trắng muốt. Chàng trai có nước da nâu do thường xuyên vận động ngoài trời, nhìn vừa có vẻ tao nhã như công tử, lại vừa cứng cáp, khỏe mạnh.

Nói chung là... nói tóm lại bằng một câu là: hội trưởng Mậu Nhất thật là một người hoàn mỹ! Đẹp trai, thanh cao, nho nhã, giỏi thể thao, thành tích học tập tốt, điều quan trọng là...

Cả khuôn mặt tôi gần như dán chặt vào kính cửa sổ, ngây ngô nhìn hội trưởng Mậu Nhất chăm chú đọc tiểu thuyết. Những ngón tay thon dài khẽ động đậy, những tờ giấy mỏng từ từ lật sang bên trái cuốn sách.

Khi đọc xong nội dung của trang tiếp theo, đôi lông mày đang nhíu lại đột nhiên giãn ra, đôi môi nở ra một nụ cười, để lộ hàm răng trắng tinh và đều tăm tắp. Một hàm răng trắng đẹp tựa vỏ sò sáng lấp lánh trong ánh mặt trời, đôi môi hơi cong lên, hé nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng, đẹp chẳng khác gì hoa nở vào tháng ba.

Hội trưởng Sam Mậu Nhất, người thu hút được hơn 60% các cô gái trong trường, chiều cao 178 cm, cân nặng 75 kg, thành tích học tập xuất sắc, giỏi thể thao, lại là hội trưởng của câu lạc bộ kịch nói của trường Thần Nam, đối xử với ai cũng rất dịu dàng, hiền lành. Có thể nói, anh ấy chính là một hội trưởng hoàn mỹ nhất của trường Thần Nam.

Nếu như một nửa của tôi thật sự sẽ phải được định đoạt trước khi tôi tròn 16 tuổi, thì chỉ có thể là anh chàng hội trưởng Sam Mậu Nhất hoàn mỹ này mà thôi!

Tôi nuốt nước bọt, cố gắng xác định quyết tâm "liều mạng" lần này của tôi!

Để đề bẹp khí thế ngông cuồng của Lí Thu Sương, rửa sạch nỗi nhục "không có ai yêu" đã đeo bám tôi ngay từ hồi lớp một, lần này, ta nhất quyết phải "liều cái mạng này"! Nhất định phải giải quyết gọn anh chàng hội trưởng Sam Mậu Nhất này!

Tôi lập tức đề ra một kế hoạch nho nhỏ trong đầu: hội trưởng Mậu Nhất vốn nổi tiếng bởi sự dịu dàng, thân thiện với mọi người. Nếu tôi cầu xin anh ấy "trở thành bạn trai thể thân trong một ngày" của tôi, thì anh ấy...hài, chắc là ít nhất anh ấy cũng sẽ cân nhắc đến việc này. Sau đó tôi sẽ liên tục đề nghị được riêng tư ở bên cạnh anh ấy, rồi sau đó thì...Ha ha ha...

Nuốt ực nước bọt trong miệng, tôi lấy hết dũng khí tiến về phía "mục tiêu" trước mặt.

Có thể là do tôi không quá nổi bật so với những "sinh vật" khác trong lớp học này, thế nên khi tôi bước vào, không hề có ai lên tiếng chất vấn về sự xuất hiện của tôi. Tôi nhẹ nhàng tiếp cận với hội trưởng Mậu Nhất.

Trên đường tiếp cận mục tiêu, không may tôi quệt nhẹ vào một anh chàng nào đó đang nằm bò ra bàn mà ngủ khiến cho anh ta khẽ kêu lên....

Tôi không kiềm chế nổi liền đưa mắt liếc nhìn anh chàng đang ngủ ngon lành kia. Anh ta vẫn tiếp tục ngủ say sưa, thậm chí còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn xem người vừa va vào mình là ai, đầu tóc rối bời, quần áo

đồng phục cũng luộm thuộm, trông chẳng có chút nề nếp nào cả.

Nhưng sao một người như thế này lại là hoàng tử của lớp học quyền rũ cơ chứ? Anh ta giành được 100% phiếu bầu của các cô gái trong trường và nghiêm nhiên trở thành "chàng hoàng tử có đôi mắt quyền rũ" nhất của trường Thần Nam.

Hài, sao ở trong lớp học quyền rũ lại có sự tồn tại của một sinh vật như thế này cơ chứ? Tôi không thể hiểu nổi một anh chàng cả năm chẳng ai thấy mặt như thế này, sao lại có thể được yêu thích hơn cả hội trưởng Mậu Nhất, sao có thể trở thành hoàng tử của lớp học quyền rũ này cơ chứ?

Nói đến đây, tôi không thể không giải thích một chút về nguyên nhân vì sao lớp này được mệnh danh là "lớp học quyền rũ", nguyên nhân là do ba nhân vật trong lớp này: Minh Đạo Liên, người xếp thứ ba toàn trường, tỉ lệ bầu chọn là 40%, biệt danh là "mắt kính quyền rũ", hiện không có trong lớp học.

Hoàng tử Sam Mậu Nhất, xếp thứ hai toàn trường, có tỉ lệ bầu chọn là 60%, là chàng hoàng tử hoàn mỹ nhất trong lòng tôi với biệt danh "nụ cười quyền rũ". Còn có một người nữa...là người lúc này đang nằm gục mặt trên bàn kia, người mà đã nửa năm sau khi vào học tôi vẫn chưa biết mặt, tên là Nam Trúc Du, được mệnh danh là "đôi mắt quyền rũ".

Mình đang làm cái quái gì thế nhỉ, bây giờ là lúc nào rồi mà còn bày đặt giới thiệu mấy thứ vớ vẩn này?

Tôi nhanh chân lại gần hội trưởng Mậu Nhất, lấy hết dũng khí mà miệng vẫn lắp bắp: "Anh Mậu....Nhất..."

"Tiểu Vũ à? Sao hôm nay lại có rảnh rỗi đến lớp thăm anh thế này?", Mậu Nhất ngẩng đầu, nháy mắt với tôi, trên đôi môi nở ra một nụ cười thật ấm áp, đôi mắt khẽ cong lên như hình trăng khuyết trông thật dễ thương, dễ thương đến mức khiến cho tôi phải say sưa đắm!

Nhưng đúng lúc ấy, những sinh vật khác trong lớp này bỗng nhiên lại chú ý đến sự tồn tại của ngọn cỏ dại là tôi đây. Lập tức những ánh mắt tò mò, thù địch, khó chịu và khinh bỉ đổ dồn lên người tôi.

"Anh Mậu...Mậu...Nhất...", mặt tôi đỏ lên như ớt chín, toàn thân cứng đờ ra vì căng thẳng, miệng lắp bắp không ra tiếng. "Ừc", tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái trước khi nhắm mắt đưa ra lời thỉnh cầu của mình. Thượng đế ơi, con căng thẳng quá đi mất! Những nhân vật chính trong tiểu thuyết thường mở lời như thế nào trong những tình huống như thế này đây?

"Anh Mậu Nhất ơi, em có một thỉnh cầu..."

"Tiểu Vũ, sao cậu lại chạy từ tầng bốn xuống đây thế? Đến tìm tôi à?", "Bộp" một tiếng, khi tôi còn chưa kịp đưa ra lời thỉnh cầu của mình thì đột nhiên có người vỗ vào vai, tiếng cười quen thuộc vang lên bên tai.

"Ha ha...là Mê Cúc à!". Tôi cười nhạt, ngoảnh đầu nhìn cô gái vừa đột ngột vỗ vai mình.

Đôi mắt phượng hoàng kiều sa, đôi môi chúm chím hình quả anh đào chín mọng, mái tóc uốn lọn sóng bồng bênh, cô ấy chính là một trong những sinh vật ưu tú trong cái lớp học này, một thiếu nữ xinh đẹp đến mức có thể kiều ngạo đứng trên đầu những kẻ khác.

Thu Mê Cúc là hoa khôi của trường Thần Nam, do tính cách khó nắm bắt và sở thích lạ kì, nên về cơ bản cô ấy đã trở thành một "nữ vương bệ hạ" khó hiểu của lớp học quyền rũ này. Cô ấy cũng chính là bạn...à không, là bạn thân nhất của tôi.

Tại sao tôi không phải là một nữ hoàng đầy quyền lực như cô ấy chứ? Hài...mặc dù Xuân Vũ tôi không mấy có duyên với đám con trai nhưng lại rất được lòng các bạn gái. Còn Mê Cúc thì hoàn toàn ngược lại, cô ấy được rất nhiều nam sinh yêu quý và ngưỡng mộ. Tuy nhiên, một đặc điểm nổi bật của Mê Cúc là cô ấy rất thích đồ dùng của người khác, đặc biệt rất thích cướp đồ dùng của người ta.

Từ khi đi học cho đến nay, Mê Cúc đã liên tục được bầu làm "nữ sinh đáng ghét nhất trong các nữ sinh đáng ghét" của trường.

Chỉ có một người như tôi, xưa nay luôn giàu tình cảm và lòng nhân ái với những người đồng giới mới không nhìn thấy Mê Cúc lúc nào cũng cô độc nên mới chịu làm bạn với cô ấy. Mọi người không ai muốn làm bạn với Mê Cúc, chỉ có tôi có đủ cái dũng khí ấy mà thôi! Chỉ có điều, Mê Cúc sẽ không bao giờ tranh giành của tôi, tôi tin là vậy!

"Toàn tập văn học của Shakespeare bằng tiếng Anh", đôi mắt Mê Cúc sáng lên khi nhìn thấy cuốn tiểu thuyết trong tay hội trưởng Mậu Nhất. Thế là cô ấy lập tức giật lấy nó và reo lên thích thú!

Cái gì mà Shakespeare, cái gì mà toàn tập văn học thế nhỉ?

Cái mà tôi quan tâm nhất bây giờ chính là một vấn đề cực kì nan giải: thỉnh cầu một người làm "Bạn trai thể thân trong một ngày" cho mình. Tôi kéo mạnh vạt áo của Mê Cúc, ý bảo cô ấy tránh xa ra một chút.

Cái cô Mê Cúc này, nhìn thấy vậy lại chỉ mỉm cười nghi hoặc, sau đó chưa kịp để tôi mở miệng, cô ấy đã quay đầu lại, tiếp tục nói chuyện với hội trưởng Mậu Nhất: "Tôi nói cho cậu nghe, nếu như không tìm được người thích hợp đóng vai Paris thì cho dù cậu có nghiền ngẫm kịch bản kĩ đến mấy cũng chỉ vô dụng mà thôi!"

Đáng ghét thật, chẳng nhẽ mình lấy hết can đảm đến đây thổ lộ với anh chàng "bạn trai thể thân" kia mà lại vì mấy chuyện kịch bản vở văn học vớ vẩn làm cho hỏng hết cả việc hay sao?

Trong đầu tôi chợt hiện lên tiếng cười cực kì... cực kì đáng ghét của con ranh Lí Thu Sương! Không, tuyệt đối không thể! Mình tuyệt đối không thể vì chút rào cản nhỏ nhoi này mà nản chí!

Toàn tập Shakespeare chứ gì? Được thôi, đã thế mình sẽ dùng quyền pháp của nhà họ Lâm để đánh cho nó tan tành!

"Ha ha..., cái gì mà Paris chứ? Anh ta là ai vậy?", tôi nở nụ cười rạng rỡ, cố gắng nói chen vào giữa câu chuyện của hai người đó, "Hội trưởng Mậu Nhất, chắc dạo này anh bận lắm nhỉ? Thực ra hôm nay em đến đây là để tìm..."

"Ấy, Tiểu Vũ, cậu làm sao biết được lớp tôi sẽ diễn kịch nói trong dịp tết Nguyên đán này?", hài... cuối cùng lời nói của tôi vẫn bị Mê Cúc làm gián đoạn.

Cái gì mà kịch nói với vở Nguyên đán chứ? Mặt tôi ngây ra nhìn Mê Cúc.

"Cái gì, cậu không biết à? Tại cậu biết dạo này Mậu Nhất rất bận, tôi cứ tưởng là bởi vì cậu đã biết kế hoạch bí mật của lớp tôi chứ!", Mê Cúc nhìn tôi nói: "Tiểu Vũ ơi, tôi nói nhỏ với cậu một bí mật này nhé, trong buổi lễ chào mừng tết nguyên đán lần này, lớp chúng tôi sẽ tham gia diễn kịch. Kịch bản là do hội trưởng Mậu Nhất của cậu dựa trên nguyên tác vở kịch nổi tiếng 'Shakespeare in love', kết hợp với các nhân tố hiện đại sáng tạo ra, chắc chắn sẽ là một vở kịch độc đáo có một không hai!"

"Ha ha....thật sao?"

Tôi cười nhạt, giờ thì ai mà có tâm trạng đi quan tâm đến việc tác phẩm của ông nào đó người nước ngoài đã được cải biên như thế nào cơ chứ? Vấn đề mấu chốt cần được giải quyết của tôi lúc này chính là tìm kiếm "bạn trai thể thân" kia!

Thôi mặc kệ, dù sao thì Mê Cúc cũng không phải là người ngoài, hơn nữa, nếu như Mậu Nhất trở thành bạn trai thể thân của mình thì đến lúc đó chắc chắn Mê Cúc cũng sẽ biết thôi. Nếu đã như thế, chi bằng đưa ra thỉnh cầu này với hội trưởng Mậu Nhất ngay trước mặt Mê Cúc? Thực ra chuyện này cũng có gì to tát lắm đâu?

"Hội trưởng, thực ra em đến là muốn nhờ anh...", tôi cúi đầu, lí nhí nói.

"A... Mậu Nhất này, trước mặt chúng ta đang có một ứng cử viên sáng giá đấy!"

Mê Cúc lại một lần nữa ngắt lời của tôi.

Không biết có phải là do tôi quá nhạy cảm hay là do quả thực cô ấy luôn cố tình nói chen ngang vào câu chuyện của tôi nữa? Tôi ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt hồn nhiên, vô tội kia. Cô ấy có vẻ đang rất hào hứng.

Bốp

Tôi gõ mạnh vào đầu mình. Tôi đang nghĩ cái gì vậy nhỉ, lại đi nghi ngờ cả bạn thân của mình! Sao tôi có thể

làm như vậy được? Cho dù bình thường tính cách của Mê Cúc có hơi tùy tiện, kiêu ngạo và độc đoán, nhưng mà... (Không hiểu mình đang nghĩ cái quái gì nữa?)

Dừng lại, phải trình bày lí do đến đây cho Mậu Nhất nghe mới được, nếu không tiếng chuông vào lớp lại ngân lên thánh thót bây giờ!

Tôi cố lắc lắc đầu để xua đi những phỏng đoán, hoài nghi không hay của mình. Nhưng mà...

"Ứng cử viên sáng giá? Ý gì vậy?", Mê Cúc hào hứng nhìn tôi, huyết thái dương còn đang giật giật bởi vì quá hưng phấn.

"Tiểu Vũ, chính là cậu... nhân vật Paris...không ai có thể hợp với vai này hơn cậu đâu!", Mê Cúc reo lên thích thú. "Trời ơi sao mình không nghĩ ra ngay từ đầu cơ chứ? Tiểu Vũ, cậu còn nhớ khi còn nhỏ cậu đã đóng vai là chàng kị sĩ cưỡi ngựa bảo vệ tớ không? Mặc quần áo con trai vào là cậu có thể mê hoặc được ới đứa con gái đấy!"

"Mậu Nhất này, chắc là cậu không biết, Tiểu Vũ của chúng ta từ nhỏ đến lớn mặc dù không có duyên với bọn con trai nhưng lại rất thu hút các cô gái đấy! Nếu như để cho cô ấy đóng vai chàng Paris si tình thì nhất định sẽ nhận được nhiều phiếu ủng hộ. Hơn nữa, Tiểu Vũ lại có kinh nghiệm gì đó tương tự như Paris, nhất định cậu ấy có thể nắm được mạch tâm trạng của nhân vật này!', đôi mắt Mê Cúc như sáng lên, miệng bắn như súng liên thanh.

Thế là thế nào? Cái gì mà Paris vậy? Rất thu hút các cô gái là sao? Cái gì mà kinh nghiệm tương tự...

Tôi tròn tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cái cô Mê Cúc này không phải lại tự ý quyết định chuyện gì phiền phức rồi chứ?

Còn nhớ hồi học lớp ba, chỉ vì một câu nói đùa của cô ấy mà tôi đã giành được nhiệm vụ trở thành "người mẫu" cho cô giáo sinh vật, phải đứng lên trước lớp cho cô chỉ ra vị trí các huyết trên cơ thể, kết quả là tôi bị điểm trúng huyết cười, cười mất ba ngày ba đêm liền.

Còn cả năm trước, lúc ở vườn thú, chỉ vì một câu "Tiểu Vũ nhà ta chắc chắn có thể" mà tôi đã được người dẫn chương trình vui vẻ mời lên sân khấu để biểu diễn tiết mục "người đẹp và quái vật", tức là thò đầu vào miệng con sư tử ấy mà!

Còn cả năm ngoái nữa...

Oa ha ha....

"Mê cúc, tôi đến lớp cậu không phải là để giúp các cậu đóng kịch...",tôi vội vàng nói với Mê Cúc, nhất định phải nhanh chóng ngăn cô ấy lại! Nếu chậm chắc chắn sẽ không kịp mất!

"Ha ha, không sai, sao tôi không nghĩ ra nhỉ. Tiểu Vũ bình thường nhìn rất đẹp trai, hơn nữa lại có võ công cao cường, đúng là những yếu tố mà người đóng nhân vật này cần đến!", Mậu Nhất nhìn tôi, miệng mỉm cười, ánh mắt chứa chan hi vọng.

Nụ cười ấy, ngọt ngào cứ như là sô cô la tan chảy, khiến cho trái tim tôi không khỏi phập phồng!

"Tiểu Vũ, em có thể giúp anh việc này được không? Anh biết bảo em diễn vai nam chính là làm khó cho em. Hay thế này đi, nếu như trong một tuần mà anh không tìm được người nào thích hợp hơn em, em có thể nhận lời giúp anh được không?", nhìn thấy tôi có chút do dự, Mậu Nhất bèn nói tiếp.

Nếu như em đồng ý với yêu cầu này của anh thì anh có thể đáp ứng yêu cầu làm bạn trai thế thân một ngày cho em không? À, không, không đúng, có thể nhận lời làm bạn trai của em được không?

Tôi ngây người ngấm nhìn nụ cười rạng rỡ của Mậu Nhất. Cố lấy hết dũng khí, tôi định mở miệng nói ra những lời trái tim muốn nói.

"Hội trường, em muốn...'

"Reng....reng....reng...."

Cái chuông chết tiệt! đúng lúc tôi hít thở thật sâu để lấy bình tĩnh nói ra điều muốn nói thì nó lại kêu lên mới tức chứ! Đã thế cả cái lớp học này còn nhìn chăm chăm vào tôi như muốn nói: "Ê cỏ dại, hãy biến đi!"

"Tiểu Vũ, mau về lớp đi! Mậu Nhất, cậu yên tâm, Tiểu Vũ nhà ta nhất định sẽ đồng ý mà!", Mê Cúc đứng bên cạnh nháy mắt với Mậu Nhất rồi vừa đẩy tôi ra ngoài phòng học vừa tổng kết lại cuộc nói chuyện ban nãy.

"Nhưng mà tôi...", mục đích đến đây của tôi vẫn chưa nói ra, vấn đề của tôi còn chưa được giải quyết. Nhưng xem ra tốt nhất tôi không nên ở lại cái lớp này thêm nữa.

"Mê Cúc, nhưng mà tôi đến tìm hội trưởng Mậu Nhất là để nhờ anh ấy làm bạn trai thế thân của tôi mà!"

Đứng trước cửa lớp, tôi không thể nhẫn nại thêm được nữa nên đã nói nhỏ với Mê Cúc điều cần phải nói.

"Cái gì? Cậu định nhờ Mậu Nhất làm...", Mê Cúc tròn mắt, thốt lên.

"Ấy...", những tia nhìn hắc ám đang dồn về phía tôi. Cái con ranh này, sao mà lớn tiếng quá vậy? Cứ như là muốn cho cả làng cùng biết bí mật này ấy! Cũng may là tôi có võ, chỉ cần nghiêng người một cái là tôi đã kịp bịt chặt miệng cô ấy lại. Nếu không nhanh chắc cô ấy đã hét tướng lên khiến cho ai ai cũng biết chuyện mất mặt này của tôi rồi!

"Xin cậu đẩy Mê Cúc, chuyện xấu hổ như vậy, cậu có thể nói nhỏ một chút được không?", tôi đưa mắt nhìn khắp lượt các học sinh đang ngồi trong lớp. May quá, họ đang mải mê với việc riêng của mình, không ai để ý đến tôi hết. "Chuyện mất mặt này mà cậu dám thét lên như vậy trước bàn dân thiên hạ à? Cậu không sợ ngày mai tôi khỏi dám đến lớp luôn sao? Tôi..."

"Em này hình như không phải là học sinh lớp ta thì phải? Chuông vào lớp đã kêu từ lâu rồi, sao em vẫn còn chưa đi?", tôi còn chưa kịp nói hết thì đã nghe thấy tiếng thầy giáo của lớp quỳnh rũ vang lên bên tai.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt thầy như đang muốn nói: "Em là một học sinh hư".

"Em ở lớp nào? Tên là gì? Đưa thẻ học sinh ra đây tôi xem nào!"

Oái...

"Thưa thầy, em đi ngay đây mà!", tôi cười nhạt, cúi đầu chào thầy rồi định chuồn cho nhanh, nào ngờ cái thẻ học sinh phản chủ treo trên ngực áo lại rơi bộp xuống đất.

"Lâm Xuân Vũ? Mưa xuân trong rừng cây à?", thầy giáo nhặt tấm thẻ học sinh của tôi lên, giơ ra trước mặt và nói bằng giọng hài hước.

Mưa xuân trong rừng cây...

Những ánh mắt chế nhạo đổ dồn về phía tôi. Thậm chí tôi còn nghe thấy loáng thoáng những trận cười chế giễu của đám học sinh trong lớp.

Tôi cúi gằm mặt xuống, chẳng dám nhìn vào đám học sinh trong lớp nữa, nhất là hội trưởng Mậu Nhất, người mà tôi đang để ý đến....Hu hu hu...thật là quá mất mặt!

"Mê Cúc, tôi đi trước đây!", nói dứt lời, tôi liền chạy một mạch về lớp.

Vol 3. Paris là ai?

Trên thế gian này, còn gì đau khổ hơn là lấy hết dũng khí để thổ lộ tình cảm với người ta mà cuối cùng vẫn không thể không nén lại trong lòng, lặng lẽ mang nỗi niềm sâu kín trở về trong tình trạng vẫn còn "nguyên đai nguyên kiện"?

Trời ơi, lần này mình phải làm thế nào đây?

Đừng nói trước bữa tiệc sinh nhật 16 tuổi có thể tìm được một người bạn trai phù hợp, thoát khỏi kiếp nạn đính hôn với Phác Tùng Bình mà ngay cả cửa ải ngày mai của con ranh Lí Thu Sương này cũng khó mà vượt qua.

Lẽ nào tôi thực sự không có duyên với bọn con trai sao? Hu hu hu...

Tôi chán nản đeo cặp lên vai, thở dài ngao ngán đi về nhà.

"Này chị cả!", phía trước vang lên giọng nói vui vẻ quen thuộc.

Zoey, không cần ngẩng đầu lên cũng biết người đang gọi tôi chính là người bạn thân cùng lớp, Zoey.

"Zoey, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi tôi giống như đám nhóc tí ở Vũ Chi Nhai chứ. Cậu phải gọi tôi là...", tôi ngẩng đầu lên, những lời đang định nói liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho nghẹn lại.

Thiếu nữ đang đứng trước mặt tôi, mái tóc dài, đen óng ả ngày hôm qua nay bỗng dưng trở thành một mái tóc ngắn, uốn lọn sóng, màu vàng rực. Đôi mắt màu đen hôm qua nay cũng trở thành màu xanh nước biển.

Cái gì mà hôm qua với chả hôm nay, nghe tôi nói như vậy, 99% là bạn cho rằng đây thần kinh của tôi có vấn đề. Nhưng mà tôi xin thề, những điều tôi nói hoàn toàn là sự thật!

Cô gái xinh đẹp có hình dạng như búp bê Barbie trước mặt tôi đây tên là Zoey, là bạn thân cùng lớp với tôi, đặc điểm lớn nhất của cô ấy là thích tự ý thay đổi dung nhan của mình, thường xuyên đổi kiểu tóc, màu tóc, màu mắt, còn đặc biệt thích trang điểm cho mình trông giống các nhân vật hoạt hình nữa.

Nghiêm túc mà nói thì Zoey cũng là một nhân vật thần bí trong trường của chúng tôi.

Nguyên nhân là do: không ai biết tên thật và lai lịch thực sự, nơi ở, thậm chí không ai biết Zoey là người nước nào, diện mạo thực sự của cô ấy ra sao...bình thường tôi cũng phải dựa vào trực giác của mình để phân biệt được người trước mắt mình có phải là Zoey hay không.

Mặc dù nhìn Zoey trong bộ dạng một cô búp bê Barbie rất đáng yêu, nhưng tôi không còn tâm trí nào mà tán dương cô ấy nữa.

"Sao, tâm trạng không tốt đúng không?", ánh mắt thản nhiên hướng về phía tôi, Zoey lên tiếng., "Để tôi đoán xem nào, kiểu người thô kệch như cậu, chỉ có hai nguyên nhân khiến cho cậu cảm thấy không vui: Thứ nhất là bị bố ép kết hôn, thứ hai là: kết hôn thất bại."

Đất đá đang ào ạt đổ lên đầu tôi! Thượng đế ơi, lẽ nào trong cuộc đời của con, ngoài kế hoạch "Bồi dưỡng con rể hoàn hảo" của bố con ra thì chẳng còn chuyện lớn bé gì khác hay sao?

"Cậu sai rồi, tâm trạng tôi tồi tệ là bởi vì một vụ cá cược với Lí Thu Sương." Tôi gằn giọng, đắc ý (không biết là tôi đang đắc ý vì cái gì nữa? Chắc là bởi vì Zoey đã đoán sai nguyên nhân u uất của tôi?) kể cho Zoey nghe đầu đuôi câu chuyện.

"Ha ha ha...", ai mà ngờ được, cái con ranh này vừa nghe xong câu chuyện đã bò lăn ra cười. "Ồi buồn cười quá chị cả ơi! Cậu nói là cậu định đến nhờ Mậu Nhất làm bạn trai thế thân trong một ngày cho mình, nhưng chưa kịp nói thì đã bị anh ta mời đóng vai Paris à? Ha ha ha, tức cười quá..."

Quạ đen đang bay từng con một trên đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nổi oán hận tích tụ trong đời đều tập trung hết vào hai con mắt rồi nhanh chóng chuyển thành những mũi tên nhọn phóng thẳng về phía kẻ đang lặn lội cười bò kia.

"Ha ha...chị cả ơi, tôi cá là cậu chẳng biết nhân vật Paris trong tác phẩm của Shakespeare là ai đâu", Zoey "đau khổ" ôm chặt lấy bụng mình, nhìn tôi cười nói.

Paris...Đúng vậy, tôi đâu có biết cái tên đó là ai đâu?

Ngoài những anh chàng phục vụ làm ở khu phố Vũ Chi Nhai của nhà tôi cùng với cái tên hay ho quê mùa của mình, cái thứ ba mà tôi ghét nhất chính là những cái tên tác phẩm nước ngoài có tác dụng ru ngủ như vậy. Nhất là mấy cái tên của người nước ngoài, đến là kì quặc, dài cả chuỗi, đừng nói ghi nhớ, ngay cả việc muốn nhìn cho quen mắt thôi cũng còn khó khăn.

"Nhưng mà chị cả này, nói thực là không ai phù hợp với vai Paris này hơn cậu đâu. Hai người có cùng kinh nghiệm, không, nói đúng hơn là cậu có kinh nghiệm còn hơn cả anh ta ấy chứ, vì vậy mà tôi tin rằng cậu sẽ

có diễn tốt vai diễn này!"

"Thật...thật sao?", tôi nghi ngờ hỏi lại.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài việc động chân động tay ra tôi thật sự chưa từng phát hiện ra sở trường khác của mình, lẽ nào thực lực thật sự của tôi lại tiềm tàng trong lĩnh vực diễn kịch?

"Đương nhiên rồi, Paris chỉ phải trải qua một lần thổ lộ nhưng bị Julie từ chối, nhưng mà cậu từ nhỏ đến lớn đã trải qua không biết bao nhiêu lần thất bại thảm hại như thế rồi, cho nên..."

Z.....O.....E.....Y, cậu muốn chết phải không?

Tôi giơ tay ra, bóp chặt lấy cổ Zoey, phần nỡ quát: "Cái con quỷ này, dám xát muối vào vết thương của tôi à, xem tôi cho cậu một bài học đây!"

"Ấy, ấy...chị cả, xin tha mạng!", trên hành lang yên tĩnh vang lên tiếng hét thất thanh của Zoey.

"Tha mạng? Hừ hừ...tuyệt đối không thể!", tôi gằn giọng, không chút thương hại nói lỏng tay khiến cho Zoey cảm thấy khó thở, cảm thấy đau đớn nhưng lại không hề nguy hiểm đến tính mạng.

"Chị cả à, chỉ cần cậu thả tôi ra, tôi sẽ nói cho cậu biết một bí mật của trường!", Zoey mặt mày đỏ bừng, đau đớn nhìn tôi.

"Bí mật của trường mình?", tôi lắc đầu. Thật đáng tiếc, tôi đây chẳng hào hứng với mấy chuyện tầm phào, vì thế bí mật lớn hay bí mật nhỏ đều không quan tâm. Nếu như dạy cho tôi một vài bí quyết để quyến rũ con trai may ra tôi còn có hứng!

"Nhất định cậu sẽ quan tâm đấy, bởi vì bí mật ấy có thể giúp cậu tìm thấy người trong mộng của mình!"

Zoey vừa nói dứt lời, hai tay tôi liền lập tức buông ra.

Giúp tôi tìm được người trong mộng của mình....

Tôi ngẩng đầu, vẻ mặt hào hứng chờ đợi...

"Bí mật này tôi cũng chỉ vô tình nghe thấy người khác nói thôi!", Zoey tỏ vẻ bí hiểm, ghé sát vào tai tôi thì thầm, "Chị cả à, cậu đã nghe nói đến con đường mê cung chưa?"

"Con đường mê cung? Cậu đang nói đến cái ngã ba từ cổng trường rẽ phải đúng không?", tôi thì thầm hỏi lại.

Con đường mê cung là nơi mà học sinh nào trong trường Thần Nam cũng đều biết đến, nhưng lại không có ai dám đi qua con đường ấy cả. Nguyên nhân rất đơn giản, ngay từ ngày đầu tiên bước vào trường, mỗi đứa chúng tôi đều được thầy giáo cảnh cáo trước rằng, con đường mê cung sở dĩ được mệnh danh như vậy là vì mặc dù chỉ có ba ngã rẽ nhưng ai mà vào đó thì chắc chắn sẽ lạc đường, thậm chí có người đi mà không thấy trở về.

Bị thầy giáo thường xuyên nhắc nhở ở bên tai, thế nên mỗi học sinh của trường Thần Nam cứ nghe đến con đường mê cung là ai nấy mặt mày biến sắc.

"Tôi nghe nói, chỉ cần đứng ở đầu đường, kiên nhẫn chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ, nhất định chàng trai thuộc về cậu sẽ xuất hiện!", Zoey thần bí nói.

"Đứng ở con đường mê cung á?", chàng trai thuộc về tôi thực sự sẽ xuất hiện ở đó chứ?

Tôi nheo nheo mắt, chìm sâu vào trong giấc mộng ngọt ngào.

Chương 3: Chàng trai kì lạ trong truyền thuyết

Vol 1. Có ma xuất hiện ở con đường mê cung

Chỉ cần đứng ở đầu đường, kiên nhẫn chờ đợi hơn một tiếng

đồng hồ, nhất định chàng trai thuộc về bạn sẽ xuất hiện!

Thật hay giả thế nhỉ?

Cả buổi sáng ngày hôm sau, những điều mà Zoey nói cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Chỉ còn lại thời gian là một buổi chiều thôi sẽ đến thời khắc bữa tiệc sinh nhật của Lí Thu Sương diễn ra. Tôi có nên làm theo lời Zoey nói không? Cứ lao bừa vào để tìm vận may ư? Dù sao thì chàng trai của mình mà không xuất hiện thì mình cũng chẳng thiệt mà!

"Này, các cậu thử đoán xem vừa nãy tôi nhìn thấy ai? Là Sam Mậu Nhất đấy!", đúng vào lúc đầu óc rối bời, bên tai tôi bỗng vang lên tiếng reo của cô bạn Lâm Miêu Miêu cùng bàn.

Trời đất, nhìn thấy Mậu Nhất trong trường thì có gì là lạ chứ?

"Mậu Nhất là học sinh của trường, nhìn thấy anh ấy thì có gì là lạ chứ?", cô bạn Kỉ Tiểu Do ngồi sau lưng tôi cũng có suy nghĩ như vậy.

"Nhìn thấy Mậu Nhất không có gì là lạ, nhưng điều kì lạ là tôi đột nhiên nhìn thấy anh ấy đi vào con đường mê cung cơ...", Lâm Miêu Miêu cúi đầu, miệng lẩm bẩm.

"Con đường mê cung á?", cả tôi và Kỉ Tiểu Do cùng hét lên.

Mậu Nhất đi vào con đường mê cung, như vậy nghĩa là sao? Chuyện đó cho thấy rất có thể Mậu Nhất chính là chàng trai trong sổ mệnh của tôi! Cho dù điều bí mật kia của Zoey có là đúng hay không thì đây rõ ràng là một cơ hội tốt!

Tôi hào hứng nhảy cẫng lên, chạy như bay ra khỏi lớp học và lao về phía con đường mê cung.

Hội trường Mậu Nhất thân yêu ơi, chàng trai trong sổ mệnh của em ơi!

"Tiểu Vũ sao thế?"

"Không biết, có phải là anh hùng đi cứu mỹ nhân không? Giải cứu hoàng tử Mậu Nhất khỏi con đường mê cung?"

"Giải thoát hội trường Mậu Nhất á? Nhưng mà Mậu Nhất đã quay về rồi mà, đúng vào lúc tôi quay lại lớp đấy!"

Sau khi tôi lao ra khỏi lớp, Lâm Miêu Miêu và Kỉ Tiểu Do tiếp tục câu chuyện còn dang dở của họ. Thật đáng tiếc, tôi đến đâu không nghe đến hết câu chuyện, thế nên công sức bỏ ra trở thành công cốc.

Đằng sau cổng trường Thần Nam.

Con đường mê cung vắng lặng không bóng người qua lại.

Phía trước con đường mê cung, từng trận gió lạnh xào xạc thổi tới.

Không biết có phải do trước đó đã từng nghe "truyền thuyết" đáng sợ về con đường mê cung hay không mà toàn thân tôi như nổi gai ốc, đột nhiên không còn chút dũng khí nào bước vào con đường mê cung nữa.

Không được, không được, Lâm Xuân Vũ, mau mau nghĩ tới nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của hội trường Mậu Nhất, tưởng tượng ra viễn cảnh mây và hội trường Mậu Nhất gặp nhau trong con đường mê cung, tưởng tượng ra tương lai tươi đẹp có thể sánh vai với Mậu Nhất...

Dòng suy nghĩ của tôi bắt đầu xoay quanh nụ cười của hội trường Mậu Nhất, sau đó tôi hít một hơi thật sâu, ba chân bốn cẳng chạy vèo vào trong con đường mê cung, dấn thân vào con đường ma quỷ trong truyền

thuyết.

Một tiếng đồng hồ...

Trong một tiếng đồng hồ, chỉ cần tôi kiên nhẫn đứng ở đầu con đường mê cung, nhất định tôi sẽ gặp được hội trưởng Mậu Nhất, bởi vì sau một tiếng nữa, tiết đầu tiên của buổi chiều sẽ bắt đầu. Mặc dù không biết vì sao hội trưởng Mậu Nhất lại đột ngột đi vào con đường mê cung này, nhưng sau một tiếng nữa, cho dù anh ấy có không muốn xuất hiện thì cũng sẽ phải xuất hiện. Trừ phi, một học sinh ngoan ngoãn như Mậu Nhất quyết định trốn học. Chỉ có điều, điều này cứ hoang đường như việc một ngày nào đó tôi sẽ trở nên yêu quý cái tên quê mùa của mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi liền xuất hiện một cái bong bóng vui vẻ: hội trưởng Mậu Nhất ơi, em đứng đây đợi anh, đợi anh quay lại, hái đóa hoa tươi đẹp là em đây...

Tôi vừa tưởng tượng vừa khe khẽ cất tiếng hát. Tôi tìm một chỗ ngồi thích hợp bên đường rồi nhìn thời gian trên điện thoại.

Chỉ là...

10 phút đã trôi qua!

20 phút đã trôi qua!

30 phút đã trôi qua!

Sau đó lại thêm 15 phút nữa...

Không phải chứ, đã 12 giờ 45 phút rồi, tại sao hội trưởng Mậu Nhất vẫn không thấy xuất hiện? Hơn nữa, không biết có phải là tôi bị ảo giác hay không nhưng dường như tôi cảm thấy nhiệt độ không khí ở con đường mê cung này đang liên tục hạ xuống, thậm chí tôi còn cảm nhận được cái lạnh đang thấm qua lớp áo mùa thu mỏng manh trên người và kích thích vào da thịt tôi!

Nhìn bốn phía xung quanh tĩnh lặng không một bóng người, toàn thân tôi bắt đầu ớn lạnh.

Con đường này quả là đáng sợ. Điều khiến cho người ta hoảng sợ nhất đó là bầu trời vốn trong xanh, nắng ấm (ít nhất là trời vẫn trong xanh lúc tôi bước chân vào con đường này), vậy mà đúng vào thời khắc này lại.... Tôi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xanh thẫm, không biết mấy đám mây đen kia đã bay đến từ lúc nào.

Không phải chứ? Mây đen vần vũ che kín bầu trời, sao nhìn đâu cũng thấy mấy cảnh tượng đáng sợ trong phim kinh dị thế này? Cho dù võ công có giỏi đến mấy, đối diện với những cảnh tượng như thế này thì ai mà không khóc thét cho nổi? Hu hu hu...hội trưởng Mậu Nhất ơi, rốt cuộc anh đang ở đâu thế? Mau ra đây đi! Tôi lo lắng nhìn ra xung quanh, sốt ruột như kiến bò trong chảo lửa.

"Đi vào con đường mê cung, hiếm có ai lại không bị lạc, thậm chí có người đi mà không quay về!", kì lạ, đột nhiên bên tai tôi như vang lên tiếng bàn tán của đám học sinh trong lớp.

Hu...u...u..., từng cơn gió lạnh thổi tới.

Không phải chứ!

Toàn thân tôi run rẩy vì lạnh, hai tay chấp vào nhau, tôi lẩm bẩm: cầu xin ngọc hoàng thượng đế, quan âm bồ tát, thái thượng lão quân, đông phương bất bại, tây môn vô căn...ai cũng được, xin hãy cho hội trưởng Mậu Nhất xuất hiện ở đây trừ yêu diệt quái, cứu con trở lại trường đi!

Đúng vào lúc tôi đang lẩm bẩm cầu trời khẩn Phật thì bầu trời tự nhiên đen kịt lại, mây đen đã che lấp cả mặt trời rồi. Hu...u...u, gió thổi ngày một mạnh hơn.

Sự hoang vắng và lạnh lẽo của con đường mê cung vốn đã làm cho tôi phát khiếp, thế mà những lời bàn tán về con đường mê cung của đám bạn cứ vang lên trong đầu, lại còn bầu cả trời đen kịt đáng sợ này nữa chứ....

"Mây đen vần vũ, trời đất tối sầm, tất cả những thứ này cho thấy trời sắp mưa đến nơi rồi! Không phải là ma

quỷ chuẩn bị xuất hiện mà là sắp mưa rồi, mưa đến nơi rồi!", mặc dù từ nhỏ đến lớn tôi đều không thích mưa, nhưng đột nhiên vào khoảnh khắc này, tôi lại mong đó thực sự chỉ là một cơn mưa.

Nếu như bây giờ trời thực sự đổ mưa, ít nhất có thể chứng minh được tất cả những cảnh tượng đáng sợ này chỉ là một hiện tượng tự nhiên hết sức bình thường.

"Bạn...bạn ơi!", đang lúc tôi căng thẳng tột độ thì đằng sau đột nhiên có giọng nói nho nhỏ vang lên, sau đó một cánh tay vươn ra, vỗ nhẹ vào vai tôi!

"Á...a....a, ma!", tôi hét ầm lên rồi cầm đầu chạy thật nhanh.

Không phải chứ, cái tốt không thấy đâu, chỉ thấy cái xấu. Ma quỷ thật sự xuất hiện rồi sao?

"Ma? Có ma sao? Á..a...á, đáng sợ quá!", một tiếng hét còn lớn hơn tiếng hét của tôi vang lên, bóng đen ấy chạy ngay phía sau tôi. "Ở đâu, ở đâu thế? Ma ở đâu thế bạn?"

Hả...tiếng hét của tôi đột ngột im bặt: Ma ở đâu á? Ma không phải là người sao?

Tôi quay đầu lại, người tê dại như bị điện giật.

"Anh...anh là ai?"

Dưới ánh sáng u tối, tôi ngây người nhìn vào chàng trai xuất hiện trước mặt mình...

Anh...anh...anh ấy...

Quá đẹp trai! Đẹp trai như không phải người thật! Nếu như nói thực sự có thiên đường trên đời này, vậy thì anh ấy chính là một người đẹp nhất trên thiên đường.

Ánh sáng màu xám xịt chiếu lên khuôn mặt thon dài của anh, làn da trắng nõn, lóng lánh không chút tì vết, mềm mại như một mỹ nhân chim sa cá lặn. Sống mũi cao, thanh, toàn thân toát lên một vẻ anh tuấn đến khó tả. Đôi môi mềm mại, đỏ hồng, ngon như một quả anh đào chín mọng. Vàng trán cao, tóc mái buông rủ xuống vàng trán, một mái tóc óng ả và mềm mượt.

Thực ra đó vẫn không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt chính là dưới đôi lông mày cong cong như hình trăng khuyết kia là một đôi mắt dài, trong veo và đẹp đến mức đáng kinh ngạc. Đó là một đôi mắt như có thể phát ra điện, một đôi mắt quyến rũ đến đáng sợ. Nó có thể khiến cho bất kì người khác giới nào, à không, cả người đồng giới cũng đều bị mê hoặc.

Khi anh ấy cười, đôi mắt của anh cũng như đang cười, khóe môi hơi nhếch lên, chỉ cần như vậy cũng khiến cho các mạch máu trong người tôi vỡ vụn ra, khiến cho tôi rơi vào trạng thái hôn mê và chết dưới chân anh.

"Bạn làm sao thế?"

Chàng trai ngạc nhiên lên tiếng, đôi lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt trong veo ảm áp, dịu dàng. Vào giây phút ấy, toàn thân tôi tê liệt như bị điện giật. Chàng trai trước mặt mình là người thật sao? Là người bằng xương bằng thịt như tôi sao? Chắc chắn không phải là yêu tinh chứ? Chắc chắn không phải là con quỷ hút máu trong truyền thuyết chứ? Một chàng trai đẹp như thế này sao có thể tồn tại ở trên đời này được?

Cái anh chàng đẹp như ma quỷ này cứ như là một món hàng cao cấp ấy, không, phải là nói món hàng cao cấp nhất trong số các món hàng cao cấp! Đứng trước mặt anh ta, mồm tôi cứ vã ra như tắm...Người đứng trước mặt anh ấy là tôi lúc này chắc chẳng khác gì một thằng con trai cả.

Đừng như vậy mà!

"Có ma sao?", tôi còn đang mãi đắm chiêu thì anh chàng đó đã rụt rè hỏi.

"Chỉ cần đứng ở đầu đường, kiên nhẫn chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ, nhất định chàng trai thuộc về bạn sẽ xuất hiện"

Đột nhiên giọng nói của Zoey vang lên trong đầu tôi.

"Anh là ai?", bản thân một hồi lâu, tôi mới chậm rãi lên tiếng, giọng điệu có chút đề phòng.

Vol 2. Chàng trai kì lạ

Trong con đường mê cung đáng sợ.

Bầu trời ngày càng tối sầm lại.

Những cơn gió lạnh thổi ào ào trong con đường nhỏ.

Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt đang mỉm cười trước mặt mình, một chàng trai đẹp tựa như yêu tinh.

"Anh là ai?", tôi cúi đầu, nhìn vào đồng hồ trên điện thoại, hỏi lại lần thứ ba.

13: 00

Mây đen đã che lấp cả bầu trời trên đầu tôi.

Không có sự xuất hiện của hội trưởng Mậu Nhất mà tôi hi vọng.

Một giây trước khi kim đồng hồ chỉ vào con số 13 giờ, chàng trai trong sổ mệnh của tôi đã xuất hiện, nhưng không phải là...

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đẹp đến kinh ngạc kia.

"Ma ở đâu thế?", những ngón tay trắng muốt khẽ kéo kéo tay áo của tôi. Chàng trai cúi đầu nhìn xuống kẻ thấp hơn anh ấy một cái đầu là tôi, ánh mắt còn đẹp hơn cả hoa đào.

Cả người tôi...như đang run lên.

Anh ta chính là ma chẳng? Người con trai trước mặt tôi đẹp trai không giống như người bình thường, thậm chí còn đẹp trai hơn cả yêu ma!

Người này chính là người con trai thuộc về tôi sao...

Tôi lắc đầu nguầy nguậy trước mặt chàng trai, ép mình phải nghĩ rằng những điều Zoey nói chỉ là tin đồn nhảm. Người ta nói đúng, tin đồn chỉ có thể là tin đồn, không thể coi đó là sự thật! Tôi thà chấp nhận Tùng Bình làm chồng chưa cưới của mình còn hơn phải chấp nhận sinh vật trước mặt mình đây là chàng trai trong sổ mệnh của mình!

Vì vậy cái gọi là chàng trai trong sổ mệnh...tất cả chỉ là giả! Ha ha ha, Lâm Xuân Vũ tôi là người yêu khoa học, theo đuổi chân lí, sao có thể tin tưởng vào mấy chuyện tầm phào, mê tín dị đoan ấy cơ chứ?

"Này anh bạn, cho dù anh có là ai đi chăng nữa, dám xuất hiện ở nơi mà thầy giáo năm lần bảy lượt cảnh cáo không được tới là không đúng đâu nhé!", tôi vỗ vỗ vào vai anh chàng nọ, tỏ ra ta đây là một "học sinh ngoan", rồi lớn tiếng giáo huấn: "Anh xem, đã đến giờ vào học từ lâu rồi, còn không mau về lớp học đi!"

"Ấy, nhưng mà không được! tôi đến đây là để tìm một học sinh có tên là Lâm Xuân Vũ!", chàng trai nọ lắc đầu với tôi, "Nếu không bạn cứ đi trước đi, tôi sẽ đợi xem sao!"

Tôi đến đây là để tìm một học sinh có tên là Lâm Xuân Vũ...

Cánh tay đang vỗ vào vai cậu ta của tôi đột nhiên cứng ngắc: tìm...tìm tôi sao?

Cả đời tôi, ngoài tổ trưởng thu bài tập và những anh chàng phục vụ đẹp trai ở cửa hàng của bố đến đưa cơm cho tôi, chẳng hề lại còn có một anh chàng đẹp trai đến mức này quen biết tôi nữa ư? Hơn nữa, điều quan trọng là vẻ đẹp của anh chàng này hết sức tự nhiên, ngay cả những thần tượng trong phim Hàn Quốc cũng phải thán thán không bằng!

Tôi không quen với chàng trai đứng trước mặt. Mặc dù anh ta không phải là loại người mà tôi thích nhưng tôi có thể thề rằng nếu như ai đó mà nhìn thấy anh ta xong, chắc chắn cả đời này sẽ không sao quên được!

"Này anh bạn, nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta không quen biết nhau thì phải?", tôi hỏi, giọng điệu khẳng định chắc nịch.

"Đương nhiên, tôi trước nay chưa từng gặp cô gái nào khí phách như cô, nếu không nhìn kĩ rất dễ tưởng nhầm là con trai, quả là dễ thương!"

Khí ...khí phách? Xin hỏi, từ này có dùng để miêu tả con gái không? Còn cả câu sau nữa chứ...nói tôi giống con trai thì thôi, tại sao còn lồi theo cái đuôi "dễ thương" chẳng liên quan gì đến câu trước làm gì?

Tôi tròn tròn mắt nhìn chàng trai đẹp như yêu ma trước mặt.

"Nếu đã không quen anh còn tìm tôi làm gì?", tôi hỏi.

"Ấy, tôi đâu có tìm bạn, tôi muốn tìm Lâm...Bạn là Lâm Xuân Vũ ư?", đôi mắt quyến rũ kia mở to vì kinh ngạc, nụ cười quyến rũ xuất hiện trên khuôn mặt. Trong khoảnh khắc ấy, nụ cười khuynh nước khuynh thành của chàng trai trước mặt khiến cho tôi như muốn ngất xỉu, trái tim như loạn nhịp. Sao trên đời lại có một anh chàng đẹp trai đến thế không biết?

Nhưng mà, người đẹp trai trên thiên hạ có đến hàng ngàn hàng vạn, ai cũng đều có sở thích riêng. Lâm Xuân Vũ, mày tỉnh lại đi! Cho dù mày có bị anh chàng trước mặt quyến rũ thì cũng vô ích thôi. Nghĩ mà xem đã có bao nhiêu cô gái vì anh chàng đẹp mã này làm cho tan gia bại sản? Có bao nhiêu giấc mơ tình đầu của các cô gái bị tên yêu ma này cướp mất? Một anh chàng có vẻ đẹp quyến rũ như thế này chắc chắn chẳng phải là người tốt gì đâu!

Hơn nữa, đứng bên cạnh những anh chàng như thế này, mày càng chẳng có chút nữ tính nào cả!

Đúng vậy, những anh chàng như thế này đúng là túp người mà Lâm Xuân Vũ này ghét nhất! Ghét nhất trên đời! trong lòng tôi chỉ có một mình hội trưởng Mậu Nhất thôi, mãi mãi chỉ có mình anh ấy mà thôi! Tôi tròn mắt nhìn anh chàng đứng trước mặt, trong lòng thầm nhủ.

"Lâm Xuân Vũ, rất vui được làm quen với bạn! Hi vọng tối hôm nay chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!", chàng trai trước mặt vừa nói vừa mỉm cười với tôi, nụ cười còn tinh khiết hơn cả hoa tuyết liên.

"Ha ha...hợp tác vui vẻ, hợp tác vui vẻ, hợp tác...", tôi cười nhạt, lặp lại lời anh ta, nhưng chợt sực tỉnh, tôi há hốc mồm kinh ngạc: "Hả, hợp tác vui vẻ á? Hợp tác cái gì?"

"Ồ, bạn không biết à?", đôi mắt thôn dài kia hơi nheo lại, chàng trai nhìn tôi nghi hoặc, "Chẳng phải bạn đến con đường mê cung là để tìm người làm bạn trai thể thân cùng bạn tham dự bữa tiệc sinh nhật tối nay sao?"

Bạn trai thể thân...

Cái anh chàng này làm sao biết được mình đang cần tìm "bạn trai thể thân" nhỉ?

Tôi ngẩng đầu, ngậy người nhìn vào anh chàng cao lớn trước mặt. Đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười dịu dàng của anh khiến cho người khác bị mê hoặc.

Tôi ngược nhìn lên bầu trời đen kịt toàn mây đen, rồi lại ngược nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt, một cảm giác sợ hãi lan tràn trong từng thớ thịt của tôi!

Hu...u...u... tại sao ở đây lại xuất hiện một anh chàng đẹp trai như vậy? Điều đáng kinh ngạc hơn là anh ta còn biết được mục đích đến đây của tôi nữa chứ? Tại sao cái anh chàng này còn đẹp trai hơn cả nhân vật Tiểu Duy trong "Họa Bì" thế nhỉ? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở cái nơi quái quỷ này?

"Lâm Xuân Vũ, Lâm Xuân Vũ? Bạn làm sao thế?"

Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi giật bắn cả người, hồn vía như lên mây.

"Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại biết được mục đích đến con đường mê cung của tôi?", tôi chạy đến chỗ cách xa anh ta vài mét, cảnh giác hỏi.

"Tôi đương nhiên là biết mục đích của bạn Lâm Xuân Vũ đến đây rồi, bởi vì tôi sẽ là bạn trai thể thân của bạn

mà!", chàng trai ngây người nhìn tôi.

"Hóa ra anh đến là để làm bạn trai thể thân cho tôi sao?", tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc: "Anh đến làm bạn trai thể thân cho tôi á? Tại sao?"

"Bởi vì tôi đang đi làm thuê"

"Làm thuê?"

"Ha ha, đúng thế!", trên mặt anh ta xuất hiện một nụ cười đơn thuần, nhưng trái tim tôi thì đột nhiên rơi bịch xuống đất.

Tôi hít một hơi thật dài, cố gắng không làm cho mình vì sững sốt mà nhảy phắt lên tận sao hỏa. Sau đó, tôi bình tĩnh hỏi anh ta: "Ai? Ai thuê cậu?"

Thực ra không cần phải hỏi, đáp án còn có thể là ai được nữa chứ?

Người nói cho tôi biết truyền thuyết về con đường mê cung, người biết tôi đến con đường này, chắc chắn chỉ có một người_ Zoey!

Tôi chấp nối các sự kiện lại với nhau và rút ra suy luận cuối cùng, cho dù người đứng trước mặt tôi bây giờ không chịu nói ra nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn người đã thuê anh ta là ai.

Chỉ có điều, tôi không nhầm đấy chứ? Nếu đã mất công thuê một anh chàng đến làm bạn trai thể thân cho tôi, sao Zoey không chọn một người phù hợp với gu của tôi chứ?

Hình mẫu lí tưởng của tôi chính là hội trưởng Mậu Nhất, đẹp trai, học giỏi, tao nhã, dịu dàng, khỏe mạnh, trông rất đàn ông! Khi bạn nhìn về phía có nụ cười của anh ấy, trời ơi, nụ cười ấy chẳng khác gì ánh sáng mặt trời ấm áp! Đó mới là chuẩn mực của một chàng trai chân chính!

Tại sao lại tìm một anh chàng còn đẹp hơn cả tôi, quyến rũ hơn cả tôi chứ? Có phải là đang cố tình dùng anh ta để làm nổi bật nhược điểm của tôi không? Hu..hu hu... Lẽ nào mình sắp biến thành chị cả đến nơi rồi, cả đời chỉ có thể làm người "đàn ông" trong đám con gái thôi sao?

Hơn nữa một người thuê đến để làm bạn trai cho tôi, như vậy là phải dùng tiền, dùng tiền mới có thể tìm được bạn trai cho tôi! Ôi trời ơi, sao số tôi khổ thế này!

Tôi vừa thở dài vừa ngoảnh đầu lại, mặc kệ vẻ đẹp như yêu ma của anh ta, tôi trợn mắt nhìn chằm chằm vào cái khuôn mặt ấy.

"Ha ha...", đối diện với ánh mắt đáng sợ của tôi, anh ta chỉ mỉm cười rặng rờ.

Cả người tôi bỗng cứng đờ ra. Cái tên chết tiệt này! Thật là quá đáng! Cứ tự ý cười quyến rũ thế kia có chết người ta không cơ chứ? Kinh nghiệm từ những lần thất bại trước cho tôi biết, cứ luẩn quẩn với cái tên đẹp trai này chắc chắn chẳng có chuyện gì hay ho đâu!

"Xin lỗi, tôi nghĩ về vấn đề hợp tác của hai chúng ta...", về cái chuyện 'hợp tác' tối nay có lẽ nên thôi đi!

Tôi còn chưa kịp nói hết thì anh chàng đó đã gõ nhẹ vào đầu tôi và nói: "À, đúng rồi, hợp tác! Lâm Xuân Vũ, bạn có biết trên đường tới tìm bạn tôi đã căng thẳng thế nào không?"

Giọng nói trong veo phảng phất chút gì đó như đang làm nũng.

Tôi muốn nói là tôi rất ghét bọn con trai nói chuyện như kiêu làm nũng với tôi. Nhưng mà, nhưng mà... khoảnh khắc này, nhìn thấy chàng trai quyến rũ trước mắt, tôi không thể không thừa nhận, ngay cả khi anh ta nói chuyện kiêu này với tôi, tôi cũng không hề cảm thấy có gì đáng ghét mà chỉ thấy rất kinh ngạc.

Một anh chàng quyến rũ với chất giọng mượt mà!

Khoan đã, đợi đã.... Lâm Xuân Vũ, xin hỏi trong đầu mày bây giờ đang nghĩ ngợi cái gì thế? Mày dám khen ngợi anh chàng đang đứng trước mặt sao? Mày dám khen ngợi loại con trai mà mày ghét nhất như vậy sao? Mày khen anh ta đẹp trai, thậm chí mày còn không nhận ra rằng những lời khen ấy hoàn toàn xuất phát từ

trái tim?

Trong đầu tôi như đang lớn vồn những tiếng tự vấn lương tâm.

"Bạn Lâm Xuân Vũ này, trên đường đến đây tôi đều lo không biết phải bắt chuyện với bạn như thế nào để cho cả hai bớt bối rối. Dù sao thì trước khi đến đây chúng ta không ai quen ai cả, thế mà chỉ lát nữa thôi chúng ta sẽ đóng vai một đôi nam nữ yêu nhau, cùng bạn tham dự một bữa tiệc sinh nhật. Tôi rất lo lắng sẽ làm không tốt vai trò của mình!"

Anh không cần lo lắng mình sẽ không làm tốt vai trò, bởi vì anh không có cơ hội đảm nhận vai diễn này đâu!

"Cái đó, tôi nói...", tôi hắng giọng, nói: "Tôi nghĩ nhất định là Zoey đã nói với anh chuyện của tôi rồi đúng không? Mặc dù tôi không biết tại sao anh lại nhận lời làm bạn trai thể thân cho tôi, nhưng mà thực ra thì, cái đó...chỉ là một trò đùa giữa tôi và một người bạn. Anh không nghĩ rằng chuyện tìm một bạn trai thể thân là rất hoang đường, hoàn toàn không thể thực hiện trong cuộc sống thực sao?"

"Thế sao?", anh chàng đó nhìn tôi, đôi mắt trong veo gợn lên những gợn sóng lăn tăn, "Tôi chưa từng nghĩ rằng chuyện này là hoang đường, bởi vì Zoey hỏi là tôi có hứng thú đi làm thuê không, tôi nghe xong liền nhận lời và trực tiếp đến đây luôn!"

Hả, bởi vì Zoey hỏi anh ta có hứng thú đi làm thuê không, cho nên anh ta liền đến đây sao? Phương thức tư duy của tên này quả là đơn giản đến khác người!

"Những người bình thường sẽ không coi chuyện làm bạn trai thể thân như một việc làm thuê chứ đừng nói là đồng ý với đề nghị này", tôi nheo nheo mắt, không dám tin vào những gì anh ta nói.

"Thế à?", anh ta nhìn tôi, ánh mắt nghi hoặc thật sự, "Nhưng mà tôi trót nhận lời làm công việc này rồi! Cũng không có gì to tát cả, nếu như có niềm tin có thể làm được thì tại sao không thử làm cơ chứ?"

Hả, tôi ngây người không biết nói gì.

Lô gic của tên này quả là đơn giản!

"Cái đó...", tôi cố gắng tìm kiếm một từ ngữ thích hợp ở trong đầu, hi vọng có thể từ chối anh ta bằng cách khéo léo nhất, "Tôi đã nghĩ rất lâu, tốt nhất vẫn không nên tham dự bữa tiệc đó! Cho nên..."

'Tại sao?', anh ta ngắt lời tôi.

"Bởi vì...", ánh mắt tôi đảo đi khắp nơi, trong đầu không ngừng tìm kiếm một cái cớ thích hợp, 'Bởi vì...thời tiết không tốt lắm!'

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời dày đặc mây đen, hí hửng trả lời. Ha ha, tôi quả là thiên tài, trong cái khó ló cái khôn, lại nghĩ ra một cái cớ hợp lý đến thế!

"Anh nhìn trời mà xem, mưa là cái chắc! Tôi ghét nhất thời tiết kiểu này! Vì vậy sau khi tan học cứ về thẳng nhà là hơn!", tôi nói, không hề có chút lừa gạt nào, bởi tôi thực sự ghét trời mưa, nhất là mưa vào mùa xuân.

Xuân Vũ... mưa xuân...tên tôi kết hợp lại nghe thật là quê mùa!

"Điều này thì dễ thôi mà, đợi tí nữa là trời sẽ nắng ngay thôi!", chàng trai lấy tay chỉ lên trời, thần nhiên nói.

Ngay cả đến nhân viên dự báo thời tiết của đài khí tượng nếu nhìn thấy trời này cũng không dám tươi cười mà nói với khán giả rằng: "Kính thưa các bạn xem đài, không bao lâu nữa trời sẽ nắng lên thôi!". Không hiểu cái tên này dựa vào đâu mà nói như vậy.

"Sao có thể thế được? Mây đen vùn vụt thế kia, làm sao có thể...", tôi chưa kịp nói hết thì đã cảm thấy ánh sáng bắt đầu le lói ở phía chân trời. Đau khổ hơn nữa đó là, chỉ chưa đầy một phút sau, ánh mặt trời đã chói chang chiếu xuống đầu tôi.

Rốt...rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ?

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời vốn dày đặc mây đen, nay bỗng nhiên mây đen bay đi hết, ông mặt trời lại

hiện ra giữa bầu trời trong xanh. Chỉ vài phút sau, trên bầu trời đã không còn dấu hiệu của mưa nữa!

Ngoài việc há hốc miệng kinh ngạc, tôi không biết mình còn có thể phản ứng ra sao được nữa.

"Ha ha, thế nào, tôi nói không sai chứ? Bởi vì thời tiết thay đổi có ảnh hưởng rất lớn đến sự sinh trưởng của cây trồng dưới đất, mà tình hình phát triển của cây trồng dưới đất lại có liên quan đến vấn đề ấm no của gia đình tôi, vì vậy thường ngày tôi rất chăm chỉ quan sát thời tiết", chàng trai nháy mắt nhìn tôi nói.

Thế là ý gì? Thời tiết thay đổi có ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của cây trồng dưới đất, câu này tôi có thể hiểu được. Nhưng tình hình phát triển của cây trồng dưới đất lại có liên quan gì đến sự ấm no của gia đình anh ta? Cho dù có là nông dân, cây trồng sinh trưởng không tốt cũng không đến nỗi cả nhà chết đói đâu nhỉ? Hơn nữa, nông dân mất mùa còn có chính phủ hỗ trợ cơ mà?

Tôi lắc đầu, về mặt mơ hồ nhìn anh chàng trước mặt.

"Bây giờ vấn đề thời tiết đã được giải quyết rồi nhé! Xuân Vũ à, chúng ta có thể đi được chưa? Chỉ còn một tiếng nữa là đến bữa tiệc sinh nhật rồi, chúng ta phải nhanh chân mới kịp đấy!", anh ta nói.

Hơ....

"Xin lỗi, nhưng mà tôi nghĩ anh không thích hợp làm bạn trai thể thân của tôi!", dùng phương pháp từ chối khéo léo không được, đành phải nói thẳng vậy. Nghĩ là làm, tôi liền nhắm mắt nói thẳng.

"Tại sao vậy?", anh chàng đó nhìn tôi khó hiểu.

"Bởi vì...", bởi vì anh đẹp trai quá mức, khiến cho người con gái đi bên cạnh anh cảm thấy bị áp lực! Lí do này đương nhiên không thể nói ra miệng được, vì vậy..."bởi vì anh quá cao!"

Tôi ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt anh chàng có thân hình cao trên 180 cm, nói bừa một lí do.

Một bầu không khí im lặng.

"Làm sao bây giờ?", tôi nghe thấy tiếng lẩm bẩm của anh ta, "Cao là do bẩm sinh, chẳng nhẽ lại bảo tôi cưa bớt chân đi à?"

Đôi lông mày nhíu lại, vẻ mặt của anh vô cùng nghiêm túc.

"Ha ha ha...", tôi không nhịn được nữa nên đã bật cười khanh khách.

Thật là xấu hổ, không phải là tôi không có sự đồng cảm, nhưng phần lớn mọi người khi nói đến câu này đều mang giọng điệu khôi hài, còn anh chàng này khuôn mặt lại trầm ngâm lo lắng, lại còn thật thà nói: "chẳng nhẽ lại bảo tôi cưa bớt chân đi à?"

Tôi định cười lớn rồi trực tiếp từ chối anh chàng ngốc nghếch này. Nhưng trong một giây ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt trong veo và chân thành kia, tôi lại có chút ngẩn ngơ...

Đột nhiên tôi có một cảm giác anh chàng này rất chân thật. Tôi nghĩ rằng anh ta đang thực sự cân nhắc vấn đề này, giả sử cảm thấy được chắc là anh ta sẽ chạy đi kiếm cái cưa để cưa chân đi thật cũng nên!

Không hiểu trong đầu tôi đang nghĩ cái gì nữa?

Trong lòng tôi có chút áy náy vì đã nói ra cái cớ vô lí như vậy.

"Anh không cần phải suy nghĩ nhiều thế đâu, tôi thực sự không muốn..."

"A, tôi biết rồi", anh ta reo lên, rồi nhẹ nhàng gõ gõ vào đầu tôi, đôi mắt sáng long lanh, "Tôi biết làm thế nào để giải quyết vấn đề này rồi!"

Tôi lại ngậy người ra nhìn anh.

Anh chàng đó nắm lấy bàn tay tôi, kéo tôi đến bên một bậc thềm bên đường rồi bảo tôi bước lên cao hai bậc, sau đó anh đứng ở bên dưới, đắc chí cười với tôi: "Sao, giờ thì chúng ta cao gần bằng nhau rồi nhé!"

Quạ quạ... Từng con quạ đen lần lượt vỗ cánh bay ngang qua đầu tôi.

Một hành động ngốc nghếch như vậy mà anh ta cũng nghĩ ra được.

"Tôi thực sự sẽ cố gắng để làm tốt vai trò là người bạn trai thể thân cho cô!", anh nhìn tôi, đôi mắt rất đẹp màu hổ phách ánh lên sự kiên quyết, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định: "Hãy tin tôi đi, tôi nhất định sẽ làm được!"

Đối diện với ánh mắt như van nài, giọng điệu kiên quyết: "Hãy tin tôi đi, tôi nhất định sẽ làm được!" của một anh chàng cực kì đẹp trai, ai lại nỡ nhẫn tâm nói ra câu: "Không, tôi không thể tin anh được!"

"Tôi...", tôi bắt đầu do dự! Không được, Lâm Xuân Vũ, mày nhất định phải giữ vững lập trường! Theo kinh nghiệm trước đây cho thấy, nếu dẫn theo cái tên đẹp trai này đến dự tiệc chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy ra đâu!

"Bạn Xuân Vũ này, đừng nhìn tôi như thế chứ, tôi rất tài giỏi đấy! À, nói thế nào nhỉ? Tôi nghĩ...", anh ta cố chấp ngẩng cao đầu, vẻ mặt cực kì thật thà, trịnh trọng thề: "Tôi nghĩ, tôi sẽ không làm Xuân Vũ thất vọng đâu, nhất định không làm bạn thất vọng, mãi mãi sẽ không bao giờ làm bạn thất vọng!"

Trái tim tôi lại bắt đầu loạn nhịp: quyết định đi thôi Lâm Xuân Vũ! Bây giờ thời gian đã không còn nhiều, chẳng nhẽ mày muốn cho con nhỏ Lí Thu Sương ấy cười nhạo mình cả đời sao?

"Thôi được rồi, cứ như vậy đi! Hi vọng tối nay chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp!"

Tôi cắn chặt môi, chỉ sợ thêm một giây nữa thôi là mình sẽ lại do dự hay hối hận vì quyết định này.

"Ok, tôi sẽ cố gắng hết sức!", anh ta nháy mắt với tôi, nụ cười tươi tắn nở trên môi, khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời.

Anh ta quả là đẹp như một yêu ma!

"Được rồi, tiếp theo ta đi tìm một nhà thiết kế để giúp chúng ta chuẩn bị trang phục dự tiệc tối nay nhé!", tôi nói.

Từ nhỏ đến lớn, tôi rất ngốc nghếch trong vấn đề ăn mặc, chải chuốt. Vì vậy mỗi lần phải đi dự tiệc hoặc ở Vũ Chi Nhai có hoạt động gì đó, bố thường trực tiếp dẫn tôi đến "ném" tôi cho các nhà thiết kế. Tôi nhớ hình như nhà thiết kế đã tạo hình cho tôi tên là...tên là...ông ấy tên là gì nhỉ?

Tôi cau mày, cố gắng nhớ ra tên của nhà thiết kế đó.

"Nhà thiết kế á? Thực ra tôi có quen với một nhà thiết kế rất tài năng!", anh ta chậm rãi nói, "Chính là nhà thiết kế sống ở cạnh nhà tôi, nghe nói anh ấy đã từng giành giải nhà thiết kế xuất sắc nhất đấy!"

Nhà thiết kế xuất sắc nhất? Nói như vậy có nghĩa là người này rất tài giỏi đây!

"Thời gian có hạn, chúng ta mau đi tìm nhà thiết kế mà anh nói đi!", tôi hào hứng nói.

"Được, đi thôi!", anh ta thò tay ra, nắm lấy tay tôi và kéo tôi đi.

Cánh tay tôi nhẹ nhàng đung đưa, đang định rút tay ra khỏi tay anh ta thì tôi lại nghe thấy tiếng anh ta hào hứng nói:

"Tiểu Vũ, tôi có thể gọi cô như vậy không? Có thân mật quá không? Nhưng mà hiện giờ chúng ta đang đóng giả là người yêu của nhau, gọi như vậy là bình thường, đúng không Tiểu Vũ?"

Anh ta đột nhiên ngoảnh đầu lại, đôi mắt long lanh.

Hơ...cánh tay đang đung đưa nhe nhẻ của tôi cứng đờ lại. Khoảnh khắc nhìn sâu vào trong đôi mắt của anh ta, tôi cảm nhận được một sự thuần khiết và tĩnh lặng như mặt hồ trên núi tuyết, không một chút tạp niệm, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy tận đáy.

Cái anh chàng này, đẹp tới mức ngay cả kẻ thù cũng khó mà từ chối được đề nghị của anh ta!

Tôi nhẹ nhẹ thở dài, từ bỏ ý định rút tay ra khỏi tay anh ta, nhẹ nhàng nói:

"Tùy anh thôi!"

Vol 3. Bữa sáng đáng nhớ!

Một đêm ngủ thật ngon.

Có thể coi là một đêm ngủ ngon giấc nhất trong thời gian gần đây, cũng là đêm có sấm chớp đầu tiên mà tôi vẫn ngủ ngon, và công lao này hoàn toàn thuộc về...

"Nam...Trúc...Du", khi tôi vẫn còn đầu tóc rối bời bước ra ngoài phòng khách, tôi cứ ngỡ như mình đã vào nhầm nhà.

Ánh sáng mặt trời chói lọi, những cơn gió mát mẻ đang lùa vào từ cánh cửa sổ mở toang.

Tôi tròn mắt nhìn vào mọi thứ xung quanh. Căn phòng vốn bừa bãi như bị kẻ cắp đột nhập nay bỗng trở nên gọn gàng, sạch sẽ đến mức đáng kinh ngạc. Đã mấy tháng nay mới thấy nó ngăn nắp và sạch sẽ đến như vậy. Những cái cốc uống trà được đặt ngay ngắn trên bàn, báo chí được xếp gọn lên trên giá, và cả.... Nam Trúc Du, người đang mặc tạp dề đứng bên cạnh bàn ăn với bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

"Nam Trúc Du, thế này là...", tôi chớp chớp đôi mắt, chỉ sợ những gì trước mắt chỉ là một giấc mơ đẹp và Nam Trúc Du chỉ là một thiên sứ với đôi cánh trắng trong cõi mộng.

"Tiểu Vũ, anh đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho em rồi, mau lại đây ăn đi!", nhìn thấy tôi xuất hiện, Nam Trúc Du liền mỉm cười và lên tiếng.

"Nam Trúc Du, tất cả những cái này là anh làm sao?", tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi kinh ngạc thốt lên! Đừng trách vì sao tôi lại cảm thấy kinh ngạc, bởi vì bản thân là một đứa con gái như tôi còn không dám đảm bảo có thể dọn dẹp sạch sẽ được căn phòng này chỉ trong một thời gian ngắn, huống hồ Nam Trúc Du lại là con trai.

Sao có thể?

"À, bởi vì...", Nam Trúc Du mỉm cười nhìn, khuôn mặt đỏ lựng lên, "Bởi vì đồ đạc trong phòng khách quá nhiều, khiến cho anh không sao ngủ được, thế là anh liền dọn dẹp trước, để hết những sách báo, quần áo, cốc chén về vị trí của chúng. Sau đó anh lại nghĩ, dù sao cũng mất công dọn, thôi thì quét dọn bụi bặm luôn. Mà làm nên trời sáng từ lúc nào không biết. Sau đó anh lại quyết định sẽ làm luôn bữa sáng cho em, vì vậy nên anh..."

Hơ...tôi mở to mắt nhìn, ngoài việc kinh ngạc thì không biết lúc này mình nên có tâm trạng như thế nào nữa?

Cái tên này có đúng là Nam Trúc Du mà tôi từng nghe nói đến không nhỉ? Chỉ vì đồ đạc trong phòng quá nhiều nên không ngủ được sao? Lại còn nhân tiện dọn dẹp luôn, tình nguyện làm giúp việc nhà cho người khác nữa.

"Thế nên anh làm liền một mạch đến giờ sao?", tôi nhíu mày, nhìn anh khó hiểu.

Thôi được, cứ cho là tôi thừa nhận phòng khách của tôi vẫn bừa bộn đi nữa, bao gồm cả ghế sofa, nếu như không dọn dẹp thì không có chỗ mà ngủ, nhưng chẳng nhẽ anh ta không biết dùng "phép dịch chuyển", đẩy hết mấy thứ linh tinh ấy ra để lấy một chỗ mà ngủ hay sao? Cần gì phải vất vả như vậy?

"Thực ra cũng không sao, đây đâu phải là lần đầu tiên anh thức qua đêm để làm việc đâu", Nam Trúc Du cười hiền.

Thế là sao? Truyền thuyết về một Nam Trúc Du thường xuyên ngủ gật hiện ra trong đầu tôi: chẳng nhẽ vì anh chàng này thường xuyên thức khuya để làm thêm nên ban ngày mới phải ngủ bù như vậy?

Nghĩ như vậy khiến cho hình ảnh một chàng hoàng tử nho nhã, quyến rũ trong tôi bỗng chốc biến thành hình ảnh một chàng trai không ngừng bồn ba, vất vả làm thuê vì cuộc sống. ...

"Được rồi, Tiểu Vũ, lại đây ăn sáng đi!", mặc chiếc tạp dề màu hồng hình chú mèo Kitty trông thật dễ thương, Nam Trúc Du mỉm cười gọi tôi tới trước bàn ăn.

Một anh chàng điển trai, một chú mèo kitty màu hồng phấn...những giọt mồ hôi túa ra trên trán tôi: mặc dù tôi thừa nhận rằng, Nam Trúc Du mặc chiếc tạp dề "đầy nữ tính" này trông vô cùng đáng yêu, vô cùng đẹp trai, có lẽ là trên thế giới này không có bộ quần áo nào là không phù hợp với anh ấy cả. Nhưng mà, nhưng mà...vấn đề nằm ở chỗ tính chất "đầy nữ tính" của chiếc tạp dề kia.

Trời ơi, anh chàng này bình thường đã đủ đẹp lắm rồi, vậy mà còn mặc một chiếc tạp dề như vậy thì quả thực là...

"Nam Trúc Du...tạp dề của anh...", tôi nhìn anh cười, "Phong cách ăn mặc của anh quả là độc đáo!", từ hình tượng gọi cảm ngày hôm qua cho đến phong cách nữ tính ngày hôm nay...

Tôi quả là không còn gì để nói.

"À, em nói cái tạp dề này á, nó là của em mà", Nam Trúc Du cúi đầu nhìn xuống chiếc tạp dề: "Chiếc tạp dề rất dễ thương mà, sao emỡ lấy nó làm khăn trải bàn vậy hả, lại còn bỏ lên cả đồng hồ quả nửa chứ..."

Quạc quạc...là của tôi sao? Anh ấy nói là cái tạp dề này là của tôi sao? Sao có thể thế được, tôi là người cả đời chẳng bao giờ chịu vào bếp, làm sao lại có tạp dề cơ chứ, hơn nữa lại là màu hồng nữa chứ...Đợi đã...trong đầu tôi hiện lên hình ảnh khuôn mặt của chú quần gia.

"Đại tiểu thư à, cô cũng không còn nhỏ nữa, nếu như đã quyết định ra ngoài ở riêng, vậy thì hãy nhân cơ hội này mà chịu khó xuống bếp học làm vài món đi, nói không chừng có khi còn vì thế mà vớ được một anh chồng cũng nên..."

Lời của chú quần gia vang lên trong đầu tôi, còn chiếc tạp dề này có lẽ là đồ dùng chú ấy mua cho tôi lúc mới chuyển đến. Nếu như chẳng may chú ấy biết được chiếc tạp dề chứa đựng "sự kì vọng" của mình lại bị tôi dùng làm "giỏ đựng rác tạm thời" thì chắc chú ấy tức ộc máu ra mắt!

"Ha ha!", tôi cười nhạt, đi thẳng đến bàn ăn. Cái bàn ăn vốn bữa nay trở nên sạch sẽ và ngăn nắp, trên đó là vài món ăn đang bốc khói, tỏa hương thơm ngào ngạt...

Trông có vẻ rất ngon đây!

Ừc, tôi nuốt nước bọt thèm thuồng!

"Cháo thịt nấu trứng muối à?", tôi kinh ngạc nhìn Nam Trúc Du, mới sáng sớm mà anh đã mua được mấy thứ này ở đâu thế? Lại còn cả rau dưa với cả trứng luộc nữa này..."

"À, không phải anh mua đâu, mà là anh tự làm đấy!", Nam Trúc Du nhìn tôi, khuôn mặt thản nhiên đáp.

"Tự...tự làm á? Anh nói món ăn cháo thịt nấu trứng muối này là anh làm á, là tự anh làm á?, tôi không dám tin vào tai mình nữa.

"Ừm, Tiểu Vũ à, món này rất đơn giản mà!", Nam Trúc Du nhìn tôi, nhẹ nhàng nói.

"Nhưng mà nó ăn ngon gấp nghìn, vạn lần so với cháo trắng. Vì vậy chế biến khó hơn nhiều so với món cháo trắng!", tôi nói bằng giọng điệu khẳng định chắc nịch.

Đúng như vậy đấy, từ nhỏ đến lớn tôi đều nghĩ như vậy. Độ ngon của món ăn tỉ lệ thuận với độ khó trong chế biến. Chẳng lẽ lại không phải?

"Tiểu Vũ, em nghĩ sai rồi, bất kì một món ăn nào cũng đều ngon, cho dù nó chế biến dễ hay khó, chúng ta đều nên coi đó là những món ăn ngon và vui vẻ thưởng thức chúng. Chứ không phải đánh giá đẳng cấp của món ăn thông qua độ khó của quá trình chế biến, cho rằng cái này ngon, cái này không ngon, như vậy là không đúng đâu đấy!", Nam Trúc Du nhìn tôi, nói một cách rất nghiêm túc.

Cái giọng điệu ấy, giống hệt như giọng điệu nghiêm khắc của các thầy cô lúc giáo huấn học sinh.

"Ờ...", tôi chớp chớp mắt, nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc đến mức lạ lẫm của Nam Trúc Du. Tôi băn khoăn không hiểu tại sao chỉ một câu nói: "Nhưng mà nó ăn ngon gấp nghìn, vạn lần so với cháo trắng. Vì vậy chế biến khó hơn nhiều so với món cháo trắng!" mà lại khiến cho tâm trạng của anh ấy thay đổi nhanh đến vậy.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, mặc dù đối với tôi, địa vị của món cháo thịt nấu trứng muối này cao hơn nhiều so với món cháo trắng, nhưng mà cho dù là thế cũng đâu đến mức phải nghiêm túc quá như vậy, chẳng phải chỉ là hai món cháo thôi sao?

Hài, không biết chỉ vì hai cái món cháo này mà mới sáng sớm tôi với Nam Trúc Du đã tranh cãi cái gì nữa? Có cần phải như thế không nhỉ?

"Thôi được rồi, em biết rồi, đối với em, cháo trắng và cháo trứng muối có địa vị như nhau, cả hai món cháo đều rất ngon!", tôi khoát tay, đầu hàng Nam Trúc Du.

"Tiểu Vũ, anh biết em là một người tốt, nhưng từ nay về sau em phải có thái độ trân trọng các món ăn nhé!", Nam Trúc Du vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục nói: "Anh ghét nhất là những người lãng phí đồ ăn, anh không hi vọng Tiểu Vũ lại trở thành loại người mà anh ghét!"

Đôi lông mày hơi nhíu lại, trong đôi mắt kia như dậy lên những đợt sóng lẫn lộn.

Tôi ngây người nhìn vào đôi lông mày đang nhíu lại kia, mãi một lúc sau mới gật gật đầu. Cái anh chàng này hình như có tình yêu hơi vượt mức bình thường đối với các món ăn! Ngay cả tối qua, khi bị mọi người thay phiên chuốc rượu mà anh ấy vẫn giữ được nụ cười trên khuôn mặt, thế mà hôm nay lại đột nhiên khó chịu chỉ vì một vài câu nói có liên quan đến món ăn của tôi. Một người như anh ấy, nếu nhìn thấy tôi lãng phí thức ăn, vậy thì chẳng phải...

Tôi lắc lắc đầu để gạt đi những tưởng tượng đáng sợ trong đầu.

"Nam Trúc Du, hình như anh rất yêu quý các món ăn!", tôi mỉm cười, "Vậy thì chúng ta cùng ăn nhé!"

"Thật không? Tiểu Vũ, em mời anh ăn sáng à?", chỉ vài giây ngắn ngủi, khuôn mặt nghiêm nghị của Nam Trúc Du bỗng nhiên tươi tắn lại, đôi lông mày đã dần ra, nụ cười quay trở lại trên môi, đôi mắt sáng long lanh.

Hài cái anh chàng này, có cần phải mừng rỡ đến thế không?

"Đương nhiên là thật rồi, bao nhiêu đồ ăn thế này, một mình em làm sao ăn hết. Chẳng nhẽ anh lại muốn nhìn thấy em lãng phí đồ ăn sao?"

"Không, đương nhiên là không rồi!", Nam Trúc Du mỉm cười nhìn tôi,

"Tiểu Vũ, em quả là người tốt, một người tốt nhất trên đời này!"

Ơ cái anh chàng này, tính tình sao mà đơn giản thế, thật chẳng hợp với cái khuôn mặt đẹp đẽ đến mê người kia gì cả.

Không hiểu tại sao, nhìn vào khuôn mặt lôi cuốn của anh, tôi không sao cảm thấy căm ghét anh được...

Mặc dù hôm nay anh ấy đã không còn là bạn trai của tôi nữa rồi...

Chương 4: Cuộc đụng độ với Minh Đạo Liên

Vol 1. Tùng Bình chặn đường

Ăn sáng xong, Nam Trúc Du liền đi trước để còn về nhà. Ăn xong nốt thìa cháo cuối cùng, tôi liền bỏ bát vào trong bồn rửa theo thói quen hàng ngày nhưng đột nhiên bị sự sạch sẽ xung quanh làm cho giật mình. Nhìn thấy bát đĩa mình vừa ăn xong, trong đầu tôi vụt hiện lên hình ảnh Nam Trúc Du cẩn thận lau chùi, dọn dẹp. Tự nhiên tôi lại cảm thấy mình như một kẻ phá hoại thứ bầu không khí trong lành và sạch sẽ này.

Vì cảm giác tội lỗi quá mãnh liệt nên cuối cùng, lần đầu tiên tôi động tay vào rửa bát.

Đây quả là một ngày đáng để kỉ niệm. Nếu mà chú quản gia biết được chắc chắn sẽ cảm động rút nước mắt.

Sau khi rửa bát đĩa xong, tôi thay quần áo rồi vội vàng đến trường. Nhưng

"Đại tiểu thư!"

"Đại tiểu thư!"

"Đại tiểu thư!"

Tùng Bình giọng nghen ngào vang lên sau lưng tôi.

Tâm trạng vui vẻ phút chốc bị phá vỡ.

Tôi sai bước thật nhanh nhằm bỏ lại cái tên Tùng Bình chết tiệt kia, nhưng chẳng ngờ chỉ mới mấy ngày không gặp, cái tên Tùng Bình này đã chạy nhanh đến vậy. Chẳng mấy chốc Tùng Bình đã đuổi kịp tôi rồi.

Tâm trạng của tôi đang chuyển biến theo chiều hướng xấu đi.

"Tùng Bình, cậu lại có chuyện gì nữa vậy?", không thể thoát khỏi cậu ta được, tôi đành quay đầu lại, trợn mắt nhìn quát nạt.

"Đại tiểu thư à, anh ta là ai thế?", nhìn thấy tôi dừng bước, Tùng Bình cũng lập tức dừng chân, một câu hỏi buột ra từ miệng Tùng Bình, không chỉ có vậy, tôi còn nhìn thấy dấu tích của hai hàng nước mắt trên mặt cậu ta.

"Hả?", bóng dáng của Nam Trúc Du vụt qua trong đầu tôi. Không lẽ Tùng Bình đã nhìn thấy Nam Trúc Du rời khỏi đây từ một tiếng đồng hồ trước? Không phải chứ? Chẳng nhẽ cậu ta đã đứng ở trước cửa nhà mình sớm thế sao?"

"Đại tiểu thư, sao cô có thể như vậy? Tôi nhìn thấy cậu thanh niên đó từ nhà của tiểu thư bước ra", Tùng Bình nhìn tôi, nước mắt tuôn rơi, "Không, không phải, tiểu thư không phải là loại con gái tùy tiện như vậy! Nhất định là do thằng đó rồi! Đại tiểu thư, có phải hấn uy hiếp cô không? Cô nói với tôi đi, nhất định tôi sẽ giúp cô báo thù!"

Dứt lời, Tùng Bình hung hăng xắn cao ống tay áo, chỉ chờ tôi gật đầu là lập tức chạy đi tìm Nam Trúc Du báo thù! Báo thù? Ôi trời, những từ giật gân như thế này chỉ có cái gã này mới có thể nghĩ ra được. Còn nữa, vì đã quen nhìn khuôn mặt thanh tú của Nam Trúc Du, bây giờ đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt dour như hơi bị "thừa dinh dưỡng" của Tùng Bình nên tôi thật sự cảm thấy hơi... Thật là buồn cười! Cùng là con trai như nhau, sao lại có sự khác biệt đến vậy?

"Tùng Bình, anh nói phải đi báo thù, vậy anh có biết mình phải đi báo thù ai không?", tôi tóm chặt lấy cổ anh ta, cẩn thận dò hỏi.

Cầu xin trời phạt, tuyệt đời đừng để cho tên Tùng Bình này biết mặt Nam Trúc Du, mà cho dù có nhìn thấy anh ấy đi nữa thì cũng đừng có nhận ra anh ấy là ai. Nếu không, cái tên Tùng Bình xưa nay làm việc không chịu động não này không biết có thể làm ra những chuyện gì nữa?

"Tìm ai báo thù? Hơ...", Tùng Bình nhìn tôi, khuôn mặt hiện rõ sự ngốc nghếch.

Quả nhiên cái gã Tùng Bình này...

Vẫn cứ "không có não" như vậy.

Tôi không nén được ném về phía cậu ta một cái nhìn khinh thường. Nhưng cũng thật là may mắn vì Tùng Bình không biết mặt của Nam Trúc Du. Nghĩ đến đây tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Mặc dù tôi không biết hắn ta là ai, nhưng không sao, chỉ cần tiểu thư nói cho tôi biết hắn là ai, tôi nhất định sẽ báo thù cho cô!", sau một hồi ngẫm người suy nghĩ, Tùng Bình lên tiếng.

"Phác Tùng Bình à, cậu thấy tôi có phải là người dễ bị bắt nạt không?", ngoài ông bố lúc nào cũng thúc tôi tìm bạn trai rồi kết hôn ra, liệu tôi còn có thể bị ai uy hiếp được nữa đây? Cái tên Tùng Bình ngốc nghếch này, cứ nhất định phải bắt người khác nói rõ ra mới hiểu, mới biết được cái gì là cái gì, chẳng bao giờ biết phải suy nghĩ theo nhiều hướng khác nhau.

Nếu như đến hôm sinh nhật 16 tuổi mà tôi không tìm được bạn trai, bố sẽ ép tôi phải đính hôn với cái gã Tùng Bình ngốc nghếch này, như vậy chẳng phải hạnh phúc của tôi coi như tan tành sao? Tôi không muốn phải lấy một kẻ lỗ mãng mà óc lại bằng quả nho như Tùng Bình đâu, tôi muốn chồng của tôi sau này phải giống như hội trưởng Mậu Nhất cơ!

Nụ cười rạng rỡ và dịu dàng của hội trưởng Mậu Nhất vụt hiện lên trong đầu tôi, bất giác tôi nhoẻn miệng cười, nhưng không hiểu vì sao, chỉ một giây sau đó, khuôn mặt tươi cười của hội trưởng Mậu Nhất lại biến thành khuôn mặt của Nam Trúc Du, chuyện quái quỷ gì vậy nhỉ?

"Sao cô vui quá vậy? Đại tiểu thư, cô có chắc là giữa cô và cái gã sáng nay không có quan hệ gì chứ?", khuôn mặt của Tùng Bình tự nhiên phảng phất một nỗi ai oán, "Nhưng mà, cho dù đại tiểu thư có... Tôi cũng không để bụng đâu. Bố vợ đã giao tiểu thư cho tôi, nhất định tôi sẽ chấp nhận mọi thứ của tiểu thư một cách vô điều kiện!"

Bố...bố vợ? Dám gọi như vậy à? Thật là không coi mình ra gì!

Trên bầu trời, một đàn chim nhạn dang rộng đôi cánh bay ngang qua đầu tôi, hướng về phía phương Nam xa xôi nhưng ấm áp.

Tôi ngẩng đầu, miễn cưỡng nén chặt cơn tức tối ở trong lòng. Cứ dây dưa với tên Tùng Bình này ở đây thì chỉ càng thêm phiền phức mà thôi.

"Tùng Bình, cậu nghe cho rõ đây, trước ngày sinh nhật 16 tuổi của tôi, tôi nhất định sẽ tìm được một người bạn trai vừa ý để dẫn về nhà. Vì vậy những gì mà bố tôi nói với cậu hôm đó sẽ không bao giờ có khả năng trở thành hiện thực, thế nên cậu đừng phí công vô ích nữa! Còn nữa, xin cậu từ sau đừng có bám theo tôi nữa! Nếu như cậu quá rảnh rỗi thì hãy nghĩ xem làm thế nào để nâng cao võ nghệ hoặc nghĩ xem làm sao để học hành tiến bộ hơn đi!"

"Hơ, đại tiểu thư, cô thực sự đã có người khác rồi!", những giọt nước mắt to bằng hạt đậu từ từ lăn dài trên má cậu ta. Tôi ngẩng cao đầu, lườm cho cậu ta một cái.

"Nhưng mà đại tiểu thư à, cái tên đi ra từ phòng của cô ban nãy nhìn không giống như người tốt đâu!"

"Người tình trong mộng của tôi không phải là anh ta!", những lúc thế này phải tàn nhẫn với anh ta một chút, có như vậy anh ta mới thôi đeo bám tôi, "Nhưng cũng không phải là cậu! Nói chung dù thế nào tôi cũng sẽ dẫn được chân mệnh thiên tử của mình về nhà!"

"Thôi được, tôi biết rồi thưa tiểu thư!", Tùng Bình cúi đầu, tui thân đáp.

"Ừm", tôi gật đầu, rồi quay người định bỏ đi.

Nhưng chỉ vài giây sau đó, giọng nói như không cam tâm của Tùng Bình lại vang lên sau tai tôi.

"Nhưng mà tôi nghe nói tối qua tiểu thư đã dẫn bạn trai cùng đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của Lí Thu Sương. Người đó là ai vậy?"

Tôi quay phắt lại, lườm cho Tùng Bình một cái, không lên tiếng thừa nhận nhưng cũng chẳng phủ nhận, bởi vì tôi không biết phải nói gì, đã vậy thì dứt khoát không nói bất kì điều gì cho xong.

"Đại tiểu thư...", nhìn vẻ mặt hoảng hốt của tôi, Tùng Bình lo lắng gọi, "Không được, tiểu thư à, hay là cô cứ nói rõ thân phận của kẻ đó cho tôi, tôi sẽ cho người âm thầm đi điều tra xem hắn có phải là một người đáng hoàng không. Nếu không để một người lai lịch không rõ ràng suốt ngày lờn vờn bên tiểu thư, tôi thật sự không yên tâm! À, thế còn chân mệnh thiên tử của tiểu thư là ai vậy?"

Hài, cái tên phiền phức này sao mãi không chịu buông tha cho tôi thế?

Chỉ có kẻ ngốc mới nói cho cậu biết thân phận thực sự của Nam Trúc Du!

Vì vậy, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách! Đối với Tùng Bình, chiêu này bao giờ cũng tỏ ra cực kì hiệu quả.

"Tùng Bình, nhìn kia, trên trời có đĩa bay kia!", tôi ngẩng đầu, chỉ tay lên bầu trời trong xanh, mắt mở to và hét lên sung sướng.

"Giữa ban ngày thì lấy đâu đĩa bay? Đại tiểu thư, cô định lừa tôi để chạy trốn đúng không?", Tùng Bình lấy tay lau nước mắt, đắc ý nhìn tôi, xua xua tay ra ý bảo tôi đừng phí công vô ích.

"Oa, đĩa bay to quá...", tôi không thèm đếm xỉa đến những điều anh ta nói, chỉ mãi mê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, miệng không ngừng suýt xoa, "Oa, thật là thần kì, những vòng ánh sáng tím đang liên tục phát ra từ đĩa bay kia...Oái, nó chuyển thành màu vàng rồi...Oa, lại thành màu đỏ rồi...Giờ thì thành màu xanh rồi..."

"Ha ha ha, đại tiểu thư à, cô nói dối lộ liễu quá, ban ngày ban mặt, làm sao mà nhìn rõ được các chùm ánh sáng của đĩa bay, lại còn nhìn thấy nó chuyển màu nữa chứ...", Tùng Bình vừa xua xua tay vừa ngẩng đầu, nhìn theo hướng chỉ của ngón tay tôi.

Cơ hội tốt! Vừa nhìn thấy cậu ta ngẩng đầu nhìn lên trời là tôi liền ba chân bốn cẳng chạy một mạch vào cái ngõ hẻm ở phía trước.

"Nhìn đi, làm gì có đĩa bay, tôi đã sớm biết là cô tìm cách lừa...lừa

tôi....Đại tiểu thư...", lúc tôi đã chạy đi rất xa rồi Tùng Bình mới hét lớn, "Đại tiểu thư, cô lừa tôi, lại còn bỏ chạy nữa chứ!"

Ha ha..., tôi cười đắc chí.

Vol 2. Mắt kính quyền rũ, Minh Đạo Liên

Những ngày tháng yên bình lặng lẽ trôi qua.

Sau lần dẫn Nam Trúc Du đến bữa tiệc sinh nhật của Lí Thu Sương khoe khoang, cô ta không còn cố tình chạy đến khoa trương trước mặt tôi nữa, thế là tôi được sống vài ngày bình thản, cho đến hôm nay....

"Thưa cô, đây là quần áo mà cô gửi đến giặt khô hôm trước, phiền cô kí một chữ xác nhận cho tôi!", mới sáng sớm, cô nhân viên ở cửa hàng giặt ủi đã mang quần áo đến cho tôi. Trong đồng quần áo ấy, có cả chiếc áo sơ mi cổ khoét sâu hình chữ V mà Nam Trúc Du mặc hôm đi dự tiệc.

Tôi nhú mày, nhìn chiếc áo sơ mi trong tay, nhớ lại hình ảnh quyền rũ của Nam Trúc Du trong bộ quần áo dự tiệc ấy, trong lòng tôi không chút cảm giác chán ghét nào đối với anh ấy nữa.

Cái anh chàng Nam Trúc Du, ngoài cái vẻ ngoài đẹp như con gái ra, cái điệu bộ dễ thương và tính cách đơn thuần của anh cũng thật là đáng yêu, toàn làm những chuyện ngốc nghếch vì người khác.

Được rồi, mình sẽ mang quần áo đến trường trả anh ấy!

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, tôi lập tức gấp gọn chiếc áo rồi cho vào túi, sau đó đeo cặp sách lên vai và xách cái túi đồ đến trường.

Suốt cả chặng đường, tâm trạng tôi vui vẻ đến kì lạ, còn khe khẽ cất tiếng hát. Việc đầu tiên sau khi tôi đến trường là chạy đến "lớp học quyền rũ".

Bởi vì còn lâu mới đến giờ vào lớp nên trong lớp bây giờ chỉ có lác đác vài học sinh. Tôi đứng ở bên ngoài cửa, nhìn thấy vị trí của hotboy có "đôi mắt quyến rũ" vẫn còn trống, tự nhiên trong lòng cảm thấy có chút thất vọng. Sau đó như một phản xạ tự nhiên, ánh mắt tôi di chuyển đến chỗ của hội trưởng Mậu Nhất.

Không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà học sinh của "lớp quyến rũ" lại vây xung quanh hội trưởng Mậu Nhất, hình như đang rất hào hứng bàn luận về vấn đề gì đó.

Không biết hội trưởng Mậu Nhất đang nói chuyện gì với những người kia.

Tôi đứng ở cạnh cửa "lớp quyến rũ", nhón chân để nhìn rõ những gì đang xảy ra trong lớp.

"Tránh ra!", tiếng quát của một nam sinh vang lên, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

"A...xin lỗi!", tôi vội vàng xoay người lại, cúi đầu xin lỗi người kia. Lúc ấy, một luồng khí lạnh như băng tuyết từ Bắc Cực bao trùm lấy toàn thân tôi, khiến cho khuôn mặt tôi như bị đông cứng lại.

Người đứng trước mặt tôi hiện giờ có mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt thon dài, khôi ngô, đôi mắt lạnh băng, ánh nhìn sắc lạnh. Dưới cặp kính gọng vàng thanh mảnh là đôi mắt phượng hơi xếch lên, khiến cho khuôn mặt của người này luôn phảng phất một sự lạnh lùng như băng đá. Đôi môi mỏng và mịn màng. Toàn thân tỏa ra một phong thái cao quý của bậc vương giả. Khi chiếc cằm nhọn kia hơi hếch lên, đôi mắt lạnh lùng ấy quét ngang qua người tôi.

Tôi chớp chớp mắt, ngây người nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của anh chàng đó, hoàng tử cuối cùng của "lớp quyến rũ", điện hạ Minh Đạo Liên, biệt danh "mắt kính quyến rũ"

Minh Đạo Liên, 17 tuổi, học sinh "lớp quyến rũ" 11A, mệnh danh là "mắt kính quyến rũ", là một học sinh thiên tài. Năm 13 tuổi, anh ta giành được một suất học bổng trong một trường thực nghiệm ở nước ngoài, nhưng anh ta đã thần nhiên từ chối lời mời đi học này chỉ với một câu: "Không thích". Trong quá trình học ở nước ngoài, anh ta đã từ chối tham gia học các lớp bồi dưỡng, không chịu học vượt cấp mà lựa chọn phương pháp học tập như bao học sinh bình thường khác. Nghe nói, trong thời gian anh ta thi tốt nghiệp hết cấp hai, lên cấp ba, các trường cấp ba trong cả nước đã tiến hành một cuộc "đại chiến cướp người" kịch liệt để "giành được" anh chàng này về trường của mình. Cuối cùng không hiểu hiệu trưởng của trường Thần Nam chúng tôi đã dùng cách gì để lôi được anh ta về đây.

Lai lịch của Minh Đạo Liên, tôi nắm rõ như lòng bàn tay. Nói ra thật là ngại, mặc dù tôi thường xuyên lang thang ở gần "lớp quyến rũ" nhưng được đứng gần Minh Đạo Liên như thế này thì đây là lần đầu tiên. Bởi vì những người bình thường không cách nào tiếp cận với anh ta trong phạm vi một mét.

Mặc dù bên cạnh anh ta áp lực rất lớn, không khí cực kì lạnh giá, nhưng lần đầu tiên đối diện với sự quyến rũ của anh ta, tôi không khỏi bản thân đứng ngây người tại chỗ, không kịp lập tức lùi lại như yêu cầu của anh ta. Chúng tôi giữ nguyên tư thế trong vài giây, bịt chặt cửa ra vào của lớp. Lúc này đây, chỉ cần anh ta nhắc lại hai từ "tránh ra" là tôi lập tức bừng tỉnh, tự động tránh ra cho anh ta đi. Nhưng hình như anh ta chẳng thèm nói chuyện với tôi thêm nữa câu, thậm chí còn không thèm liếc tôi lấy một cái, cứ như thể làm vậy sẽ làm tổn hại đến sự cao quý của anh ta vậy!

Thế là...

Anh ta khoan thai đi về chỗ của mình, sức quyến rũ từ sự đẹp trai đến lạnh lùng của anh ta bao trùm lấy không gian. Đến khi tôi bừng tỉnh lại thì Minh Đạo Liên đã thông dong ngòi vào chỗ của mình rồi.

Những người bạn trong lớp cất tiếng chào hỏi anh ta, nhưng cái gã đó cứ như thể chẳng nhìn thấy sự tồn tại của họ, không thèm gật đầu đáp lại, thậm chí cũng không thèm liếc nhìn lấy một cái, cứ như thể mình là một sinh vật ở thế giới khác vậy.

Sau khi an tọa trên ghế, anh ta ngẩng đầu, nhìn về phía tôi. Tôi nên cảm thấy vui mừng bởi dù sao thì tôi cũng là một trong những người trong trường này được Minh Đạo Liên liếc qua, mà số lượng những người được anh ta liếc qua lại không vượt quá con số ba.

Nhưng mà cái gã đó...ánh mắt nhìn tôi cứ hung hăng như thể muốn đạp lên đầu tôi vậy!

Lâm Xuân Vũ sống đến ngần này tuổi đầu, những người đố mắt với tôi không phải không có, mà là xưa nay không hề có bởi vì không ai dám làm như vậy! Thế mà cái gã chết tiệt này...Tự nhiên máu "đại ca" trong tôi

bốc lên, sao trên đời này lại có kẻ kiêu ngạo đến thế cơ chứ?

Đã thế hắn còn ngồi ngay bên cạnh cái chỗ trống đó, tức là bên cạnh Nam Trúc Du, anh ta chính là bạn cùng bàn của Nam Trúc Du.

Trời ơi là trời!

Mặc dù không muốn nhưng tôi cũng đành phải bắt chấp ánh mắt có thể hủy hoại con người của Minh Đạo Liên để lại gần anh ta, định mạo muội hỏi một câu: "Xin hỏi bạn cùng bàn với anh đâu rồi?"

"Xin hỏi..."

"Tôi không thích nói chuyện với người khác, đồ đàn ông ạ!", tôi còn chưa kịp mở miệng thì đã bị anh ra ném cho một hòn đá to dùng vào đầu.

Cái gì? "Đồ đàn ông" à? Dòng máu võ thuật Trung Hoa đang sôi sục trong lồng ngực tôi. Trên đời này lại có một thằng con trai kiêu căng và đáng ghét như vậy sao?

Chỉ có điều...tôi đang ở "lớp quyền rũ", lớp của hội trưởng Mậu Nhất, thế nên nhất định phải nhẫn nại, phải nhẫn nại!

Tôi cúi đầu, vừa lấy tay mân mê cái túi trên tay vừa chửi thầm tên này trong bụng.

Đột nhiên....

"Tiểu Vũ, em đến đây à?", giọng nói dịu dàng của hội trưởng Mậu Nhất vang lên.

"Hội trưởng!", cơn tức giận trong lòng đột nhiên tiêu tan như mây khói. Tôi ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt tươi cười và dịu dàng của anh.

Mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, cầm thùng gọn gàng, nụ cười ấm áp nở trên môi, hội trưởng Mậu Nhất từ từ bước đến bên cạnh tôi.

Cả thế giới này chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Thình thịch...thình thịch..., tiếng đập loạn nhịp của trái tim đang không ngừng vang vọng trong cái thế giới yên tĩnh này.

"Tiểu Vũ, cậu đến rồi à?", đột nhiên, một giọng lạnh lút vang lên, phá vỡ cảm giác hồi hộp lúc này của tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Mê Cúc xuất hiện từ phía sau lưng của hội trưởng Mậu Nhất, hào hứng chạy đến nắm lấy cánh tay tôi.

"Ha ha...", trong lòng tôi dâng lên một cảm giác thất vọng khi không khí hồi hộp như hai người yêu nhau đang tiến lại gần nhau bị phá vỡ. Nhưng nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Mê Cúc, tôi cũng cảm thấy vui vui.

"Mậu Nhất, anh mau đến mà xem, cái nhân vật này phải hiểu như thế nào?", đám con gái trong lớp vốn đang mải mê làm việc của mình bỗng nhiên ồ ồ hết cả lên rồi chạy đến vây quanh hội trưởng Mậu Nhất.

"Được rồi, từng người từng người một!", bóng dáng của hội trưởng Mậu Nhất từ từ lặn vào trong đám đông.

Hu hu hu...còn chưa kịp nói câu gì. Nhìn thấy bóng dáng của hội trưởng Mậu Nhất đang xa dần, cảm giác ai oán từ từ dâng lên trong lòng tôi.

Ánh mắt của Mê Cúc lúc này đã chuyển sang người con trai bên cạnh tôi, đột nhiên, cô ấy thay đổi tư thế, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, khô khan: "Ê, Minh Đạo Liên, sao hôm nay cậu lại có hứng thú đến trường thế hả? Buổi sáng ăn nhầm phải nấm độc rồi đúng không?"

Cái gì, trời ơi, đừng có nói với tôi rằng những lời vừa rồi phát ra từ miệng của Mê Cúc đấy nhé! Một Mê Cúc xưa nay luôn duy trì hình tượng nữ vương hoàn mỹ của mình trước mặt con trai sao bây giờ lại dám ăn nói bốc chát như vậy với điện hạ Minh Đạo Liên cơ chứ?

Nhìn điệu bộ cô ấy cứ như đang khiêu chiến với người ta vậy. Mặc dù bình thường Mê Cúc là người khá kiêu ngạo và tùy tiện, rất dễ đắc tội với người khác, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải là phần tử "hiếu chiến" đâu...

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía anh chàng kiêu ngạo không bao giờ đếm xỉa đến bất kì chuyện gì xung quanh mình, chắc lúc này, trong đôi mắt anh ta đã hiện rõ những ánh mắt giết người không thương xót...

Nào ngờ!

Suýt chút nữa tôi đã kêu lên vì hoảng hốt. Cái anh chàng kiêu ngạo và lạnh lùng kia đang nhìn chằm chằm vào Mê Cúc, đôi mắt như đang rực lửa, tôi dám cam đoan ánh mắt ấy có thể làm tan chảy tất cả mọi thứ. Ánh mắt anh ta nhìn Mê Cúc không chút thiện cảm, thậm chí như muốn nuốt chửng cô ấy tới nơi. Nhưng cuối cùng anh ta vẫn cất tiếng đáp lời Mê Cúc:

"Thứ nhất, tôi nói cho cô biết, bữa sáng của tôi hôm nay là cháo trắng và trứng gà ốp lết, không hề có nấm, càng không thể có nấm độc. Thứ hai, bữa sáng tôi có ăn phải nấm độc hay không hoàn toàn không có liên quan gì đến chuyện tôi có hay không có hứng đi học!"

Lẽ nào họ...

Còn chưa kịp suy nghĩ thì giọng điệu phảng phất mùi thuốc nổ của Mê Cúc lại vang lên bên tai:

"Này, Minh Đạo Liên, sắp đến giờ lên lớp rồi mà cái 'khối thịt' đồ chơi siêu cấp của cậu vẫn chưa thấy đến! Tôi thấy hôm nay 80% là anh ta không đến rồi, vì vậy cậu có thể đi được rồi. Dù sao thì cậu cũng là thiên tài, đã trở thành một thiên tài không phải con người rồi mà!", Mê Cúc khoa chân múa tay, hưng dữ nhìn Minh Đạo Liên.

"Lớp trưởng Mê Cúc bây giờ lại khuyên các bạn bỏ học à? À, tôi quên mất không báo với cậu là điện thoại của tôi đang ghi âm đấy. Nếu tôi đưa phần ghi âm này cho thầy giáo thì chắc cậu không để bụng đâu nhỉ?", đôi mắt anh ta nheo nheo như chọc tức, nụ cười kiêu ngạo hiện lên trên môi.

"Minh Đạo Liên, có bản lĩnh thì cậu cứ đi mà nói! Ai mà chẳng biết cậu biết sử dụng rất nhiều phần mềm, muốn bôi nhọ một đứa con gái đơn thuần như tôi đâu có khó gì!"

"Con gái đơn thuần ư? Cậu đang nói về mình 30 năm trước đấy à?"

"Minh Đạo Liên!"

....

Minh Đạo Liên và Mê Cúc như sắp nhảy bổ vào đánh nhau đến nơi rồi. Tự nhiên trong đầu tôi lại nghĩ đến hình ảnh "khối thịt đồ chơi siêu cấp" mà Mê Cúc vừa nói đến. Đó là cái quái quỷ gì vậy? Cái từ này nghe sao mà đáng sợ thế, không phù hợp với hình tượng của Minh Đạo Liên chút nào.

"Mê Cúc, cái gì là 'khối thịt đồ chơi siêu cấp' thế?", tôi tò mò hỏi Mê Cúc.

"Khối thịt đồ chơi siêu cấp á? Đó chính là Nam Trúc Du đấy! Cái tên này chuyên gia lấy việc chọc phá anh chàng ham ngủ ấy làm trò vui. Anh ta chính là đại ma vương chuyển thế, một kẻ độc ác vô địch trong vũ trụ này!", Mê Cúc dẩu mồm lên nói, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Nam Trúc Du?

Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên, quay lại nhìn Minh Đạo Liên. Những lời mà Mê Cúc nói khiến cho trong đầu tôi bỗng chốc hiện ra những cảnh tượng Minh Đạo Liên bắt nạt Nam Trúc Du: trói Nam Trúc Du vào ghế, không cho anh ấy cử động; cho những giọt nén chảy vào người Nam Trúc Du, bắt anh ấy phải ngoan ngoãn nghe lời; treo Nam Trúc Du lên rồi lấy roi đánh vào người anh ấy...

"Những gì cô ấy nói là thật sao?", tôi kinh ngạc nhìn Minh Đạo Liên.

"Đúng là hai con ngốc!", Minh Đạo Liên cộc lốc, chớp mắt đã trở lại với trạng thái băng đá của mình.

"Đồ chết tiệt! @ # @ %.....", tiếp theo sau đó là một loạt những câu chửi bới của Mê Cúc, nhưng cái gã đó

hình như không nhìn thấy sự tồn tại của Mê Cúc, chỉ cắm đầu vào đọc cuốn sách đặt trước mặt.

"Mê Cúc, sao Nam Trúc Du lại trở thành đồ chơi của hắn?", trực giác cho tôi thấy cái tên Minh Đạo Liên này không phải hạng dễ đối phó. Tôi kéo kéo vạt áo của Mê Cúc, dò hỏi vấn đề mấu chốt.

Mê Cúc nhìn tôi, nhíu mày đáp: "Tiểu Vũ, cậu làm gì mà căng thẳng thế? Thật là kì lạ, ngoài Mậu Nhất ra, cậu bắt đầu có hứng thú với những thành viên khác trong lớp tôi từ lúc nào vậy? Hơn nữa lần này, đối tượng mà cậu quan tâm lại chính là Nam Trúc Du, kẻ mà cậu ghét nhất đấy? À, cậu vẫn đang đứng bên bàn của cậu ta, cậu muốn tìm cậu ta sao?"

"Ha ha...", tôi cười nhạt, kéo tay Mê Cúc ra xa khỏi chỗ Minh Đạo Liên, nhỏ nhẹ nói: "Con gái ai mà chả thích hotboy, hơn nữa hai người bọn họ còn là những hotboy đình đám của trường, đưa con gái nào mà chả quan tâm!"

Tôi giả bộ tò mò tìm muốn biết thông tin về Minh Đạo Liên và Nam Trúc Du để tìm cách che dấu nỗi lo lắng cho Nam Trúc Du, chỉ sợ với tính cách đơn giản của anh ta, có khi bị người ta bắt bẻ đi cũng vẫn hào hứng giúp người ta đếm tiền cũng nên.

"Về chuyện này phải bắt đầu từ lúc thầy hiệu trưởng cướp được Minh Đạo Liên trong cuộc cạnh tranh cướp người khóc liệt năm đó", Mê Cúc nói khẽ bên tai tôi, "Cậu có biết lúc ấy hiệu trưởng đã dùng mỗi nhử gì để lừa cái tên biến thái này về trường mình không?"

Mỗi nhử? Biến thái? Lại còn dùng cả từ "lừa" nữa chứ? Mê Cúc à, có phải cậu đang phóng đại quá mức không đấy?

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh và đẹp như hoa đào của Mê Cúc, chậm chậm lắc đầu.

"Mỗi nhử chính là Nam Trúc Du!", Mê Cúc thì thầm nói ra đáp án bên tai tôi.

"Hả...", tôi kinh hoàng, "Rốt cuộc là chuyện đó đã xảy ra như thế nào?"

Tôi nín thở, vô cùng căng thẳng, có cảm giác như sắp biết được bí mật lớn nhất của trường Thần Nam này vậy.

"Hơn một năm trước, để lấy tiếng tăm với các trường trung học trong cả nước, thầy hiệu trưởng đã quyết định sẽ tổ chức một lớp học tập trung tất cả những học sinh ưu tú trong trường, cũng chính là "lớp quyền rũ" bây giờ. Mà ba hotboy nổi tiếng của lớp quyền rũ là những học sinh mà hiệu trưởng lúc ấy nhất định phải giành lấy cho bằng được, vì chỉ khi có được cả ba học sinh này, danh tiếng của lớp học quyền rũ mới nổi lên, nhờ đó mà địa vị của trường Thần Nam cũng sẽ tăng lên rõ rệt".

"Hóa ra là vậy!", tôi bàng hoàng hiểu ra, hóa ra "lớp quyền rũ" đã ra đời trong hoàn cảnh đó.

"Hội trưởng Mậu Nhất của cậu đã vào học ở Thần Nam với điều kiện là thầy hiệu trưởng phải tạo ra môi trường học tập lí tưởng cho cậu ấy, còn Nam Trúc Du đồng ý vào học ở Thần Nam với điều kiện miễn hoàn toàn học phí cộng với chế độ học bổng hậu hĩ. Khó giành được nhất chính là cái tên ma vương Minh Đạo Liên kia", mỗi lần nhắc tới tên của Minh Đạo Liên, Mê Cúc lại có vẻ như cực kì phẫn nộ, gần giọng nói về anh ta, thậm chí còn sử dụng rất nhiều từ mang nghĩa xấu.

"Ừm...", tôi gật đầu. Nhưng điều này thì có liên quan gì đến chuyện Nam Trúc Du trở thành khối thịt đồ chơi siêu cấp của Minh Đạo Liên cơ chứ?

"Tiểu Vũ, cậu có biết cái tên Minh Đạo Liên ấy đã nói gì với thầy hiệu trưởng năm đó không?", Mê Cúc ghé sát vào tai tôi, ra vẻ vô cùng bí mật, nói: "Cái tên đang ghét ấy lại dám kiêu căng nói với thầy hiệu trưởng là, một ngôi trường chán như vậy tôi không có hứng thú, trừ phi ông giúp tôi tìm một món đồ chơi thú vị để giết thời gian!"

Quạ quạ... quạ đen đang bay từng đàn qua đầu tôi.

Câu này đúng là tên Minh Đạo Liên đó nói sao? Ánh mắt tôi hướng về phía cái kẻ đang chăm chú đọc sách kia. Nếu là người bình thường chắc không ai dùng cái lí lẽ đó để từ chối người khác cả.

"Thế thầy hiệu trưởng phản ứng ra sao?", tôi hỏi tiếp. Chắc là thầy hiệu trưởng phải tức điên lên, đánh cho

hắn ta một trận như tử ấy chứ!

"Thầy hiệu trưởng hồ hởi đồng ý với hắn!"

"Hả?", tôi há hốc mồm vì kinh ngạc, cảm suýt nữa thì chạm tới đất.

"Nếu không cậu nghĩ xem vì sao Nam Trúc Du lại trở thành khối thịt đồ chơi cho hắn chứ?"

"Mê Cúc, ý của cậu là...", tôi mở to mắt, thực sự không dám tin vào tai mình nữa.

"Đúng thế, món đồ chơi mà thầy hiệu trưởng cung cấp cho hắn chính là Nam Trúc Du!"

"Nhưng mà Trúc, ý tôi là Nam Trúc Du, chẳng phải anh ấy cũng là học sinh mà thầy hiệu trưởng khó khăn lắm mới mời tới được sao?"

"Đúng thế! Nhưng mà Tiểu Vũ à, cậu vẫn chưa nhìn thấy cái tên Nam Trúc Du kia đâu, thoáng nhìn đã thấy giống như được sinh ra để cho người khác bắt nạt rồi, cậu ta vô cùng ngây thơ, ai nói gì cũng tin. Đã có được một món đồ chơi thú vị như vậy, thầy hiệu trưởng gian xảo sao còn không tận dụng cơ chứ? Mà này, sao tự nhiên cậu lại quan tâm đến Nam Trúc Du thế hả?", Mê Cúc vỗ vai tôi, không biết có phải là tôi bị ảo giác hay không nhưng hình như tôi nhìn thấy một ánh mắt lạnh tanh từ cô ấy quét ngang người tôi.

"Đâu, đâu có, tôi còn chưa từng gặp Nam Trúc Du cơ mà!"

Tôi lè lưỡi, không biết Mê Cúc có nhận ra tôi đang giả bộ không nữa. Chỉ có điều, những gì Mê Cúc nói quả không sai, cái anh chàng Nam Trúc Du này trông rất dễ bắt nạt. Nhưng mà sao lại có người nở ra tay với một người hiền lành như vậy cơ chứ?

Tôi ngẩng đầu, hung dữ nhìn Minh Đạo Liên, đúng lúc anh ta ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt rùng rục lửa hận của tôi. Rồi đột nhiên, dường như tôi cảm nhận thấy nụ cười đắc chí của anh ta lớn vồn trước mắt.

Tôi cảm thấy toàn thân sởi gai ốc.

"Tiểu Vũ, cậu không sao chứ?", nhìn thấy tôi sồn hết cả gai ốc, Mê Cúc lo lắng hỏi.

"Không sao, chắc tại tôi qua bị nhiễm lạnh thôi mà!", tôi vờ đại một lí do biện minh.

"Không sao thì tốt! Tiểu Vũ, chuyện phiếm nói xong rồi, giờ chúng ta vào chủ đề chính thôi!"

Hả? Chủ đề chính ư? Chủ đề chính gì nhỉ? Mọi thứ trước mắt hoàn toàn mơ hồ. Mê Cúc à, có thể để tôi lên lớp học trước không?

"Tiểu Vũ, cậu vẫn chưa quên chuyện giúp lớp tôi đóng vai Paris đấy chứ?", Mê Cúc nháy mắt với tôi.

Hơ, tôi có thể nói là tôi quên rồi không? Nhưng về mặt của tôi lúc này đã cho thấy, tôi không thể.

Vol 3. Vai diễn do ni đóng giày cho tôi

"Tiểu Vũ, em thật sự đồng ý vào đội kịch của bọn anh và đảm nhận vai Paris chứ?", trong phòng học, Mậu Nhất len ra khỏi đám đông, nhìn tôi mỉm cười, nụ cười thật ấm áp.

"Hội trường Mậu Nhất, em sợ là...", lần trước chưa kịp mở miệng từ chối, nhưng sau khi nghe Zoey kể về nhân vật này, tôi đã quyết định sẽ từ chối dứt khoát. Đây đúng là chuyện đùa mà, chưa nói đến chuyện tôi xưa nay chưa bao giờ diễn kịch, mà cho dù đã từng diễn cũng không thể đảm nhận một vai nam chính trong vở kịch của hội trường Mậu Nhất được.

Tôi là con gái mà! Trái tim tôi như muốn hét lớn điều đó với hội trường Mậu Nhất. Nếu như có thể, tôi rất muốn chạy vào trái tim anh ấy và khắc lên mấy chữ: "Lâm Xuân Vũ là con gái".

Hài, cứ nghĩ đến việc hội trường Mậu Nhất cảm thấy tôi thích hợp để đóng nhân vật nam trong vở kịch của mình là tôi lại cảm thấy tủi thân.

"Tiểu Vũ! Em thật là tốt bụng!", Mậu Nhất nhìn tôi, nụ cười tươi tắn như bông hoa đang hé nở, đôi mắt long

lạnh, giọng nói nhẹ nhàng khiến cho người khác phải say mê.

"Em...", tất cả những lời lẽ từ chối đều bị tắc nghẹn trong cổ họng khi tôi nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của Mậu Nhất. Ôi trời ơi, nếu như cho một người khiến trái tim bạn rung rinh đứng ở trước mặt bạn, mỉm cười với bạn và nói với bạn rằng có đồng ý giúp anh ấy một việc không, tôi dám cam đoan với bạn rằng cho dù việc đó có là nhảy vào nước sôi lửa bỏng thì có lẽ chẳng có ai nỡ từ chối.

Trận chiến giữa những mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh trong lòng tôi.

Bên A: Lâm Xuân Vũ, Mậu Nhất chẳng phải là đối tượng mày thầm thương trộm nhớ hay sao? Giờ anh ấy đang nhờ cậy mày đấy, thử hỏi mày có nỡ từ chối anh ấy không? Mà làm sao để từ chối đây? Lẽ nào mày định để cho anh ấy phải thất vọng à? Nghĩ mà xem, anh ấy đã đổ bao nhiêu mồ hôi, nước mắt vào vở kịch này, chẳng nhẽ mày không muốn giúp anh ấy hoàn thành nhiệm vụ sao?

Bên B: thất vọng ư? Thôi xin, Lâm Xuân Vũ à, thà cứ để anh ấy thất vọng còn hơn để anh ấy nhầm tưởng rằng "mày là đàn ông". Cái khái niệm này có đáng sợ không hả? Mày nghĩ mà xem, tại sao anh ấy lại nhờ mày đảm nhận vai diễn Paris. Lại còn không phải là do mọi hành vi, cử chỉ của mày đều khiến cho anh ấy nghĩ rằng mày không đủ nhu mì, hiền dịu như con gái sao? Nếu như mày không muốn từ bỏ Mậu Nhất, vậy thì bây giờ hãy cố mà tỏ ra nữ tính trước mặt anh ấy đi. Đừng có mà đồng ý diễn vai đàn ông ấy, nó chỉ càng khiến cho ấn tượng của anh ấy về mày thêm tồi tệ hơn mà thôi!

Ha ha ha...đầu óc tôi vô cùng rối bời, tôi hoàn toàn không biết mình phải làm thế nào nữa.

"Tiểu Vũ, cậu hãy tham gia nhé! Tin tôi đi, cậu nhất định sẽ diễn tốt vai này!", Mê Cúc kéo tay, năn nỉ tôi hãy tham gia vào đội ngũ của họ.

Mê Cúc, cậu mà nói như vậy chỉ càng khiến cho tôi muốn từ chối hơn mà thôi!

"Diễn kịch chẳng phải là trò đùa đâu, những người có chỉ số IQ thấp có khi ngay cả tính cách của nhân vật cũng không thể nắm được chứ càng không nói đến có thể diễn tốt vai diễn. Mậu Nhất à, chẳng nhẽ cậu để một con ngốc tùy tiện lôi kéo một kẻ bất tài vào vở kịch đầu tiên của cậu à?", Mê Cúc vừa dứt lời thì một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Những người có chỉ số IQ thấp? Con ngốc? cái gã này có ý gì vậy? Anh ta đang có ý công kích Mê Cúc sao? Nhưng sao còn lôi cả tôi vào cuộc vậy?

Tôi ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Minh Đạo Liên, nhưng chỉ nhìn thấy anh ta đang cúi đầu, thông dong lật giở những trang sách, cứ như thể những câu nói vừa rồi không phải do anh ta nói vậy.

"Cái tên mắt kính chết tiệt kia! Cậu nói vậy có ý gì hả?", Mê Cúc nổi trận lôi đình, gào lên với Minh Đạo Liên.

"Lớp trưởng à, những điều tôi nói đến trẻ con lớp một cũng hiểu rõ đấy!", Minh Đạo Liên ngẩng đầu, mỉm cười với Mê Cúc, thái độ trông có vẻ rất lịch sự, nhưng những điều anh ta thốt ra thì...

"Tiểu Vũ là người duy nhất phù hợp với vai Paris, con mắt của tôi tuyệt đối không sai!", Mê Cúc khẳng định chắc như đinh đóng cột.

"Tôi cũng nghĩ Tiểu Vũ nhất định sẽ làm được. Đạo Liên, cậu yêu cầu cao quá rồi đấy!", Mậu Nhất nói dứt lời liền mỉm cười nhìn tôi, như thể muốn nói với tôi là: Tiểu Vũ, anh nhất định sẽ ủng hộ em!

Trời ơi, mặc dù được Mậu Nhất khẳng định là một chuyện trong mơ đối với tôi, chỉ có điều...có thể đổi sang cổ vũ cho tôi ở một khía cạnh khác được không?

Một bên là ánh mắt kì vọng của người tình trong mộng, một bên là ánh mắt van nài của bạn thân, lại cộng thêm với nụ cười khinh thường của Minh Đạo Liên nữa. Tình thế hiện giờ cứ như thể đang dồn ép tôi phải đồng ý vậy.

"Được, tôi đồng ý nhận vai Paris. Tôi nhất định sẽ diễn tốt vai diễn này!", tôi mỉm cười nhìn mọi người, còn làm tư thế "Cổ lên" để thể hiện quyết tâm nữa. Thực ra tôi rất muốn tát cho mình hai cái vào mặt. Bởi vì lại một lần nữa, tôi đã nhận lời làm một chuyện mà cho dù chết cũng không nên làm.

"Tốt quá, Tiểu Vũ, giờ cậu cứ thoải mái mà múa một bài quyền cho cái kẻ nào đó mở mắt ra mà nhìn, để xem

hắn còn dám nói là cậu không hợp với vai Paris không!", Mê Cúc quay đầu lại lườm Minh Đạo Liên.

Hả? Múa quyền á? "Romeo và Julie" chẳng phải là tác phẩm của Shakespeare sao? Sao lại có liên quan đến võ thuật Trung Quốc vậy?

"Tiểu Vũ, đừng có nói với tôi rằng cậu không biết đấy nhé! Mậu Nhất đã vì cậu mà mất mấy ngày liền dốc sức sửa lại kịch bản, đổi bối cảnh câu chuyện trở thành bối cảnh Trung Quốc ngày xưa. Vì vậy nếu diễn vai Paris, cậu sẽ không phải múa kiếm mà thay vào đó, cậu có thể trực tiếp sử dụng võ thuật Trung Quốc.

Ặc ặc, Mậu Nhất vì tôi mà sửa kịch bản á? Mậu Nhất vì tôi mà mất mấy ngày để thay đổi kịch bản, đổi lại bối cảnh câu chuyện thành Trung Quốc thời xa xưa á? Tự nhiên trong lòng tôi dâng trào một niềm vui khôn xiết.

"Ha ha!", Mậu Nhất nhìn tôi, mỉm cười rạng rỡ, "Bởi vì vở kịch 'Romeo và Julie' phiên bản mới hoàn toàn thoát li khỏi nguyên tác, vì vậy các nhân vật nên có sức sống mới. Do đó, Tiểu Vũ cứ yên tâm, về nhân vật Paris mà em sẽ diễn, anh sẽ cố gắng xây dựng sao cho phù hợp với tính cách và sở trường của em, em thấy sao?"

"Ý của anh là, anh sẽ đo ni đóng giày cho nhân vật của em sao?", tôi hào hứng hỏi lại. Giây phút này đây, tôi hoàn toàn không còn để tâm đến việc Paris là cái thằng cha nào, là nam hay nữ, có cuộc đời và kết cục ra sao nữa. Điều duy nhất mà tôi để tâm tới đó là, đây chính là nhân vật mà Mậu Nhất sáng tạo để dành riêng cho tôi.

Đối với tôi mà nói, chỉ cần như vậy là đủ lắm rồi!

"Ừ", Mậu Nhất gật đầu đáp.

Những bong bóng hân hoan trong lòng tôi từ từ bay lên hòa vào ánh nắng mặt trời, phản chiếu những tia sáng rực rỡ. Thứ cảm giác này, chính là cảm giác hạnh phúc chẳng?

Dưới sự thúc giục của Mê Cúc, tôi đặt chiếc túi giấy có đựng áo của Nam Trúc Du sang một bên rồi múa một bài quyền của nhà họ Lâm cho mọi người xem. Trong tràng pháo tay hoan hô của mọi người, trong ánh mắt cổ vũ của Mậu Nhất, tôi mỉm cười mãn nguyện.

Còn về việc có thể diễn tốt vai diễn này không, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng tự tin!

"Minh Đạo Liên, thế nào? Tiểu Vũ không tồi phải không?", Mê Cúc đắc chí nhìn Minh Đạo Liên khiêu khích.

"Không tồi, quả nhiên không khác đàn ông là mấy!"

Tôi không nghe, không nghe thấy gì hết, trước mặt Mậu Nhất tôi là một cô gái hiền lành, không biết đến nổi giận là gì...Chỉ có điều, ánh mắt Minh Đạo Liên đang nhìn tôi là có ý gì? Dường như anh ta đã nhìn ra điều bí mật không thể nói ra trong trái tim tôi? Điều bí mật không thể nói ra trong trái tim tôi? Ngoài việc...thâm thích hội trường Mậu Nhất ra, còn có cả việc từng thuê Nam Trúc Du...

Mê Cúc lập tức quay người lại, ánh mắt như tóe lửa nhìn anh ta rồi đột nhiên ném ra một câu: "Tên mất kính chết tiệt, chắc là cậu đang ghen tị với sự mạnh mẽ của Tiểu Vũ phải không? Hà cái đồ chạy 100 mét mất đến 14 giây?"

"Ít nhất thì tôi cũng không làm sai bài toán của lớp ba như ai đó!"

"Ai da da, không hiểu ai...trong giờ thể dục..."

Hài, tôi có thể khẳng định rằng hai người này chắc là có mối thù hận sâu sắc lắm đấy!

"Mê Cúc, sắp vào lớp rồi, tôi phải về lớp đây!", tôi không muốn nhìn thấy Minh Đạo Liên nữa, cũng không muốn nhìn thấy hai bọn họ tranh cãi, khích bác nhau nữa. Vì vậy, trong tình hình này, "chuồn" là thượng sách!

"Reng...reng...", tiếng chuông vào lớp vang lên.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười tươi rói với Mậu Nhất, cố gắng bỏ ngoài tai cuộc tranh cãi của Mê Cúc và Minh Đạo Liên, hít một hơi thật sâu rồi quay người bỏ đi.

"Tiểu Vũ...", tiếng gọi của Mậu Nhất vang lên.

"Sao thế hội trưởng?", tôi kinh ngạc quay đầu lại, Mậu Nhất đã đuổi theo tôi ra đến tận cửa phòng học.

"Những điều Minh Đạo Liên nói em đừng để ý, Tiểu Vũ là một cô gái rất đáng yêu mà!", Mậu Nhất nhìn tôi, ánh mắt chân thành và dịu dàng.

Bùm.....

Mặt tôi đỏ bừng lên trước lời khen ngợi của Mậu Nhất. Anh ấy quả là một người dịu dàng, đuổi theo tôi ra tận đây chỉ là để nói với tôi câu này, an ủi tâm trạng đang thê thảm của tôi!

Một cảm giác ngọt ngào dâng trào trong lòng tôi, cho dù bản thân tôi hiểu rằng mình không phải là một cô gái dễ thương, những giây phút này đây, tôi đang cảm thấy vô cùng vui mừng.

"Tiểu Vũ, của em này. Em để quên trong lớp đấy!", trong tay hội trưởng Mậu Nhất là cái túi giấy đựng áo của tôi, "Em đừng trí thế, may mà bỏ quên trong lớp của anh nên anh mới mang trả cho Tiểu Vũ được, chẳng may mà để quên ở nơi khác là mất rồi đấy!"

A...

Giấc mộng tươi đẹp tự nhiên bị vỡ tan.

"Hội trưởng, anh đuổi theo em để đưa cái túi giấy này à?", tôi hỏi.

"Đương nhiên rồi!", Mậu Nhất mỉm cười, nét anh khôi ngô đến lạ thường.

"Cám...cám ơn anh!", nói như vậy thì câu an ủi kia chỉ là nhân tiện nói ra mà thôi. Hu hu hu...trái tim tôi đang bắt đầu rỉ máu.

Chương 5: Chiếc hộp giấy và câu lạc bộ hoàng tử

Vol 1. Câu lạc bộ Hoàng tử trên phố Vũ Chi Nhai

Vì mấy lần âm thầm đến lớp quyền rũ để tìm Nam Trúc Du mà không gặp, do đó chiếc áo sơ mi màu đen vẫn ở bên cạnh tôi, hại tôi mỗi lần nhìn thấy nó lại cảm thấy hoảng hốt.

Thật sự cứ mỗi lần tưởng tượng ra cảnh một hôm nào đó, chú quản gia của nhà tôi đến dọn dẹp vệ sinh căn phòng, bất chợt phát hiện ra chiếc áo nam này....đến lúc ấy, bố nhất định sẽ hào hứng triệu tập cả gia đình, tìm mọi cách để điều tra xem chủ nhân của chiếc áo là ai, sau đó....tên.. tên ..ten ten.....bên tai tôi vang lên tiếng nhạc của lễ cưới.

Không được, không thể nào...nhất định tôi phải nhanh chóng trả chiếc áo sơ mi này về cho chủ nhân của nó.

Ở trường đợi Nam Trúc Du không được thì chỉ còn một cách duy nhất là lên gặp hiệu trưởng để lấy địa chỉ của Nam Trúc Du mà thôi.

Dù sao thì Nam Trúc Du cũng là học sinh đặc biệt mà thầy mời tới, chắc chắn thầy phải có những hiểu biết nhất định về anh ấy. Thế là sau giờ tan học, tôi liền trực tiếp lên gặp thầy hiệu trưởng để xin địa chỉ của Nam Trúc Du. Trải qua 1 tiếng 15 phút 30 giây van nài và dụ dỗ (tặng một thẻ miễn phí 30 tiếng đồng hồ trong câu lạc bộ KTV), cuối cùng thầy hiệu trưởng cũng miễn cưỡng đồng ý cho tôi địa chỉ của anh ấy. Chỉ có điều...

Đi đến đầu đường Phúc Lâm, rẽ phải rồi đi thẳng, đến một căn nhà nhỏ trên tầng thượng của tòa nhà số 26.

Đây là địa chỉ quái quỷ gì vậy?

Tôi vừa nhìn vào tấm biển đề tên đường, đối chiếu với tờ giấy ghi địa chỉ nơi ở của hoàng tử có đôi mắt quyền rũ Nam Trúc Du.

Nhưng thật là kì lạ, sao con đường này càng đi càng thấy quen thuộc thế nhỉ?

Trên con đường Phúc Lâm dài dằng dặc, tôi rẽ trái đi hết con đường rồi rẽ phải, chỉ một giây sau, cảnh tượng trước mắt khiến cho toàn thân tôi cứng đờ lại.

Lúc này đang là hoàng hôn, ánh tà dương đang le lói ở phía trời tây, bầu trời đã bắt đầu tối dần, thế nhưng cả con phố này lại hiện ra trong sự rực rỡ sắc màu. Cả con đường treo đầy những bóng đèn nhấp nháy, hai bên đường là những công trình kiến trúc hoa lệ, ánh đèn nhấp nháy trên bảng hiệu của các cửa tiệm, "Trung tâm giải trí Lâm Hoàng", "Quán rượu Lam Ngự", "Câu lạc bộ hoàng tử"...Những biển hiệu khác nhau hiện ra trước mắt tôi, bên trong vọng ra tiếng nhạc xập xình...

Tôi đứng ngơ ra ở trên phố, kinh ngạc nhìn vào con phố Vũ Chi Nhai "càng về đêm càng đẹp" này. Đúng, không sai, phía xa xa trước mặt tôi là quán rượu KTV nổi tiếng trong truyền thuyết trên con phố Vũ Chi Nhai, cũng chính là "Câu lạc bộ Hoàng tử" của nhà họ Lâm chúng tôi.

Tôi ngơ người nhìn vào con phố đã lâu không đến này, cái con phố mà tôi không muốn đến chút nào. Nào ngờ hôm nay, trong tình trạng không có chút chuẩn bị nào lại vô tình tìm đến đây, tất cả chỉ là vì Nam Trúc Du.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, đành phải vào thôi. Tôi hít một hơi thật sâu, cầm chặt chiếc túi giấy trong tay, bắt đầu dò dẫm theo địa chỉ của nhà Nam Trúc Du.

"Căn phòng nhỏ trên tầng thượng tòa nhà số 26! Số 26! Số 26! A...", cầm mảnh giấy ghi địa chỉ trên tay, dò theo từng con số, cuối cùng tôi cũng tìm được đến số 26. Nhưng tòa nhà hiện ra trước mắt đã khiến cho tôi giật thót người!

Đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà!

Tôi ngẩng đầu, lông mày nhíu lại, tức tối nhìn lên tòa nhà cao vút trước mắt. Bên ngoài cổng có treo một tấm biển, bên trên có đề rõ ràng là "số 26 Vũ Chi Nhai", thế mà trên tầng thượng kia, một tấm biển hiệu lớn đang nhấp nháy dòng chữ "Câu lạc bộ Hoàng tử".

Không sai, chính là câu lạc bộ Hoàng tử.

Tôi ngăn người đứng trước cửa câu lạc bộ, lần này thì không thể "đã đến rồi thì cứ vào đi" như bình thường tôi vẫn thường làm được. Trong đầu tôi chợt nảy ra suy nghĩ bỏ về.

"Tiểu thư, là tiểu thư phải không?", anh gác cửa của KTV cất tiếng gọi. Nhận ra đúng là tôi, anh ấy liền vui vẻ chạy đến.

Hơ, tôi ngây người đứng nhìn anh chàng gác cổng đó chạy về phía mình.

"Tiểu thư, hoan nghênh cô đến đây thị sát! Toàn thể nhân viên của câu lạc bộ Hoàng tử xin hoan nghênh cô viếng thăm!". Chưa đầy một phút sau, một đám nhân viên phục vụ trong trang phục màu đen đứng xếp hàng ngay ngắn trước cửa, cúi gập người chào tôi.

Bạn đã nhìn thấy cảnh rất nhiều anh chàng đẹp trai đứng xếp hàng trước mặt và nghiêm chỉnh cúi gập người chào bạn chưa? Cái quang cảnh đó, thật là xa hoa, thật là thú vị, cứ như là quang cảnh trong mộng của một thiếu nữ ngây thơ vậy.

Đáng tiếc là, tình hình lúc này...

Tôi khẽ nhướn miệng cười rồi cố nặn ra một câu để nói với các anh chàng đẹp trai này: "Mọi người vất vả rồi!"

"Thưa tiểu thư, chúng tôi không vất vả chút nào!", các anh chàng phục vụ đẹp trai này đồng thanh lên tiếng, vẻ mặt ngọt ngào như muốn nói với tôi rằng: "Nhớ bảo bố cô tăng lương cho chúng tôi nhé!".

"Tiểu thư, cô có muốn thị sát một chút về việc phục vụ bữa ăn của chúng tôi không? Ở đây chúng tôi có món cá hồi rất ngon đấy!", anh giám đốc quản lý phục vụ món ăn lên tiếng.

Anh phục vụ ở bên quầy rượu nhìn tôi cười ngọt ngào: "Ông Lâm rất thích loại rượu Cabernet Sauvignon 82 năm, cô có muốn thử một chút không?"

Dưới sự chăm sóc của các anh chàng đẹp trai, tôi nhìn thấy những ánh mắt sắc như dao từ những "động vật giống cái" đang ngồi trong câu lạc bộ đổ dồn về phía mình cùng cả những câu bình phẩm không mấy hay ho: "Hài, đúng là con gái của nhà giàu có khác, có xấu đến mấy đi nữa..."

Tôi...

Không! Tôi phải rời khỏi nơi này ngay lập tức!

"Cái đó...", tôi giơ mảnh giấy ghi địa chỉ mà thầy hiệu trưởng đưa cho, run run hỏi: "Sao người này lại sống ở đây? Câu lạc bộ hoàng tử vẫn còn căn phòng nhỏ trên tầng thượng sao? Sao tôi không biết nhỉ?"

"À, là Nam Trúc Du!", người quản lý các phòng nói, "Tiểu thư, là tôi không tốt, tại tôi thấy cậu ta không có chỗ ở, lại đang làm theo ca ở đây, thế nên mới cho cậu ta ở lại trên đó. Nếu như cô cảm thấy không được, tôi sẽ lập tức cho người tháo dỡ căn phòng đó!"

Lạnh quá....hóa ra phía trên câu lạc bộ hoàng tử thân thuộc của tôi còn có một căn phòng nhỏ khác. Nhưng mà, ông quản lý nói như vậy là sao?

Tháo dỡ căn phòng đó? Như vậy cũng có nghĩa là đuổi Nam Trúc Du đi sao?

"Không không không...Tôi chỉ là muốn gặp anh ta một chút thôi, tôi tìm anh ta có chút việc!", vừa nói tôi vừa rẽ đám đông, đi lên tầng thượng của câu lạc bộ hoàng tử.

Cậu ta không có chỗ ở...

Lại đang làm theo ca cho câu lạc bộ...

Những lời của ông quản lý vang lên trong đầu tôi. Một linh cảm không lành ập đến. Rốt cuộc Nam Trúc Du là người như thế nào đây? Con đường phía trước không biết còn có điều gì đáng sợ nữa đang chờ đợi tôi?

Vol 2. Nhà của Nam Trúc Du

Lần theo cầu thang, tôi leo lên trên cao, chẳng mấy chốc đã lên đến tầng thượng của tòa nhà.

Khi nhìn thấy một căn nhà đúng nghĩa với tên gọi "căn nhà gỗ", toàn thân tôi như nổi da gà. Nếu như nói rằng cả đồng gỗ không biết nhặt từ đâu ra được gắn với nhau bằng những cái đinh và gọi đó là những bức tường, nếu như ni lông bảo quản thức ăn có thể gọi là cửa kính... vậy thì Nam Trúc Du quả thực là đang ở trong một căn nhà gỗ.

Cánh cửa căn nhà gỗ khóa chặt, tôi bước lên phía trước, không tìm thấy chuông cửa, mà đương nhiên làm gì có chuông cửa! Tôi chán nản cúi đầu, cất tiếng to gọi tên anh ấy:

"Nam Trúc Du.....Nam Trúc Du...anh có trong đó không? Nam Trúc Du?"

Không có tiếng trả lời.

Chẳng nhẽ anh ấy không có nhà?

Tôi nghi hoặc thò tay ra, định đẩy cánh cửa gỗ cũ nát, nào ngờ vừa chạm nhẹ tay vào, cánh cửa đã phát ra tiếng kêu "cọt kẹt" rồi lập tức mở toang, ngay cả những cánh cửa tự động ở các khách sạn năm sao có khi còn không phản ứng nhanh đến thế.

"Nam Trúc Du...", tôi khe khẽ gọi và bước vào nhà. Chỉ một giây sau, cảnh tượng trong căn nhà gỗ khiến cho toàn thân tôi cứng đờ, không cất nổi nửa lời (kể từ sau khi gặp Nam Trúc Du, hình như kinh ngạc đã trở thành biểu cảm chính trên khuôn mặt tôi)

Trong căn nhà gỗ chật hẹp, chỉ có một cánh cửa kính duy nhất bị vỡ mất một góc đã được che lại bằng giấy. Ở những nơi không được che lại, ánh đèn nhấp nháy từ bên ngoài tấp hiết vào trong phòng. Ánh đèn từ tấm biển ấy chính là nguồn sáng duy nhất trong căn nhà gỗ này.

Nhờ vào ánh đèn nhấp nháy này, tôi có thể quan sát được đại khái bài trí của căn nhà, dường như chỉ cần dùng hai từ để miêu tả về nó: trống không! Có thể nói căn nhà này giống như một căn nhà đã bị bỏ hoang hơn là một nơi có người ở.

Không có sự phân biệt giữa phòng ngủ, nhà bếp và nhà vệ sinh, không có bàn ghế, tủ quần áo, đèn điện, tủ lạnh, điều hòa, thậm chí còn không có lấy một cái giường. Đồ vật duy nhất có trong ngôi nhà này là một đồng hồ báo cũ nát và một cái hộp giấy to. Hơ, khoan đã, cái hộp giấy này sao mà trông quen thế?

Tôi cúi đầu, dụi dụi mắt, cố gắng quan sát thật kĩ cái hộp giấy, "đồ vật" duy nhất trong nhà dưới ánh đèn mờ nhấp nháy... Nó... nó chẳng phải là cái hộp giấy mà tôi đã vứt ở trước cửa nhà sao? Hôm đó, lúc ra đến cửa, không nhìn thấy cái hộp giấy đó đâu, tôi cứ nghĩ là cô quét rác đã mang nó đi rồi, nào ngờ người mang nó đi lại chính là Nam Trúc Du.

Thượng đế ơi, thật không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt nữa! Tôi lấy tay vỗ mạnh vào trán, hoàn toàn không thể tưởng tượng được Nam Trúc Du lại sống trong một căn nhà như thế này. Rốt cuộc anh ta là sinh vật từ hành tinh nào đến đây vậy nhỉ?

Trên đầu tôi bỗng nhiên vang lên tiếng xào xạc. Sau đó, "Soạt" một tiếng, tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì tờ giấy dán cửa sổ đã bị gió thổi rách toạc ra. Mảnh giấy bay phất phơ trong gió rồi rơi xuống đúng mặt tôi.

Tôi ngây người lùi mảnh giấy ra khỏi mặt mình, giờ nó lên trước ánh đèn: giấy thúc nợ của ngân hàng x x . Mồ hôi từng giọt, từng giọt tứa ra trên trán tôi.

Ai có thể nói cho tôi biết cái tên Nam Trúc Du này nghèo đến mức độ nào không? Nhà đã nghèo rớt mùng tơi, lại còn một khoản nợ ngân hàng nữa chứ!

Nhìn căn nhà trống không, chẳng có lấy một con thạch sùng, làm gì thấy bóng dáng của Nam Trúc Du đâu? Tôi quay người lại, định giẫm lên đồng hồ báo để ra ngoài, nào ngờ chân vừa đặt lên tờ báo thì một tiếng hét thất thanh vang lên!

"Oái, đau quá!", cùng với tiếng hét thất thanh là một bóng người nhảy dựng lên từ dưới đồng hồ báo, tay xoa xoa bụng mình, miệng không ngừng suốt xoa vì đau.

Tôi tròn tròn mắt lên, kinh ngạc nhìn anh chàng mới nhảy ra từ trong đồng báo.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một thanh niên hiện ra với thân hình thanh mảnh, đôi môi hơi cong lên vì đau đớn, ánh mắt long lanh. Từ trên người anh toát lên một cảm giác rất quyến rũ. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên đến không thốt lên lời không phải là vẻ đẹp của anh chàng ấy mà chính là, người đó chính là anh ấy...

Tôi đưa tay lên, chỉ vào chàng trai trước mặt mình, miệng há hốc, cố gắng rặn ra từng tiếng:
"....khò...khò..."

Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh đèn nhấp nháy, Nam Trúc Du chỉ mặc độc có một chiếc quần lót, để lộ thân hình mảnh dẻ và trắng nõn đang đứng trước mặt tôi.

Bờ vai anh rất rộng, cơ thể mặc dù có hơi gầy nhưng không tạo cho người ta cái cảm giác mong manh, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hấp dẫn. Làn da của anh trắng nõn nà, mịn màng không chút tì vết, hoàn mỹ như một viên ngọc lấp lánh.

"Ừc...", trong không gian tĩnh lặng, tôi nghe rõ cả tiếng nuốt nước bọt của mình, mũi tôi nóng bừng lên như sắp sửa chảy máu cam đến nơi!

"Tiểu Vũ, sao lại là em...", tiếng kêu kinh ngạc của anh vang lên, làm gián đoạn hành vi "thường thức mỹ nam" của tôi.

Nghe thấy giọng nói của Nam Trúc Du vang lên, tôi mới chột bừng tỉnh, thoát ra khỏi suy nghĩ về sự "khò thân" của anh đang lẫn lộn trong đầu mình, sau đó, "Tách tách...", tôi nghe thấy tiếng những dây thần kinh của mình như vỡ vụn ra.

Ôi trời đất ơi, thượng đế ơi, vừa nãy mình đã làm gì vậy nhỉ? Tôi dám nhìn chằm chằm vào thân hình trong trạng thái khò thân của Nam Trúc Du lâu như vậy ư? Hơn nữa, rõ ràng Nam Trúc Du chẳng phải là kiểu con trai mà mình thích, vậy thì tại sao nhìn thấy anh ấy khò thân lại khiến cho trái tim tôi loạn nhịp, nước dãi chỉ trực trào ra ngoài, lại còn suýt chảy máu cam nữa chứ?

"Nam...Nam Trúc Du, anh ...anh là cái đồ biến...biến thái, anhanh...anh dám không mặc quần áo à?", tôi lắp bắp gào lên.

Cái người nào đó còn phản ứng chậm hơn tôi, nghe thấy tôi gào lên như vậy mới từ từ cúi xuống, lúc bấy giờ mới phát hiện ra trên người mình chỉ có độc một chiếc quần lót, lại còn đang thản nhiên đứng nói chuyện với tôi nữa chứ.

"Tiểu Vũ, anh xin lỗi!", Nam Trúc Du mặt đỏ dừ, vội vàng cúi xuống vớ lấy tờ báo dưới đất rồi dùng nó để che thân, "Bởi vì không có quần áo ngủ nên anh đã quen không mặc gì khi đi ngủ rồi! Bình thường ngoài Đạo Liên ra, cũng không có bạn nào đến nhà tìm anh chứ đừng nói là con gái. Vì thế nên anh cũng không ngờ sẽ gặp phải tình huống xấu hổ này!"

Không có quần áo ngủ, vì vậy không mặc gì khi đi ngủ!Hơ, tôi tròn tròn mắt nhìn Nam Trúc Du. Thượng đế ơi, đây là lí do khò thân kì quặc nhất trên đời mà tôi từng nghe thấy!

"Nam Trúc Du, anh mau mặc quần áo vào đi!", tôi nói.

Thực ra thì nói như vậy nhưng trong lòng tôi vẫn có chút tiếc nuối. Nói thực lòng là cái anh chàng Nam Trúc Du này lúc khò thân trông thật là gợi cảm. Nhưng mà cho dù có gợi cảm đến đâu mà phải nói chuyện trong trạng thái này thì thật là khó xử!

"Được, cho anh một phút nhé!", Nam Trúc Du gật đầu, hai tay cầm chặt lấy tờ báo che thân, từ từ lùi lại phía chiếc hộp giấy.

"À, Tiểu Vũ, em có thể quay người lại một chút được không? Anh phải mặc quần áo!", Nam Trúc Du khom lưng, một tay cầm báo, một tay mở hộp giấy lấy đồng phục của trường.

"Được!", tôi nghĩ là cuối cùng tôi cũng đã biết chiếc hộp giấy vứt đi ấy được dùng để làm gì rồi.

Một phút sau.

"Tiểu Vũ à, thật ngại quá, nhà anh không có lấy một cái ghế để mời em ngồi!", sau khi mặc xong quần áo, Nam Trúc Du ngại ngùng nói với tôi.

"Không sao, chúng ta có thể ngồi trên giấy báo ở trên sàn cũng được mà", tôi đáp.

"Anh thì chẳng vấn đề, vì dù sao anh ngồi trên nền nhà cũng quen rồi. Nhưng mà Tiểu Vũ thì không được, nền nhà cứng lắm, em ngồi sẽ thấy mệt và không thoải mái!", Nam Trúc Du lắc đầu. Đột nhiên mắt anh sáng lên, hình như anh đã nghĩ ra một ý kiến nào đó rất hay rồi thì phải. Anh hào hứng nắm lấy tay tôi, nói: "Tiểu Vũ, chúng ta xuống câu lạc bộ hoàng tử ở dưới lầu đi! Những người trong KTV đều rất tốt, hơn nữa giờ này vẫn chưa có nhiều khách, họ..."

"Không, không, không! Ha ha...", tôi tuân một tràng, cười nhạt rồi từ chối đề nghị của anh. Bảo tôi xuống câu lạc bộ hoàng tử ngồi thì cứ giết tôi đi cho xong. Tôi do dự hồi lâu, không biết có nên nói sự thực là câu lạc bộ hoàng tử là do bố tôi làm chủ hay không.

Tìm thấy một chỗ rải báo khá dày, tôi liền ngồi xuống đó.

"Tiểu Vũ, thật xin lỗi em! Từ từ thôi, anh nhớ hình như là...". Trong khi tôi đang do dự thì Nam Trúc Du liền lấy ra một cái hộp từ trong "tủ quần áo" ra, hào hứng mở ra trước mặt tôi.

Là một cái bánh gạo với nhiều màu sắc sỡ.

"Xin mời!", nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên môi anh, tôi thực sự không biết nên cười hay nên khóc để thể hiện tâm trạng của mình lúc này.

Bởi vì một người có thị lực rất tốt như tôi trong một giây nhìn xuống đã trông thấy hạn sử dụng khi trên bánh là ngày hôm qua.

"Tiểu Vũ không thích ăn bánh gạo à?", Nam Trúc Du mỉm cười nhìn tôi, nhét một miếng bánh vào miệng, và thản nhiên nhìn tôi: "Đây là quà tết Đoan Ngọ của các anh ở câu lạc bộ cho anh đấy, anh cứ tiếc không muốn ăn!"

"Anh cứ tiếc không muốn ăn á?", tôi không nén nổi sự ngạc nhiên, mặt ngây ra.

Nhưng Nam Trúc Du đã hiểu nhầm ý của tôi, anh lập tức khoát tay:

"Tiểu Vũ đừng lo, bởi vì là Tiểu Vũ, nên em không phải ngại đâu!"

Ý của anh ấy là, bởi vì tôi là Tiểu Vũ nên anh ấy mới không tiếc khi bỏ ra ăn.

Lúc này đây tôi có nên cảm động không? Tôi cầm lấy một miếng bánh gạo, gượng gạo bỏ vào mồm rồi cố nặn ra một nụ cười tươi tắn trong ánh mắt chờ đợi của anh.

Thượng đế ơi! Hãy nói cho con biết, cái người đang ngồi trước mặt con đây nghèo đến mức độ nào có được không? Đây đã là thời đại nào rồi mà vẫn còn có người nghèo như vậy cơ chứ?

Điều càng khủng khiếp hơn chính là, cái người mà nghèo rớt mùng tơi này lại chính là hoàng tử Nam Trúc Du của trường Thần Nam.

"Trúc Du, anh từ trước đến giờ vẫn ở đây sao?", tôi thực sự không thể nói ra câu: "Từ trước đến nay anh vẫn nghèo đến thế này sao?"

"Không phải, không phải đâu! Sao anh có thể ở đây từ lâu như vậy chứ?", Nam Trúc Du mỉm cười. Tôi cũng cảm thấy yên tâm đôi chút, có lẽ anh ấy chỉ hơi tiết kiệm một chút mà thôi!

Nhưng mà vẫn còn câu tiếp theo.

"Lúc mới đến học ở trường Thần Nam, anh đã ở cửa nhà ăn của trường, nhưng mà thầy hiệu trưởng nói ở đó không hay lắm..."

Mọi thứ trước mắt tôi như đổ sụp xuống, suýt nữa thì ngất đi. Nam Trúc Du, anh là một con chó lang thang hay sao?

"Trúc Du, anh rất...."

"Anh rất làm sao?", Nam Trúc Du mở to mắt nhìn tôi. Điều bộ ấy mới mới đáng yêu và hồn nhiên làm sao!

Làm sao tôi có thể thốt ra từ "nghèo" được đây?

"Anh rất đẹp trai...", là ma quỷ vừa xui khiến tôi nói ra câu này.

"Anh..."

Nam Trúc Du ngẩn ra, mặt đỏ bừng lên vì câu nói của tôi. Lẽ nào từ trước đến giờ không có ai từng khen anh ấy rất đẹp trai sao? Hình như tôi là người đầu tiên khen anh ấy đẹp trai, hình như...cứ như là tôi đang tỏ tình với người ta vậy! Không phải như vậy đâu! Nam Trúc Du, em không có ý này với anh đâu!

Đúng vào lúc tôi đang vô cùng bối rối....

"Sao cô lại ở đây?", một giọng nói lạnh tanh, phảng phất sự mỉa mai vang lên từ bên cầu thang, cách chúng tôi không xa.

Tôi ngoảnh đầu lại, xuất hiện trước mặt tôi không ai khác chính là Minh Đạo Liên trong bộ quần áo màu trắng tinh, không biết từ lúc nào, anh ta đã đứng ở bên cạnh cầu thang, cái cằm nhọn hất lên đầy kiêu ngạo.

Minh Đạo Liên, cái kẻ đáng ghét này, cho dù đứng ở đâu cũng đều toát lên sự tôn quý của một bậc vương giả. Tôi ngậy người nhìn Minh Đạo Liên, ánh mắt anh ta lạnh lùng lướt qua người tôi rồi dừng lại ở Nam Trúc Du. Anh ta khẽ nhếch môi mỉm cười, một nụ cười mờ nhạt đến mức nếu không nhìn kĩ sẽ không thể nào nhìn ra.

"A...", tôi há hốc mồm, thốt lên.

Vol 3. Mua lại cuối tuần của Nam Trúc Du

"Đạo Liên, cậu đến rồi à!", nhìn thấy Minh Đạo Liên ở cầu thang, Nam Trúc Du đứng bật dậy, mừng rỡ nói, "Thật là hay quá, hôm nay ngân hàng gửi giấy thúc nợ đến, tôi đang khổ não lắm đây, cậu nhất định có cách giúp tôi phải không?"

Hừ, hay cái gì mà hay chứ, tôi còn chưa quên cái câu anh ta chửi tôi là đồ đàn ông đâu, tôi không dễ dàng giảng hòa với anh ta như vậy đâu! Hơn nữa, ở đây không phải là trong lớp quyền rũ, bên cạnh tôi không có hội trưởng Mậu Nhất! Điều quan trọng nhất là: trong đầu tôi vụt hiện lên những điều mà Mê Cúc nói với tôi, sở thích lớn nhất của cái gã chết tiệt này là trêu chọc khối thịt đồ chơi siêu cấp Nam Trúc Du...

Tôi thò tay, kéo Nam Trúc Du ra phía sau lưng mình, không thể để cho Minh Đạo Liên bắt nạt anh ấy mãi như thế!

Minh Đạo Liên nhìn thấy hành động của tôi, cái cằm nhọn khẽ động đậy, khuôn mặt thản nhiên, không chút phản ứng.

"Ha ha, hai người còn chưa biết nhau sao? Để tôi giới thiệu nhé!", Nam Trúc Du bước ra từ sau lưng tôi, mỉm cười để lộ hàm răng đều tăm tắp và trắng bóng, "Tiểu Vũ, đây là Minh Đạo Liên, cậu ấy thường xuyên giúp đỡ anh, là một chàng trai cực kì tốt bụng! Đạo Liên, đây là Lâm Xuân Vũ, cũng giống như cậu, cô ấy là một người tốt, rất thích giúp đỡ người khác!"

Nam Trúc Du à, xin hỏi trong thế giới của anh có ai là người xấu không hả?

Tôi thầm kêu trời, đúng là trên đời này chỉ có mỗi một mình anh chàng Nam Trúc Du này có suy nghĩ đơn giản đến thế, cứ tưởng rằng cái tên Minh Đạo Liên chết tiệt này là người tốt! Lại còn bảo mình giống anh ta nữa chứ, tôi có điên mới thêm giống như anh ta!

Hừ...hừ...hừ...

"Tiểu Vũ, Đạo Liên, hai người nhất định sẽ trở thành bạn tốt của nhau, cũng giống như tôi với hai người vậy!", Nam Trúc Du hồn nhiên nói.

"Ai thèm làm bạn với cái gã đó?", tôi không nhin nổi nữa bèn lên tiếng.

"Nhặt nhẻo, ngu ngốc!", tôi cứ tưởng rằng lời lẽ của mình đã đủ bất lịch sự lắm rồi, nào ngờ cái gã đó còn bất lịch sự hơn, dám gần giọng nhả ra từng chữ đó nữa.

Cái tên khốn này!

"Minh Đạo Liên, cái tên...'

"Đạo Liên, sao cậu lại nói với Tiểu Vũ như vậy?", tôi còn chưa kịp nổi trận lôi đình thì Nam Trúc Du đã tức giận lên tiếng trước. Trên khuôn mặt khôi ngô ấy hiện rõ sự bức tức, đôi mắt trong veo tức tối nhìn Minh Đạo Liên, "Tiểu Vũ là bạn thân của tôi đấy!"

Ha ha...bởi vì Nam Trúc Du một mực bênh vực tôi nên tôi cố tình tỏ vẻ đắc chí, như muốn nói với Minh Đạo Liên rằng: Nhìn đi, nhìn xem Nam Trúc Du đang bênh vực tôi kìa!

"Tiểu Vũ, em cũng đừng giận Minh Đạo Liên, cậu ấy mặc dù ăn nói bốp chát như vậy nhưng hoàn toàn không có ác ý gì đâu. Thực ra cậu ấy là người rất lương thiện và dịu dàng!", Nam Trúc Du ngoảnh đầu lại nói với tôi.

Minh Đạo Liên là người rất lương thiện và dịu dàng ư?

Nếu như không phải vì vẻ mặt của Nam Trúc Du khi nói ra câu này hết sức chân thành thì tôi đã coi câu nói này là câu chuyện cười hay ho nhất thế kỉ để mà ôm bụng cười thật to rồi.

"Tiểu Vũ...", Nam Trúc Du nắm lấy vạt áo của tôi, ánh mắt nhìn tôi đầy hi vọng. Ai mà nhìn thấy ánh mắt anh ấy lúc này thì cho dù có là yêu cầu gì đi nữa cũng khó mà từ chối, "Em không giận Đạo Liên đúng không? Hai người đều là bạn tốt của anh, vì vậy anh hi vọng cả hai cũng có thể trở thành bạn tốt của nhau!"

Giọng nói ấy nhẹ nhàng và ngọt ngào như một cái kẹo bông lác lơ trước mặt tôi, khiến cho tôi ngoài việc gật đầu "Tôi muốn ăn" ra thì chẳng còn phản ứng nào khác cả.

Một chiếc kẹo bông đáng yêu, đẹp mắt, ngon miệng và ngọt ngào!

Nhưng giọng nói của Nam Trúc Du thậm chí còn ngọt hơn gấp ngàn, vạn lần chiếc kẹo bông.

"Ừc...", tôi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt từ trong miệng của mình, rồi sau đó bất giác gật đầu: "Được"

"Tuyệt quá Tiểu Vũ ạ!", Nam Trúc Du nhìn tôi, ánh mắt quyến rũ, giọng nói hân hoan vang lên.

Dưới ánh mắt hi vọng của Nam Trúc Du, tôi đưa tay ra, biểu thị sự hữu hảo với Minh Đạo Liên trước. Thôi nào, chẳng qua cũng chỉ là một cái bắt tay thôi mà, có gì to tát đâu cơ chứ! Hơn nữa, nữ nhi không nên so đo với bọn tiểu nhân, tôi phải đại lượng với gã ta thôi!

Tôi ngẩng đầu, đưa tay phải ra trước mặt Minh Đạo Liên.

Minh Đạo Liên cúi đầu, nhìn xuống bàn tay của tôi.

Bầu không khí chợt lắng xuống.

Sau đó tôi nhìn thấy Minh Đạo Liên ngẩng đầu lên, ánh mắt thờ ơ lướt qua tay tôi, vụt qua người tôi rồi dừng lại trên người Nam Trúc Du.

Cái tên khốn này, hắn còn không thèm nể mặt tôi nữa!. Nhìn bàn tay phải đang giơ ra giữa không trung của mình, máu nóng bốc lên đầu tôi. Hừ, hôm nay có tôi ở đây, anh ta đừng hòng bắt nạt Nam Trúc Du!

Tôi mỉm cười, đưa tay phải về giữ chặt lấy Nam Trúc Du lúc ấy đang nhìn tôi với ánh mắt xin lỗi: "Trúc Du à, thực ra em phải nói với anh điều này, câu lạc bộ hoàng tử ở bên dưới chính là của nhà em. Chẳng phải anh nói muốn xuống đó ngồi sao? Chúng ta cùng đi nhé!"

"Hả? Câu lạc bộ Hoàng tử là của nhà em à? Tiểu Vũ, em thật là giỏi quá!", Nam Trúc Du nhìn tôi kinh ngạc.

Mặc dù không muốn ra điều này nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của anh dưới ánh đèn, tôi đột nhiên cảm thấy có chút tự hào về thân phận của mình.

"A, cái đó...cứ coi là như vậy đi..."

"Tiểu Vũ, em thật là giỏi! Nói như vậy...những món ăn ngon được phục vụ ở đây em đều đã nếm thử rồi?", trên mặt của Nam Trúc Du đã hiện rõ nét vui mừng.

Những món ăn ở đó thực ra cũng rất bình thường mà...

Trúc Du đại nhân ơi, rốt cuộc anh nghèo tới mức nào hả? Ngoài cảm giác xót xa, tôi cũng cảm thấy có chút đắc chí. Cười thầm trong bụng, tôi không tin là cái anh chàng Nam Trúc Du này lại không ngoan ngoãn đi theo tôi! Minh Đạo Liên, anh đi chết đi!

"Nhưng mà Đạo Liên đang ở đây, chúng ta không..."

"Nam Trúc Du, Minh Đạo Liên là quý công tử nổi tiếng của trường Thần Nam, chắc chắn đã ăn uống no say từ sớm rồi mới qua đây tìm anh. Vì thế hay là chúng ta cứ đi ăn trước rồi lên đây tìm anh ta sau. Hay là anh nghĩ để cho anh và em cùng chịu đói ngồi đây nói chuyện với anh ta?", tôi chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ như những cô gái hiền thực trong ti vi, mặc dù có hơi khó khăn nhưng nhìn thấy dáng vẻ xót xa trên khuôn mặt Nam Trúc Du, tôi biết là mình đã thành công rồi.

"Thôi được, Đạo Liên, Tiểu Vũ đói rồi, tôi dẫn cô ấy đi ăn cơm, cậu đợi một chút chúng tôi sẽ quay lại!", Nam Trúc Du đến bên cạnh, thì thầm với Minh Đạo Liên.

Oh yeah! Cuối cùng thì tôi cũng cứu thoát được anh chàng ngây thơ này khỏi tay tên "ác quỷ vô hình" kia. Tôi đắc chí cười thầm trong bụng.

"Thế à, vậy thì thôi, tôi cũng về đây! Nhưng mà đáng tiếc thật đấy!", Minh Đạo Liên chậm rãi đến bên cạnh Nam Trúc Du, cố ý dừng lại, vẻ mặt tiếc nuối, lắc đầu nói: "Tôi vốn dĩ định nói với cậu về việc làm thêm cuối tuần, nhưng mà xem ra cậu không cần nữa rồi!"

"Làm thêm cuối tuần á?", ánh hào quang rực rỡ tỏa ra từ nụ cười rạng rỡ của Nam Trúc Du, "Tôi đi, tôi đi...Đạo Liên, tôi đi mà!"

Nụ cười vừa nở ra trên môi tôi bỗng chốc tắt lịm. Hóa ra đối với Nam Trúc Du, giữa ăn uống và kiếm tiền, kiếm tiền vẫn quan trọng hơn!

Tôi ngây ngời ra, u uất đứng nhìn nụ cười đắc chí của Minh Đạo Liên.

"Địa điểm làm thuê lần này là phòng y tá bệnh viện Nhân Ái, thời gian là 12 giờ trưa cuối tuần, nội dung là...", Minh Đạo Liên thần nhiên nhìn tôi, sau đó bình thản nhả ra từng chữ một: "Làm đối tượng luyện tập tiêm cho 11 y tá thực tập"

"Cái gì?", chưa đợi đến khi Nam Trúc Du kịp phản ứng, tôi đã hét lên kinh ngạc trước rồi! Đối tượng luyện tập tiêm cho 11 y tá sao?

Tôi há hốc mồm, không dám tin đây là sự thực.

"Minh Đạo Liên, anh là cái đồ biến thái, dám để cho Nam Trúc Du đi làm đối tượng luyện tập tiêm cho y tá à? Hơn nữa, một người thôi cũng đủ chết rồi, lại còn cả thầy 11 người nữa, ai mà chịu cho nổi?", tôi gào lên.

"Đúng thế, các y tá chỉ có không ngừng luyện tập mới có thể nâng cao kỹ năng, mới có thể phát huy khả năng của mình, giúp giảm bớt đau đớn cho bệnh nhân!", Minh Đạo Liên không thèm ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt thần nhiên nói với Nam Trúc Du, "Đây dù sao cũng là một việc tốt, hi sinh bản thân mình vì số đông bệnh nhân mà!"

Cái tên đồn đại, rõ ràng là một việc làm biến thái, thế mà hắn có thể thần nhiên nói ra như chẳng có gì to tát cả!

"Ừ, cũng có lí!", người làm tôi sụp đổ hoàn toàn chính là Nam Trúc Du. Nghe xong nội dung công việc mà

Minh Đạo Liên nói, cậu ta không những không hốt hoảng mà còn tỏ ra vô cùng tin tưởng Minh Đạo Liên, còn gạt đầu đồng ý với ý kiến của anh ta nữa chứ.

Cái anh chàng này đúng là thuộc túp người bị người ta lừa bán đi mà vẫn còn chạy đến hỏi xem người ta có cần mình giúp đỡ gì không! Ngọn lửa chính nghĩa trong lòng tôi phút chốc lại bùng lên dữ dội. Nguyên tắc của Lâm Nguyên Đường là: người học võ nhất định phải biết hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu, trừng trị kẻ gian ác!

Nếu như lúc này mà còn không ra tay cứu Nam Trúc Du thoát khỏi bể khổ thì quả thật đáng hổ thẹn với thân phận là người kế thừa đời thứ 18 duy nhất của nhà họ Lâm.

Tôi đưa tay ra, hùng hổ kéo Nam Trúc Du ra đằng sau tôi, quát lớn: "Minh Đạo Liên, nếu đã là việc vĩ đại như vậy, tại sao anh không đi mà làm, sao còn chạy đến đây giày vò Nam Trúc Du? Minh Đạo Liên, tôi nói cho anh biết, chỉ cần có Lâm Xuân Vũ tôi ở đây, tôi tuyệt đối không để cho anh bắt nạt anh ấy đâu!"

"Tiểu Vũ, em đang làm gì vậy? Đạo Liên đâu có bắt nạt anh. Hơn nữa người cần đi làm thuê kiếm tiền là anh chứ không phải cậu ấy. Vì vậy người cuối tuần phải đi là anh chứ không phải Đạo Liên!", chưa để Minh Đạo Liên kịp phản ứng thì Nam Trúc Du đã vội vàng lên tiếng trước, vừa nói vừa căng thẳng nhìn Minh Đạo Liên, vẻ mặt như đang lo lắng vì chút hiểu nhầm này mà Minh Đạo Liên sẽ từ chối công việc đó vậy.

Cái công việc kinh dị ấy, có cho cũng chẳng ai chịu làm đâu!

"Nam Trúc Du, anh tỉnh lại cho em nhờ!", tôi tức giận quát Nam Trúc Du.

"Nhưng mà...", Nam Trúc Du tủi thân nhìn tôi, nói: "Tiểu Vũ, anh rất tỉnh táo mà! Nhưng mà phải đi làm mới kiếm được tiền trả cho ngân hàng, anh còn nợ người ta rất nhiều tiền mà!"

Cổ họng của tôi như tắc nghẹn lại, trong đầu vụt hiện lên hình ảnh về tờ giấy thúc nợ trên cửa sổ ban nãy.

Quả nhiên, Nam Trúc Du là một kẻ nghèo kiết xác, nghèo nhất trên đời này.

Nhưng mà anh ấy lại là người đang cố gắng, chịu đựng mọi vất vả để kiếm tiền hoàn trả nợ nần, bản thân việc này đã là một việc đáng khen rồi! Hình tượng về Nam Trúc Du phút chốc như được nâng cao hơn trong lòng tôi.

Vấn đề duy nhất lại xuất phát từ chính cái con người ác độc kia...

Tôi ngoảnh đầu lại, hung dữ trợn mắt nhìn Minh Đạo Liên: đều tại cái tên khốn này, toàn đi giới thiệu cho Nam Trúc Du những công việc quái đản!

Tôi hít một hơi thật dài rồi lớn tiếng quát Minh Đạo Liên:

"Nam Trúc Du sẽ không nhận lời của anh đâu, bởi vì tôi đã quyết định rồi. Cuối tuần này, nhiệm vụ làm thêm của anh ấy chính là...hẹn hò với tôi!"

"Anh...làm thuê...em...?", Nam Trúc Du lắp bắp..

"Cô?", Minh Đạo Liên lạnh lùng hỏi, khuôn mặt lạnh tanh lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối. Tôi có cảm giác sẽ có một chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra.

"Cô muốn cướp với tôi sao?", Minh Đạo Liên thản nhiên nhìn tôi, giọng nói lạnh như băng đá, "Cậu ta là của tôi rồi!"

Cái gì, Nam Trúc Du là của Minh Đạo Liên sao?

Một cảm giác kinh hoàng vụt qua, tôi ngây người ra rồi toàn thân như hóa đá.

"Cái gì là của anh? Anh ấy thiếu nợ của ngân hàng cơ mà!", tôi áp ứng.

"Nhưng mà ngân hàng là do ai lập nên?", Minh Đạo Liên nhìn tôi hỏi.

"Đương...đương nhiên là giám đốc ngân hàng rồi...", tôi đáp, rõ ràng đó là sự thật, nhưng sao dưới ánh mắt

của Minh Đạo Liên, tôi lại thấy thấp thỏm bất an thế nhỉ?

"Thế sao? Vậy thì thưa Lâm tiểu thư, chắc là cô không biết rồi, ngân hàng mà Nam Trúc Du đang thiếu nợ thật trùng hợp lại là của nhà tôi!", Minh Đạo Liên lạnh lùng đáp.

"Cái gì??", tôi kinh ngạc thốt lên.

Trời đất ơi, tại sao những chuyện kinh ngạc mà tôi gặp phải gần đây lại nhiều thế này?

Vol 4. Cạnh tranh giành cuộc hẹn cuối tuần

Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?

Trong căn nhà gỗ nhỏ, dưới ánh sáng đèn màu lập lờ, trên nền nhà phủ đầy báo là ba người đang ngồi khoanh chân thành vòng tròn.

Một bầu không khí yên tĩnh

Tôi cứ đưa mắt nhìn sang Minh Đạo Liên đang nhắm mắt im lìm rồi lại quay sang nhìn Nam Trúc Du đang bối rối không biết phải làm sao với tôi và Minh Đạo Liên.

"Nam Trúc Du, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?", cuối cùng vẫn là tôi vì không chịu nổi nữa nên đành phải lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

"Chuyện này nói ra thì hơi ngại...", khuôn mặt trắng nõn dần dần đỏ lên, Nam Trúc Du mỉm cười, nét mặt có vẻ ngại ngùng: "Một năm trước, bố mẹ anh vì đầu tư thất bại nên đã phải vay 5 triệu nhân dân tệ. Lúc đó chủ nợ đến tận nhà đòi nợ, anh bảo bố mẹ bỏ chạy theo cửa sau, còn mình thì ở lại ứng phó với chủ nợ. Vốn cứ nghĩ rằng mấy tên chủ nợ ấy không tìm thấy bố mẹ anh sẽ bỏ đi, nào ngờ bọn chúng lại khóa chặt cửa nhà anh lại, nói rằng nợ của bố mẹ con cái phải trả, ép anh phải trả hết món nợ. Đúng lúc đi vào đường cùng thì Đạo Liên đã cứu anh!"

"Thực ra lúc ấy, anh và Đạo Liên chẳng qua cũng chỉ là bạn cùng bàn mới quen chưa lâu, còn chưa trở thành bạn bè thân thiết, nhưng Minh Đạo Liên không nói thêm nữa lời đã rút 5 triệu nhân dân tệ từ ngân hàng của nhà mình đưa cho anh trả nợ", Nam Trúc Du cảm động nhìn Minh Đạo Liên, "Vì vậy anh nhất định phải kiếm tiền để sớm trả lại cho Minh Đạo Liên, cố gắng không làm phiền đến cậu ấy nữa!"

Á, nếu nói như vậy thì chẳng nhẽ tôi đã hiểu nhầm Minh Đạo Liên thật rồi?

Ừm, mình phải làm một học sinh biết sai sẽ sửa mới được! Tôi nhìn Minh Đạo Liên đang ngồi bên cạnh bằng ánh mắt biết lỗi, đang định mở miệng xin lỗi thì tiếng của Nam Trúc Du lại vang lên bên tai.

"Không chỉ như vậy đâu!", Nam Trúc Du tiếp tục nói: "Đạo Liên còn giới thiệu cho anh rất nhiều công việc làm theo ca có lương cao! Như lần trước, Đạo Liên đã giới thiệu anh đến chăm sóc 30 con chó cưng cho một bà già giàu có đặc biệt yêu thích chó, dẫn chúng đi dạo. Mặc dù có hơi mệt, hơn nữa trong lúc đi dạo không ít lần anh bị 30 con chó đó lôi ngã lăn quay ra đường, nhưng mà bù lại lương lại cao gấp 10 lần bình thường cơ đấy!"

Nam Trúc Du nhìn tôi, kể lại câu chuyện với vẻ mặt hết sức hoan hỉ và cảm kích đối với Minh Đạo Liên.

Xoẹt một tiếng, sợi dây thiện cảm với Minh Đạo Liên mới vừa nhú lên trong lòng tôi đã bị cắt đứt lìa.

Tôi đúng là con ngốc, lại đi nghĩ rằng Minh Đạo Liên là người tốt chứ! Nam Trúc Du lại còn ngốc hơn, mới nghe là đã biết Minh Đạo Liên đang bày trò chọc ghẹo anh ấy, thế mà vẫn còn cảm thấy cảm kích với người ta.

Rõ ràng là bị hành hạ đến thê thảm, thế mà vẫn mỉm cười cảm ơn người ta! Cái tên ngốc này, nếu như không có người ở bên cạnh giúp đỡ, chỉ e cuối cùng anh ta sẽ bị Minh Đạo Liên hành hạ cho không ra hình người mất!

Trong đầu tôi vụt hiện ra cảnh tượng Nam Trúc Du bị Minh Đạo Liên hành hạ thê thảm, sau đó, dòng máu nghĩa hiệp trong người tự động cuộn trào lên, tôi quyết tâm phải bảo vệ "ngọn cỏ" yếu ớt này!

"Nam Trúc Du, anh đừng vội vàng trả nợ, từ sau anh cũng đừng nhận lời Minh Đạo Liên làm những việc quái đản như dắt 30 con chó đi dạo nữa. Anh ta làm vậy là đang giày vò anh đấy anh có biết không?", tôi lớn tiếng quát Nam Trúc Du.

"Minh Đạo Liên sao lại giày vò anh chứ? Cậu ấy đang giúp anh mà!", Nam Trúc Du nhìn tôi, vội vàng giải thích. "Mặc dù những công việc cậu ấy giới thiệu cho anh có độ khó cao, nhưng mà mức lương được hưởng là xứng đáng mà! Hơn nữa anh chính là người đã nhờ cậu ấy giúp tìm những công việc có lương cao mà. Cậu ấy là vì anh mới phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi dò hỏi công việc cho anh mà!"

"Nam Trúc Du, anh là tên ngốc à? Cho dù có muốn kiếm tiền đi chăng nữa thì cũng phải biết giữ gìn sức khỏe chứ! Như là chuyện cuối tuần anh chạy đến bệnh viện để làm đối tượng thực tập cho 11 y tá, đó là việc đáng sợ thế nào anh có biết không hả? Cánh tay của anh nói không chừng có thể sẽ bị tàn phế đấy! Như vậy chẳng phải là tổn thất quá lớn sao?", hình ảnh Nam Trúc Du bị 11 y tá thi nhau tiêm vào cánh tay, sau đó trên cánh tay anh hiện ra chi chít những vết tiêm vệt qua trong đầu tôi.

Đáng sợ quá!

"Thôi được rồi, Nam Trúc Du, nếu như anh nói Minh Đạo Liên làm vậy không phải là giày vò mà là đang giúp anh, vậy thì em nghĩ anh ta cũng không để bụng nếu như cuối tuần em giới thiệu cho anh một công việc lương cao hơn đâu nhỉ?"

"Công việc có lương cao hơn?", Nam Trúc Du ngạc nhiên thốt lên, có vẻ hơi động lòng.

"Ý của Lâm tiểu thư nghĩa là, cô mua cuối tuần này của Nam Trúc Du nhà chúng tôi?", Minh Đạo Liên nhìn tôi, đôi mắt lạnh lùng như thể đã biết được toàn bộ suy nghĩ của tôi vậy.

"Nếu như giá mà cô đưa ra cao hơn tiền lương công việc mà tôi giới thiệu cho Nam Trúc Du....", Minh Đạo Liên nói.

"Công việc anh tìm cho Nam Trúc Du có lương bao nhiêu?", tôi hỏi.

"Nói thẳng ra thì mất hay đi, hay là Lâm tiểu thư đấu giá đi!", Minh Đạo Liên mặt mày tỉnh bơ nói.

"Đấu giá?", cả tôi và Nam Trúc Du cùng đồng thanh.

"Đúng thế, đấu giá! Tôi sẽ viết số tiền lương mà Nam Trúc Du được trả cho công việc cuối tuần này lên giấy, sau đó cho cô ba cơ hội trả giá. Nếu như giá cuối cùng mà cô trả cao hơn tiền lương ghi trên giấy, vậy thì cô có quyền sử dụng Nam Trúc Du cuối tuần này. Ngược lại, Nam Trúc Du sẽ phải đến bệnh viện làm mẫu vật cho các y tá!", Minh Đạo Liên bình tĩnh giải thích.

"Được!", tôi gật đầu.

Minh Đạo Liên lấy ra giấy và bút rồi viết lên giấy một cái giá, xong xuôi liền gấp tờ giấy lại, đặt vào vị trí giữa ba người. Làm xong tất cả việc này, anh ta thờ ơ nhìn tôi, ra ý bảo tôi hãy trả giá.

Biết ra giá bao nhiêu đây? Trong đầu tôi vụt hiện câu chuyện dắt 30 con chó đi dạo lúc nãy Nam Trúc Du kể cho tôi nghe, anh ấy nói mức lương của công việc ấy cao gấp 10 lần so với mức bình thường.

"Một nghìn"

Tôi đưa ra một cái giá.

"Một nghìn?"

Minh Đạo Liên nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn ánh lên sự đắc chí và khinh bỉ, như thể đang nói rằng: đường đường là một đại tiểu thư như tôi lại đưa ra một cái giá thấp như vậy.

"Một vạn"

Tôi lập tức đưa ra một con số khác.

"Một vạn?"

Minh Đạo Liên khẽ nhướn mày, một chút kinh ngạc vụt qua trong mắt anh ta nhưng ánh mắt anh ta lại nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Tôi nhìn thấy trên môi của Minh Đạo Liên khẽ nhếch môi, để lộ ra nụ cười lạnh nhạt và đầy tự tin.

Trời ơi, về mặt của tên khốn này là sao đây? Vượt qua rồi, hay là chưa vượt qua! Anh ta thắng hay là tôi thắng? Ánh mắt anh ta vừa có đôi chút kinh ngạc, là bởi vì tôi thắng rồi sao? Dù sao thì đó là cũng là một con số lớn chứ đâu có ít, cho dù là những thiên tài trong xã hội cũng không thể kiếm được 1 vạn chỉ trong có một ngày!

Nhưng mà anh ta lại cười tự tin như thế kia, dường như con số trên cái giấy kia chắc còn cao hơn nhiều so với con số tôi đưa ra.

Có nên tăng lên nữa không? Không tăng nữa? Hay là tăng nữa? tôi ngoảnh đầu lại, nhìn Nam Trúc Du đang nắm chặt tay nhìn tôi và Minh Đạo Liên, bối rối không biết phải làm sao. Bất chợt, hình ảnh một anh chàng bất chấp tất cả để đỡ rượu cho tôi tối hôm đó lại hiện lên trong đầu, nhớ lại hình ảnh một chàng trai luôn ở bên bảo vệ tôi trong đêm tối mưa gió ấy...

Tôi nhẹ nhàng thở dài! Thôi được rồi, tiền dù sao cũng là vật ngoài thân, hơn nữa món tiền tiêu vặt và tiền mừng tuổi gửi trong ngân hàng đó có để lại cũng chẳng dùng đến! Nếu như đã vậy thì chi bằng bỏ ra làm việc tốt, cứu vớt cái anh chàng ngốc nghếch Nam Trúc Du này thoát khỏi bàn tay của ác quỷ Minh Đạo Liên vậy!

"Tôi quyết định rồi, 10 vạn!"

"10 vạn?", Nam Trúc Du thốt lên kinh ngạc, "Tiểu Vũ, em có điên không đấy?"

Anh mới là điên Nam Trúc Du ạ! Lúc này đáng nhẽ ra anh phải tỏ ra vô cùng cảm kích, ánh mắt cảm động nhìn em mới phải. Xin anh đấy, bây giờ là em móc tiền túi ra trả anh chứ có phải là anh trả tiền cho em đâu mà anh xót xa?

"10 vạn?", về mặt Minh Đạo Liên vẫn bình thản như vậy, "Cô chắc chắn chứ?"

Hơ, tôi cảm thấy có đôi chút do dự: 10 vạn mà, cho dù có là có hẹn hò với thần thoại Enric một đêm thì ngàn này chắc chắn cũng đã đủ!

"Tiểu Vũ, em thật sự bỏ ra 10 vạn để mua lại cuối tuần của anh sao?", Nam Trúc Du nhìn tôi, khuôn mặt đẹp của anh hiện lên vẻ lo lắng và xót xa, "Cái giá này cao quá, em có nên hạ thấp một chút không?"

"Em...", tôi nhìn Nam Trúc Du, cảm thấy động lòng trước sự xót xa anh dành cho tôi, nhưng bên cạnh đó, bỏ ra 10 vạn nhân dân tệ để mua một cuộc hẹn cuối tuần, nói không xót ai mà tin nổi?

"Sao có thể thế được, Trúc Du, cậu lại bảo đại tiểu thư của Lâm Nguyên Đường, đại tiểu thư của câu lạc bộ Hoàng tử hạ thấp cái giá mà vừa chính miệng cô ấy đưa ra sao? Cậu làm thế là sỉ nhục cô ấy đấy!", sự hối hận của tôi còn chưa kịp bộc lộ đã bị Minh Đạo Liên chặn đứng không còn đường rút lui.

"Ha ha, đương nhiên tôi không có ý định thay đổi giá cả!", bị anh ta nói như vậy, tôi đành nghiến răng thừa nhận.

"Tốt lắm, Lâm tiểu thư quả không hổ danh là đại tiểu thư của Vũ Chi Nhai, làm việc rất hào phóng!", Minh Đạo Liên nháy mắt với tôi, cầm lấy tờ giấy gấp làm tư đặt trên nền nhà, sau đó từ từ lật ra. Con số trên tờ giấy từ từ hiện ra trước mắt tôi.

"500!", trên tờ giấy trắng, một con số đập thẳng vào mắt tôi.

500! 500! 500! !

500? 500? 500? ? ?

Tôi không dám tin vào mắt của mình nữa, một cảm giác đau đớn bùng lên trong lòng tôi:

"Minh Đạo Liên, anh là cái đồ khốn kiếp, tại sao chỉ có 500 đồng mà anh bắt tôi phải ra cái giá 10 vạn?"

"Cô quên rồi sao? Tôi luôn nhắc nhở rằng cô ra giá quá cao mà!"

Tôi không quên, tôi làm sao mà quên được, ban nãy, cái tên khốn kiếp ấy đã hỏi lại tôi bằng một giọng hết sức bình thản: 1 nghìn? 1 vạn? 10 vạn?

Khốn kiếp, rõ ràng là làm ra vẻ "Giá của cô thấp quá", thế mà nay lại nói rằng tôi đã nhắc rằng giá của cô đưa ra quá cao.

Hu hu hu...tiền của tôi ơi!

Chương 6: Hẹn hò và hẹn ước

Vol 1. Chuẩn bị cho cuộc hẹn hò

Cuối cùng cũng đến cuối tuần.

Theo lời hẹn giữa tôi và Minh Đạo Liên trong hôm đầu giá trước, kể từ 9 giờ sáng ngày hôm nay, tôi và Nam Trúc Du sẽ chính thức hẹn hò, đến tối 7 giờ anh ấy sẽ đưa tôi về nhà. Trong 10 tiếng đồng hồ này, Nam Trúc Du hoàn toàn thuộc về tôi.

Nói một cách khác, tôi dùng 1 vạn nhân dân tệ để đổi lấy mỗi tiếng đồng hồ hẹn hò với Nam Trúc Du. Thượng đế ơi, tôi đã dùng một cái giá ở trên trời để mua một ngày hẹn hò cho mình. Lâm Xuân Vũ tôi sao lại là kẻ dùng tiền để mua cho mình một cuộc hẹn hò như thế này không biết!

Nhưng ai mà biết được sự việc lại diễn biến đến mức này? Trong cuộc đời nhiều biến cố này, chúng ta không ai biết được chỉ một giây tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nói thực lòng, không tiếc 10 vạn đồng là chuyện không thể, nhưng mỗi khi khái niệm hối hận mới chớm lên trong đầu tôi thì hình ảnh khuôn mặt của Nam Trúc Du đã hiện lên, đôi mắt long lanh khẽ nháy với tôi, đôi môi mím chặt, nụ cười mê hoặc nở trên môi.

Đối diện với nụ cười mê hoặc ấy, tôi đoán trên thế giới này chẳng ai có thể từ chối được Nam Trúc Du đâu!

Tôi phá lệ tỉnh dậy từ rất sớm, tiến hành chuẩn bị cho cuộc hẹn hò. Mặc dù chỉ là một cuộc hẹn hò "không mấy bình thường", nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi ra ngoài hẹn hò với con trai, thế nên đương nhiên là phải chỉnh tề một chút! Bước đầu tiên đương nhiên là chọn lựa trang phục.

"Kẹt...", tôi mở rộng cánh tủ quần áo, muốn tìm một bộ cánh nữ tính một chút, nhưng mà...

Tôi mở to mắt, ngó người nhìn vào cái tủ nhét đầy quần áo của mình: quần áo thể thao, quần áo thể thao, quần áo thể thao...trời ơi sao toàn là quần áo thể thao thế này?

Sao có thể thế được? Tôi lắc đầu không dám tin vào mắt mình. Ngoài quần áo thể thao ra, không có lấy một bộ quần áo nữ tính, đáng yêu hay tao nhã nào cả. Tôi muốn thử lục tung cái tủ ra để tìm kiếm bóng dáng một chiếc váy nào đó nhưng lục tung hết cả quần áo mà chỉ nhìn thấy một cái váy bò mà tôi đã mua từ rất lâu rồi nhưng chưa bao giờ mặc, hơn nữa, chiếc váy đó nào có nữ tính gì đâu!

Hài...chẳng trách Mê Cúc lúc nào cũng chê tôi không giống con gái! Giờ nhìn vào tủ quần áo của mình tôi mới thấy thất vọng tràn trề!

Làm sao bây giờ? Rõ ràng là tôi chỉ còn một con đường duy nhất đó là: lập tức đi mua một bộ quần áo nữ tính mà thôi!

Nhìn lên đồng hồ, mới có 6 giờ sáng, giờ này chắc chắn khu thương mại vẫn còn chưa mở cửa, hơn nữa cho dù có mở cửa thì tôi cũng không có đủ thời gian để đi từng cửa hàng tìm kiếm.

Phương pháp duy nhất là đi tìm Mê Cúc, bởi vì nhà của Mê Cúc có cửa hàng bán quần áo.

"Muốn mua quần áo không thành vấn đề, nhưng mà Tiểu Vũ à, cậu hẹn hò với ai mà tự nhiên lại cầu kì thế?", ở cửa hàng quần áo, Mê Cúc vừa treo biển cửa hàng vừa dán mắt vào tôi, ánh mắt dò hỏi.

"Tôi đâu có hẹn hò với ai đâu!", không biết tại sao ánh mắt dò hỏi của Mê Cúc lại làm cho tôi hoảng hốt, không kịp nghĩ ngợi gì liền lập tức lắc đầu phủ nhận, "Chỉ là...chỉ là vì sắp đến sinh nhật 16 tuổi của tôi rồi, gia đình giục già đi tìm người yêu kinh quá, thế nên tôi muốn thay đổi hình tượng một chút. Chỉ có vậy thôi!"

"Hóa ra là như vậy!", Mê Cúc gật đầu, ánh mắt như hàm chứa điều gì đó nhưng không hỏi tiếp nữa.

Tôi và Mê Cúc là bạn thân nhất. Rất nhiều lần tôi đã đóng vai là người bảo vệ cho Mê Cúc. Khi hai đứa ở bên nhau, thậm chí còn bị nhiều người trong trường gọi là "Nữ hoàng và chàng kị sĩ", đương nhiên chàng kị sĩ mà họ nói đến chính là tôi rồi! Nhưng cho dù tôi mà Mê Cúc có quan hệ gì đi nữa, thỉnh thoảng tôi cũng vẫn cảm thấy run rẩy trước ánh mắt như đang dò xét của cô ấy, ví dụ như chính lúc này đây.

"Tiểu Vũ, cậu xem chiếc váy này thế nào? Một bộ lễ phục màu trắng, lệch vai, cực kì dễ thương, hơn nữa lại không quá bó và trông rất nữ tính, có lẽ rất thích hợp với cậu!", sau một hồi dạo quanh bách hóa, Mê Cúc dừng lại ở một cửa hàng quần áo nữ, cầm một bộ váy màu trắng lên hỏi tôi.

"Có thật không? Được, vậy thì lấy cái này đi!", ý kiến của Mê Cúc chắc chắn không tồi, nhất là trong vấn đề lựa chọn trang phục, mua sắm đồ trang sức... Vì vậy tôi luôn lấy ý kiến của cô ấy làm chuẩn mực lựa chọn.

Chỉ có điều, sao Mê Cúc lại nhìn tôi với ánh mắt chán nản đó nhỉ.

"Mê Cúc, cái váy này không ổn sao? Nhưng cái này là do cậu giới thiệu cho tớ mà!", tôi thì thầm hỏi.

"Đại tiểu thư à, rốt cuộc cậu có biết trình tự mua quần áo của con gái như thế nào không hả?", Mê Cúc hỏi.

"Hả? Trình tự mua quần áo á? Không phải là thích là lấy, sau đó rút ví trả tiền sao?"

"Lâm đại tiểu thư à, khi con gái đi mua sắm, điều quan trọng nhất không phải là lựa chọn quần áo, cũng không phải là trả tiền, mà là thử!", Mê Cúc nhét chiếc váy vào tay tôi rồi tiếp tục nói: "Mau, mau vào phòng thay đồ đi!"

"Không phải chứ? Lễ nào con gái khi đi dạo phố, mỗi lần nhìn thấy một bộ cánh mà mình thích lại phải mặc thử lên người sao? Như thế thì thật là phiền phức! Thôi được, thôi được rồi, tôi đi thay là được chứ gì, Mê Cúc, cậu đừng có nổi cáu!", nhìn thấy ngọn lửa sắp bùng lên trong mắt bạn mình, tôi vội vàng cầm chiếc váy, bước vào phòng thay đồ.

"Nhưng mà, tôi thật không hiểu con gái các cậu nghĩ gì. Thích một bộ cánh nào đó là mặc thử, vậy thì nếu như cậu thích chiếc này, tôi cũng thích chiếc này, thế thì cậu cũng mặc, tôi cũng mặc... Thế thì bần lâm!", vừa bước vào phòng thay đồ, tôi vừa lẩm bẩm bất mãn.

"Lâm Xuân Vũ, cậu đừng quên mình cũng là con gái đấy!", Mê Cúc nghiêng rằng nói vọng vào từ bên ngoài phòng thay đồ.

"Nhưng mà...", tôi khó khăn lắm mới mặc chiếc váy đó vào người được. Sau đó từ từ đi ra ngoài cho Mê Cúc nhìn, "Nhưng mà Mê Cúc à, như thế này thì phiền lắm, thời gian của tôi..."

Hài, mọi lời ca cẩm của tôi dường như tan biến hết trước cái nháy mắt của Mê Cúc.

"Nếu như thực sự cậu đang vội thì chúng ta có thể hạn chế thử quần áo. Nhưng nếu như đã quyết định mua thì nhất định phải thử đã!", Mê Cúc thở dài nói: "Bởi vì quần áo nhiều khi nhìn thấy đẹp nhưng mặc lên chưa chắc đã thấy đẹp. Ví dụ như chiếc váy cậu đang mặc, nhìn thì rất đẹp nhưng lại không hợp với cậu! Hiểu không?"

"Ừm", tôi ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù trong lòng không hiểu lắm những gì mà Mê Cúc nói. Nhưng bởi vì tôi hiểu câu "nếu như đã quyết định mua thì nhất định phải thử đã" của cô ấy nói nên tôi bèn ngoan ngoãn gật đầu.

Thế là cứ như vậy, một tiếng đồng hồ trôi qua, dưới sự giúp đỡ của Mê Cúc, tôi đã phối được ba bộ quần áo mặc dù có phong cách khác nhau nhưng lại rất nữ tính: một là chiếc váy màu hồng phấn có nơ hình con bướm, kết hợp với đôi giày cao gót, mũi nhọn màu trắng; một chiếc áo màu vàng nhạt kết hợp với một chiếc váy voan màu trắng tuyết và sandal màu trắng; một chiếc áo xù lông màu xanh đá quý kết hợp với quần leggings màu đen và đôi boot màu đen.

Vì chỉ còn cách giờ hẹn có một tiếng đồng hồ nên tôi vội vàng tạm biệt Mê Cúc và quay về nhà.

Cuộc hẹn hò đẳng cấp với 10 vạn nhân dân tệ, ha ha... cô gái xinh đẹp đến đây!

Vol 2. Diễn biến cuộc hẹn hò

9 giờ sáng, bên cạnh bể phun nước ở công viên Nhai Tâm.

9 giờ đúng, âm nhạc du dương cất lên, những vòi nước lần lượt phun lên những cột nước trắng phau. Ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu xuống mặt đất, những giọt nước trong veo như tỏa ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Tôi mặc chiếc áo màu vàng nhạt kết hợp với chiếc váy voan màu trắng tuyết vừa mới mua, chân đi một đôi dép sandal cao gót màu trắng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh bể phun nước (một việc trước đây tôi chưa từng làm).

Những dòng người tập nập qua lại bên bể phun nước ở công viên Nhai Tâm.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một chàng trai mặc quần áo đen đứng ở phía bên kia bể phun nước, mái tóc dài màu bạc lấp lánh trong ánh sáng mặt trời.

Rõ ràng là con trai sao lại để tóc dài? Đã để tóc dài lại còn nhuộm tóc thành màu bạc nữa chứ? Cái anh chàng này coi thể giới này là thể giới phim hoạt hình hay là muốn áp dụng phong cách Cosplay vào trong cuộc sống đây? Tôi khẽ hừ giọng rồi quay đầu lại, không thèm nhìn anh ta nữa.

9 giờ 20 phút.

Bên cạnh bể phun nước vẫn có những bóng người lác đác qua lại.

Nhưng mà tại sao, tại sao đến giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Nam Trúc Du đâu cả?

Bàn chân tôi rất đau bởi đi sandal cao gót, toàn bộ trọng lượng của cơ thể dồn cả lên hai bàn chân chênh vênh trên đôi dép cao gót thì làm sao không đau cho được? Ngọn lửa trong lòng tôi từng dần dần bốc lên cùng với nỗi đau từ gót chân. Cái tên Nam Trúc Du đáng ghét, tại sao giờ này vẫn còn chưa xuất hiện? Lẽ nào anh ta không biết hẹn hò mà để con gái phải chờ là rất bất lịch sự sao?

"Nam Trúc Du, anh là đồ đáng ghét! Nếu như trong vòng 10 phút nữa mà anh không đến, để xem về trường tôi xử lí anh ra sao?", tôi nghiêng răng nhấc đôi chân đau đớn của mình lên, muốn tìm một chỗ nào đó để ngồi nghỉ, nào ngờ vì đứng quá lâu trên đôi dép cao gót nên chân tôi như cứng đờ lại. Mà bởi vì đã bị cứng đờ lại nên cho dù đã cố gắng di chuyển rất nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến cho toàn thân tôi mất thăng bằng mà ngã ra sau.

"Á...", tôi ý thức được rằng mình phải giữ vững phần thân dưới để tránh tư thế ngã ngửa ra sau. Hài, nếu đổi lại là mọi khi thì động tác này chẳng khó khăn gì với tôi. Nhưng vấn đề là lúc này chân tôi đang đau nhức, hơn nữa dưới chân lại là đôi dép cao gót, "Á..."

Không thể kiểm soát nổi thăng bằng cơ thể, tôi hoảng hốt thét lên.

"Cô ơi, cẩn thận!"

"Cẩn thận!"

Bên trái và bên phải tôi cũng vang lên một tiếng hét thất thanh, sau đó, trong khoảnh khắc cơ thể tôi chuẩn bị tiếp đất thì đột nhiên toàn thân như được kéo lại bởi một cánh tay chắc khỏe.

Khi tôi còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì mùi hương bạc hà dịu dịu phảng phất qua mũi tôi. Dưới ánh mắt trời vàng nhạt, một cảnh tượng đẹp như trên ti vi hiện ra trước mắt tôi: chàng trai mặc áo màu đen, xương quai xanh thuần nhỏ, cái cổ trắng ngần, đôi vai rộng vững chãi, mái tóc màu bạc mềm mại rủ xuống, khẽ khàng tung bay trong gió.

Một cảnh tượng có sự tương phản mạnh giữa hai màu đen trắng trong khoảnh khắc đã khiến cho tôi quên cả hít thở.

"Cô không sao chứ?", một giọng nói ấm áp, dịu dàng cùng với vẻ mặt chân thành hiện lên trước mắt tôi.

Nam.....Trúc....Du....

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, khuôn mặt điển trai của Nam Trúc Du hiện lên trong con mắt tôi.

"Anh....anh...", tôi giơ ngón tay ra, chỉ vào khuôn mặt vừa lạ vừa quen của chàng trai đứng trước mặt mình, lắp bắp không nói ra lời. Chàng trai trước mặt tôi lúc này, vẫn đôi mắt thuần dài đầy mê hoặc ấy, vẫn đôi môi mím màng ấy, vẫn nụ cười rạng rỡ ấy....rõ ràng là khuôn mặt quen thuộc ấy nhưng sao tôi lại không nhận ra là anh ấy nhỉ?

Chàng trai đứng trước mặt tôi đây có mái tóc dài màu bạc, mềm mại buông xuống hai bên bờ vai, chiếc áo màu đen làm toát lên vẻ cao quý trên người anh, chiếc quần bò còn kết hợp với đôi boots cao cổ càng khiến cho anh trông thật phong độ. Khuôn mặt đẹp như tranh, nụ cười quyến rũ như tỏa sáng trong ánh mặt trời rực rỡ...

"Nam Trúc Du, tóc...tóc của anh...?", tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn (Tại sao tôi lại nuốt nước bọt chứ?), lắp bắp hỏi.

"À, cái này á? Là mấy anh ở câu lạc bộ Hoàng tử bảo anh đội lên ấy mà! Lần trước anh đội bộ tóc giả này lên rồi đi rót rượu trong câu lạc bộ, lợi nhuận kinh doanh tự nhiên tăng vọt, ông quản lý bảo kiểu hóa trang này rất hút khách! Tiểu Vũ, chẳng nhẽ em không thích sao?", hai con ngươi long lanh của anh nhìn tôi.

Mấy cái tên khốn trong câu lạc bộ hoàng tử làm gì có kẻ nào tốt bụng đâu!

"Đâu... đâu có! Cũng không phải là không thích!", thượng đế ơi, cái gì gọi là không thích, ngược lại tôi còn cảm thấy phản cảm nhiều hơn! Ai lại đi chải chuốt cho cái tên Nam Trúc Du vốn đã đẹp như yêu ma này trở nên càng thêm quyến rũ như vậy chứ? Thế thì bảo làm sao tôi dám đứng bên cạnh anh ta đây? Đứng bên cạnh anh ta như thế này chẳng phải tôi càng giống con trai hơn sao?

"Đáng ghét...", tôi lăm bằm rửa thầm trong miệng.

"Tiểu Vũ, em nói gì thế?", Nam Trúc Du vừa hỏi vừa nhẹ nhàng đỡ tôi đứng dậy.

"Đâu...không có gì!", tôi ngẩng đầu, nhìn anh ấy cẩn thận đỡ tôi đứng dậy, cử chỉ dịu dàng, nâng niu cứ như thể tôi là báu vật không bằng. Trong lòng tôi bất giác cảm thấy ấm áp lạ thường. Cho dù anh ấy có hóa trang như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần anh ấy vẫn là Nam Trúc Du là được.

Chỉ cần là Nam Trúc Du thì cho dù có thế nào cũng không làm cho tôi cảm thấy căm ghét được.

"Tiểu Vũ, hôm nay em đẹp quá, vì thế mà anh đứng ở bên bờ nước từ nãy mà không nhận ra cô gái xinh đẹp đối diện chính là em!", Nam Trúc Du nhìn tôi từ đầu đến chân, kinh ngạc thốt lên.

Mặt tôi đỏ lựng lên, lần đầu tiên trong đời tôi được người khác giới khen là xinh đẹp, hơn nữa cái người khác giới này lại chính Nam Trúc Du cực kì đẹp trai và quyến rũ. Vì vậy trái tim tôi như đang dâng trào cảm giác vui mừng và hạnh phúc.

Tôi nhẹ nhàng thở phào rồi thò tay giật phắt bộ tóc giả trên đầu Trúc Du xuống: "Nam Trúc Du, mặc dù nói là mỗi lần chải chuốt đều không phải tự bản thân anh làm, nhưng lần sau anh đừng để cho người ta tự tung tự tác, muốn làm gì thì làm như vậy. Bản thân anh cũng phải đưa ra ý kiến của mình chứ! Ít nhất thì cũng đừng có đội cái bộ tóc giả phô trương quá mức như thế này nữa!"

Tôi kiễng chân, vuốt vuốt những lọn tóc đen nhánh của anh vào nếp. Tóc của Nam Trúc Du rất mềm, lại mượt nữa, khiến cho những ngón tay tôi như có cảm giác đang chạm vào một tấm lụa mềm mại vậy. Khóe môi tôi khẽ nhếch lên, cảm thấy bản thân mình rất thích giúp cái anh chàng ngốc này chỉnh sửa lại đầu tóc.

"Ha ha, Tiểu Vũ à, em thật là tốt bụng!", Nam Trúc Du ngốc nghếch để yên cho tôi vuốt lại tóc cho anh, mỉm cười tươi tắn, đôi mắt dài cong lên thành hình trăng khuyết, trông thật là đáng yêu!

"Nhưng mà Tiểu Vũ à, em không thích cách trang điểm của anh hôm nay sao?"

Hài, cái anh chàng này, lúc nào cũng hồn nhiên như vậy nhưng cũng rất biết quan tâm đến người khác.

"Anh cứ nghĩ là em sẽ thích cơ, thế nên suốt cả dọc đường anh cứ cố gắng phớt lờ những ánh mắt hiếu kì của người đi đường, để nguyên bộ tóc giả đó đến đây! Nếu như Tiểu Vũ đã không thích thì lần sau anh sẽ không đội nó nữa!", Nam Trúc Du nhìn tôi, thật thà nói.

Lần hẹn sau ư? Tôi chột khựng lại, ngẩng người nhìn anh, lần hẹn sau ư? Tôi làm sao còn có thể có lần hẹn sau với Nam Trúc Du cơ chứ? Nói đùa à, 10 vạn nhân dân tệ cho một lần hẹn hò, cho dù tôi có là đại tiểu thư của nhà họ Lâm cũng không thể nào gánh vác nổi.

"Lần hẹn sau ư? Đại tiểu thư, cô thật sự đang hẹn hò với gã này đấy à?", một giọng nói vang lên cắt đứt

dòng suy nghĩ của tôi.

Hả, giọng nói này là của...

"Phác Tùng Bình, tại sao cậu lại xuất hiện ở đây?", tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Phác Tùng Bình đã đứng bên cạnh không biết từ lúc nào, đang nhìn tôi và Nam Trúc Du bằng ánh mắt thê lương.

Hài, cái gã này sao trông bộ dạng cứ như vừa bị bại trận quay về ấy!

"Đương nhiên là tôi phải xuất hiện ở đây rồi!", Phác Tùng Bình nhìn tôi, thản nhiên nói, "Bởi vì tôi là vệ sĩ của cô mà!"

Hả, vệ sĩ? Ôi trời, đất đá như đang ào đổ xuống đầu tôi.

"Cậu là vệ sĩ của Tiểu Vũ à? Thế thì có phải cậu cũng giỏi võ như ở trên ti vi không?", khi tôi còn đang ngần ra chưa biết trả lời ra sao thì đôi mắt của Nam Trúc Du đã sáng lấp lánh, vẻ mặt đầy sùng bái, chạy lại hỏi han Phác Tùng Bình.

Ôi trời đất ơi, Nam Trúc Du ơi là Nam Trúc Du!

"Đương nhiên rồi, nếu như võ công không giỏi thì làm sao tôi bảo vệ tiểu thư được!", lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt sùng bái của người khác, Phác Tùng Bình vỗ ngực tự hào, kiêu ngạo nói.

"Đúng thế!", Nam Trúc Du gật đầu phối hợp.

"Tôi nói cho cậu biết, Phác Tùng Bình tôi đây từ nhỏ đến lớn chỉ có mỗi quyết tâm là phải bảo vệ tiểu thư!", nhìn thấy Nam Trúc Du có vẻ phối hợp ăn ý với mình, Phác Tùng Bình càng được dịp lên mặt. Cậu ta quàng tay qua vai Nam Trúc Du, hào hứng kể tiếp: "Để có thể làm bảo vệ cho tiểu thư, ngay từ năm lên hai tuổi tôi đã đến Lâm Nguyên Đường để học võ rồi!"

Hai tuổi đã bắt đầu học võ ở võ quán nhà tôi ư? Những lời nói khoe khoang như thế này chỉ có Phác Tùng Bình mới có thể nói ra miệng được. Nhưng Nam Trúc Du ngốc nghếch đâu có biết rằng đó chỉ là điều khoe khoang, người ta nói gì anh ấy tin nấy, đã thế lại còn tỏ ra vô cùng sùng bái nữa chứ.

Hai người này, xét trên một phương diện nào đó, thật sự là phối hợp khá ăn ý!

"Phác Tùng Bình!", tôi xoa xoa vào hai thái dương đang bắt đầu đau nhức, cắt đứt câu chuyện của hai anh chàng này, "Tôi đang hẹn hò chứ không phải là tìm người đánh nhau, thế nên không cần có vệ sĩ đi theo. Cho nên cậu có thể về nhà được rồi!"

"Hẹn hò?", nghe thấy tôi nói vậy, Phác Tùng Bình thốt lên kinh ngạc, lập tức đẩy ngay Nam Trúc Du ra xa, "Đáng ghét thật, tôi đã sớm biết cái gã này chẳng phải tốt đẹp gì! Lại còn ra vẻ sùng bái tôi nữa chứ, rõ ràng là đang ra chiến thư với tôi mà!"

Vội vàng xắn tay áo lên, Phác Tùng Bình trợn mắt nhìn Nam Trúc Du như chuẩn bị nhảy bổ vào đến nơi.

Nam Trúc Du chớp chớp mắt, ngây người nhìn Phác Tùng Bình, vẻ mặt bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ặc ặc, tôi đứng bên cạnh lấy tay lau mồ hôi trên trán: hai cái người này, một người tính cách đơn giản, hiền hòa đến đáng yêu, một người lại dễ bị kích động, hoàn toàn hành động theo cảm tính. Khi hai người này chạm trán nhau, thế giới không loạn mới kì lạ!

"Có phải anh muốn thể hiện tài năng ngay tại đây không?", nhìn thấy bộ dạng như sắp đánh nhau của Phác Tùng Bình, đây là khả năng duy nhất mà Nam Trúc Du nghĩ đến.

"Rắc...rắc...", hai tay Phác Tùng Bình nắm chặt lại, từ từ xuống tấn.

"Cậu điên à, ai lại đi biểu diễn tài nghệ cho kẻ thù xem?", Phác Tùng Bình chịu không nổi bèn kêu lên.

"A....Ý....Hơ.....", sau vài giây ngây người suy nghĩ, Nam Trúc Du như chợt tỉnh: "hóa ra cậu cũng thích Tiểu Vũ à?"

"Nhiều chuyện!", Phác Tùng Bình chịu không nổi, liền chán nản nói: "Nếu không thì tôi cần gì phải làm vệ sĩ cho tiểu thư chứ?"

"Nói cũng phải!", Nam Trúc Du gật gật đầu, "Một người lợi hại như cậu, nếu như không phải là vì thích Tiểu Vũ, ai lại đi cam tâm tình nguyện làm vệ sĩ cho cô ấy? Chỉ ít thì cũng phải có lí tưởng trở thành anh hùng bảo vệ hòa bình thế giới hay gì đó mới phải!"

"Hả...ừm....Ý...Ha ha ha...", lần này đến lượt Phác Tùng Bình đứng ngây ra nghĩ ngợi. Cuối cùng, khuôn mặt toát lên vẻ cảm động, Phác Tùng Bình nắm chặt tay Nam Trúc Du, hỏi: "Cậu thực sự nghĩ rằng tôi rất lợi hại đúng không? Tôi thực sự có thể làm vệ sĩ cho tiểu thư chứ? Tôi cũng có thể bảo vệ hòa bình thế giới ư?"

Mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt tôi.

"Đương nhiên rồi", Nam Trúc Du vỗ ngực, vô cùng tự tin đảm bảo những điều mình nói là thật.

Cái anh chàng ngổ này còn chưa biết tài nghệ của Phác Tùng Bình ra sao, dựa vào cái gì dám vỗ ngực đảm bảo như vậy? Tôi đứng bên cạnh, trợn tròn mắt quan sát diễn biến "cuộc đụng độ" của hai chàng trai có tích cách hoàn toàn trái ngược.

"Hừ hừ, cậu đừng tưởng nói như vậy là tôi sẽ không coi cậu là tình địch nhé!", lườm Nam Trúc Du một cái, Tùng Bình nhanh tay đẩy anh ta ra, nói tiếp: "Tôi nói cho cậu biết, cho dù thế nào, cậu cũng chính là tình địch của tôi. Tôi tuyệt đối không cho cậu và tiểu thư hẹn hò với nhau!"

'Tại sao?', Nam Trúc Du khế nhú mày, thật thà hỏi.

Toàn thân tôi lại bắt đầu lắc lư do đứng không vững trên đôi dép cao gót.

"Tôi không thích làm kẻ thù, hay là chúng ta làm bạn đi!", vẫn vẻ mặt ngây thơ ấy, Nam Trúc Du nói: "Cậu xem, cậu thích Tiểu Vũ, tôi cũng thích Tiểu Vũ, điều này cho thấy chúng ta có cùng chung sở thích, vì vậy nên kết bạn với nhau mới đúng!"

Toàn thân tôi cứng đờ ra: hóa ra trên thế giới này, cùng thích một người lại có thể nói là có cùng một sở thích, tình địch lại có thể trở thành bạn bè với nhau vì cái lí do này. Cách nghĩ này chắc chỉ có anh chàng Nam Trúc Du này mới có! Chỉ có điều...

Tôi giật mình, ngoảnh đầu lại nhìn Nam Trúc Du. Cái tên này ban nãy nói cái gì, anh ta...anh ta...thích...thích tôi á?

Tôi cố gắng quan sát biểu cảm trên mặt của Nam Trúc Du, hi vọng có thể tìm ra một chút dấu hiệu của sự dối trá, nếu không thì là sự xấu hổ khi thỏ lộ.....Không có, chẳng có gì cả, ngoài ánh mắt chân thành ra, trên khuôn mặt anh ta chẳng có chút biểu cảm gì khác.

Cái "thích" mà anh ta nói ở đây có lẽ là "thích" giữa bạn bè với nhau chứ không phải là kiểu "thích" mà tôi nghĩ! Tôi thầm tự giải thích với mình. Không hiểu vì sao, khi suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, trong lòng tôi lại có chút thất vọng.

"Như thế cũng có thể trở thành bạn được sao?", nằm ngoài dự đoán của tôi, Phác Tùng Bình bắt đầu cân nhắc đến tính khả thi của chuyện này.

"Đương nhiên rồi!", Nam Trúc Du gật đầu khẳng định chắc nịch, "Hơn nữa tôi thực sự rất mong muốn có được một người bạn tài giỏi như cậu, cảm giác ấy thật là tuyệt vời!"

"Thật á?", Phác Tùng Bình ngạc nhiên hỏi lại.

"Ừ", Nam Trúc Du lại gật đầu lia lịa.

"Thôi được rồi, nếu như cậu đã chân thành muốn tôi trở thành bạn của cậu, vậy thì tôi cũng đành miễn cưỡng chấp nhận", Phác Tùng Bình được dịp lên nước, cao ngạo nói: "Tôi là Phác Tùng Bình, còn cậu?"

"Tôi là Nam Trúc Du! Tốt quá, tôi lại có thêm một người bạn tài giỏi nữa rồi!", đôi mắt thôn dài của Nam Trúc Du cong lên như hình trăng khuyết, khuôn mặt lấp lánh niềm vui, đôi môi mở rộng, phát ra những tiếng cười

hạnh phúc.

Nhìn thấy Phác Tùng Bình ngây người nhìn Nam Trúc Du cười sung sướng, tôi cũng ngây ra không biết nói gì.

Sự quyến rũ của Nam Trúc Du, có lẽ có tác dụng đối với cả nam lẫn nữ! Tùng Bình ơi là Tùng Bình, kể từ đây cậu đã đặt chân lên con đường không có đường lui rồi!

"Tùng Bình à, cậu đến đúng lúc lắm, bởi vì tôi không hiểu Tiểu Vũ cho lắm nên đang buồn phiền vì không biết cô ấy thích cái gì! Cậu có thể cho tôi ý kiến được không?"

Lần này đến lượt Nam Trúc Du quàng vai Phác Tùng Bình, cứ như thân thiết lắm.

"Được thôi, để tôi nghĩ xem nào!", Phác Tùng Bình đưa tay ra, thân thiện khoác qua vai Nam Trúc Du, hai người vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh bể phun nước, hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, bắt đầu bàn tán về vấn đề sở thích của tôi.

Tôi thật hết cách với hai người này mất!

Một lúc lâu sau, cuộc "hội thảo" của họ mới kết thúc. Tùng Bình đứng dậy, vỗ vỗ vào vai của Nam Trúc Du, lại còn làm tư thế "cố lên" rồi nói: "Cố lên, cố lên, Trúc Du, cậu nhất định có thể!"

"Ừ, nhất định tôi sẽ cố gắng!", Nam Trúc Du ưỡn ngực, tỏ ra tự tin với Phác Tùng Bình. Sau đó, Nam Trúc Du vui vẻ tiễn Phác Tùng Bình ra về! Hơ, cái tên Phác Tùng Bình này chịu ra về thật sao?

Tôi tròn mắt nhìn anh chàng Phác Tùng Bình vui vẻ ra về. Sao có thể? Phác Tùng Bình...anh ta...sao có thể bỏ đi dễ dàng như vậy chứ? Theo những kinh nghiệm trước đây, tôi phải nghĩ đủ mọi cách, làm đủ mọi trò mới có thể thoát khỏi sự đeo bám của cậu ta. Nam Trúc Du đã dùng phép thuật gì mà lại khiến cho Phác Tùng Bình dễ dàng chủ động bỏ đi như vậy, hơn nữa lại còn là tự nguyện bỏ đi chứ?

"Tiểu Vũ, em sao thế? Sao mặt cứ nghệt ra vậy? Tạm biệt anh Tùng Bình!", Nam Trúc Du mặt mày hớn hờ chạy lại, vừa ngạc nhiên trước vẻ mặt của tôi, vừa vẫy tay tạm biệt Tùng Bình!

"Anh...Tùng Bình?", tôi lắp bắp.

"Đúng thế, Tùng Bình sinh trước anh một tháng mà, anh gọi cậu ấy một tiếng anh thì có gì không đúng?"

Hài...đúng là chẳng có gì không đúng cả, ít nhất thì trong thế giới của Nam Trúc Du, đây là một chuyện không thể nào bình thường hơn.

Nhưng nếu đổi lại là bất kì người nào khác, việc hai người mới quen nhau chưa đến một tiếng đồng hồ mà đã thân mật gọi nhau là anh em thì quả không phải là một chuyện bình thường!

"Ồi, đã 11 giờ rồi đấy. Tiểu Vũ à, chúng ta phải tranh thủ thời gian mới được!", nhìn lên chiếc đồng hồ giữa quảng trường trung tâm, Nam Trúc Du thốt lên.

Hừ, không hiểu là tại ai lỗi cái gã Tùng Bình ấy sang một góc làm lãng phí mất cả nửa tiếng đồng hồ, hại tôi chân đau nhức muốn chết đi được!

Tôi khẽ nhíu mày, không cảm thấy chân mình còn có khả năng đi lại nữa.

"Sao thế?", Nam Trúc Du nhìn vẻ mặt đau khổ của tôi, sau đó từ từ nhìn xuống dưới chân, lập tức anh hiểu ra mọi chuyện, "Tiểu Vũ, để anh cõng em!"

Vừa nói Trúc Du vừa đến trước mặt tôi, ngồi thấp xuống.

"Không cần đâu", mặt tôi đỏ lựng lên, ngại ngùng nhìn sang những người đi đường đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tò mò.

"Em có thích anh bế em không?", Nam Trúc Du ngoảnh đầu lại hỏi.

Quạ quạ...Quạ đen đang bay từng đàn trên đầu tôi.

"Thôi, để em tự đi cũng được!", tôi đáp

"Không được, Tiểu Vũ, chân em trông có vẻ rất đau mà!", Nam Trúc Du nhìn xuống chân tôi, lông mày nhíu lại.

"À, thực ra thì không đau lắm!", tôi nghiêng răng, giả vờ bước đi vài bước cho anh thấy.

"Thôi được", Nam Trúc Du gật gật đầu. Thấy thế tôi liền thở phào, tưởng rằng đã lừa được anh chàng ngốc này.

"Em ở đây đợi anh, anh đi mua cho em một đôi dép dễ chịu hơn!", Nam Trúc Du nói dứt lời liền chạy một mạch ra ngoài công viên.

Tôi ngẩn người nhìn theo cái bóng của Nam Trúc Du. Cái anh chàng này, hành động nhanh đến mức chẳng cho người ta kịp từ chối. Hoặc cũng có thể vì không muốn để cho tôi kịp từ chối nên anh ấy mới chạy nhanh như vậy.

Tôi cúi đầu nhìn xuống đôi dép cao gót mà mình đang đi, khóe môi khẽ nở nụ cười.

Vol 3. Trong khu giải trí

Một chiếc áo màu vàng nhạt hết sức nữ tính, kết hợp với một chiếc váy voan trắng cực kì dịu dàng, chân đi một đôi giày bệt trắng...hoàn toàn không phù hợp với trang phục nữ tính kể trên. Nhưng khi đi vào đôi giày vải và thoải mái tung tăng ở trên đường, tôi lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thậm chí cảm thấy, đôi giày vải màu trắng này thật là đáng yêu, rất phù hợp với trang phục của mình!

Tôi nghĩ nếu như để người luôn ủng hộ các loại giày dép cao gót là Mê Cúc biết được suy nghĩ này của tôi, chắc chắn cậu ấy sẽ phát điên mất!

"Tiểu Vũ, em không quen đi giày cao gót thì lần sau đừng đi, nếu không lại ngã hoặc trẹo chân như hôm nay thì làm thế nào?", Nam Trúc Du dặt tay tôi, mắt nhìn đôi giày bệt dưới chân tôi hài lòng, miệng không ngừng nhắc nhở.

Nhưng mà Mê Cúc nói, con gái cho dù có nam tính đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần đi giày cao gót vào là trở nên lòi cuồn ngay. Thế nên tôi rất muốn cố gắng để làm quen với chúng! Tôi bật cười khi nghĩ đến cảnh tượng lúc mình thay đổi hẳn phong cách sẽ khiến cho mọi người tròn tròn mắt kinh ngạc.

Nếu như nhìn thấy tôi đi giày cao gót, hội trưởng Mậu Nhất liệu có kinh ngạc không nhỉ? Ý nghĩ này chợt vụt lên trong đầu tôi.

"Tiểu Vũ, nhanh lên, chúng ta đến rồi!", Nam Trúc Du hào hứng lên tiếng giục giã, cắt đứt dòng suy nghĩ viển vông của tôi. Ngẩng đầu lên nhìn, hiện ra trước mặt tôi lúc này là một cửa bán vé náo nhiệt, một cái cổng lớn được trang trí cực kì bắt mắt, trên tấm biển treo trên cao có đề ba chữ: "Khu giải trí"

"Khu giải trí?", tôi ngạc nhiên hỏi, "Trạm đầu tiên trong cuộc hẹn của chúng ta là khu giải trí sao?"

"Sao thế Tiểu Vũ, em không thích à?", Nam Trúc Du căng thẳng nhìn tôi, "Anh Tùng Bình nói, ngay từ khi còn rất nhỏ, bố em đã không dẫn em đến khu giải trí chơi rồi, thế nên anh tưởng..."

"Em thích, em đương nhiên rất thích!", Nam Trúc Du vừa nói dứt, tôi liền lập tức vụt ngay suy nghĩ về vấn đề giày cao gót, hào hứng gật đầu lia lịa.

Một mình thì không thể đi vào khu giải trí chơi được. Nhưng ngay từ khi tôi tốt nghiệp tiểu học, bố đã không còn dẫn tôi đến đây chơi với lí do tôi không còn là trẻ con nữa. Mà bạn bè của tôi vốn không nhiều, Mê Cúc lại là người không thích chạy đến những chỗ đông đúc. Lên cấp ba gặp được Zoey thì cứ tan học là cậu ta chạy biến đi đâu mất chẳng ai hay, thế nên kể từ đó đến giờ tôi chưa từng quay lại khu giải trí vui chơi lần nào.

Hu hu hu...tôi vô cùng cảm động nhìn Nam Trúc Du. Hẹn hò thật là thích, có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận để đến khu giải trí này chơi. Hu hu hu...hay quá đi mất!

Từ đu quay ngựa gỗ đến du lịch trên xe hoa, từ cưỡi ngựa trên nước đến tàu lượn, từ đu quay trên không đến rơi tự do...

Cứ tưởng chỉ có một người rất lâu rồi không được đến khu giải trí như tôi mới cảm thấy hào hứng, nào ngờ Nam Trúc Du còn hào hứng hơn cả tôi! Anh ấy hò reo liên tục, hưng phấn đến mức khuôn mặt trắng nõn đỏ phừng phừng lên, đáng yêu đến mức những cô gái hai bên nhìn thấy anh liền ngẩn người ra như bị điện giật.

"Ha ha ha...", mỗi khi nhìn thấy một cô gái nào đó bị diện mạo của Nam Trúc Du hút hồn, tôi lại ôm bụng cười bò.

"Tiểu Vũ, em đừng như vậy mà!", cả khuôn mặt của Nam Trúc Du đỏ dừ lên vì xấu hổ, đôi mắt hình trong khuyết cong veo nhìn tôi, đôi môi khe khẽ phát ra tiếng cầu xin.

Trông bộ dạng anh lúc ấy thật sự rất đáng yêu!

"Tiểu Vũ, đó chính là căn nhà ma thường xuất hiện trên ti vi đấy!", Nam Trúc Du nắm lấy tay tôi, chỉ về hướng căn nhà ma trước mặt.

Nhà ma?

Toàn thân tôi cứng đờ ra! Nhìn bộ dạng hào hứng của Nam Trúc Du, tôi bắt đầu hoảng hốt. Chẳng nhẽ, trò tiếp theo mà anh ấy định chơi là...là vào trong đó sao? Không được, tuyệt đối không được! Thương đế ời, con xin người! Thứ mà con sợ nhất chính là sấm sét, bóng tối và ma quỷ!

Hài, muốn mình đi vào căn nhà ma cùng với Nam Trúc Du ư? Hừ, chờ kiếp sau đi!

"Nam Trúc Du, thực trong căn nhà ma ấy cũng không..."

Tôi xua tay, còn chưa kịp nói không thì Nam Trúc Du đã nắm chặt lấy tay tôi, vẻ mặt cực kì hào hứng: "Tiểu Vũ, em biết không, từ nhỏ tới lớn anh chỉ nhìn thấy căn nhà ma trên ti vi mà thôi, chưa bao giờ vào xem tận mắt cả. Anh thường tò mò không hiểu tại sao những người đi ra khỏi căn nhà ma thường mặt mày xám ngoét, toàn thân run lẩy bẩy. Em có thấy lạ không?"

Thế thì có gì mà tò mò! Tôi định quay lại lườm cho Nam Trúc Du một cái nhưng lại nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của anh đang nhìn tôi chờ đợi khiến cho tôi không thể nói ra lời từ chối.

"Tiểu Vũ, em không muốn chơi sao?", giọng nói trong trẻo có đôi chút thất vọng vang lên bên tai tôi.

Tôi đoán nếu như tôi gật đầu, chỉ một giây sau thôi anh ấy nhất định sẽ nói những câu đại loại như: "Thực ra thì nhà ma cũng không thú vị lắm", hoặc là một cái gì đó "thú vị hơn nhiều"...rồi sau đó lập tức kéo tay tôi tránh xa khỏi căn nhà ma.

Cái anh chàng này, nhất định sẽ làm như vậy nếu như tôi nói không thích vào căn nhà ma.

Nghĩ đến đây tôi chột mềm lòng, đột nhiên cảm thấy thực ra căn nhà ma cũng có gì đáng sợ lắm đâu, ma quỷ trong đó chẳng qua cũng chỉ là con người đóng giả chứ thực ra chẳng có may quỷ gì hết! Hơn nữa lại chẳng phải tôi một mình vào đó, bên cạnh tôi còn có Nam Trúc Du cơ mà...

Sau khi thoát khỏi mớ bong bóng trong đầu, tôi khẽ hít một hơi thật sâu, kéo tay Nam Trúc Du lại, nói: "Thực ra em cũng rất tò mò không hiểu vì sao mọi người đều sợ mà vẫn cứ muốn đi vào căn nhà ma đó. Nam Trúc Du, hay là chúng ta cùng vào đó xem thử?"

"Thật không? Hay quá, Tiểu Vũ à, anh cũng rất muốn vào đó!", sự hân hoan lập tức hiện rõ trên khuôn mặt của Nam Trúc Du. Chỉ một giây sau, anh ấy reo lên rồi ôm chầm lấy tôi.

Ồi mặt của tôi...lại đỏ lựng lên rồi. Cũng may là hai đứa chúng tôi mua ngay vé rồi lập tức bước vào căn nhà ma tối om đó, nếu không thì thật là mất mặt!

"Nam Trúc Du", không gian tối om khiến cho tôi thò tay ra theo bản năng.

"Tiểu Vũ, anh ở đây!", thật kì lạ, rõ ràng là trong bóng tối đen sì không thể nhìn rõ thứ gì, nhưng tôi vừa giờ

tay ra thì bàn tay của Nam Trúc Du đã nắm chặt lấy tay tôi.

Bởi vì đứng trong bóng tối nên thị giác trở nên giảm sút nhưng các giác quan khác, ví dụ như thính giác và xúc giác lại trở nên vô cùng nhạy bén. Vì vậy trong bóng tối, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác an toàn khi bàn tay của Nam Trúc Du nắm chặt lấy bàn tay tôi, thậm chí cảm nhận được cả hơi ấm từ lòng bàn tay anh đang truyền sang tôi.

"Á...á...á...a...a...Nam Trúc Du, xác...xác...chết!", một cái bóng trắng lác lác trước mặt tôi, tôi hét lên rồi lao bổ vào lòng Nam Trúc Du.

"Đừng sợ, Tiểu Vũ, có anh ở đây rồi!", Nam Trúc Du vỗ vỗ vào vai tôi an ủi.

"Ồ...ma...a... nhận kìa!", còn chưa kịp bình tĩnh lại thì một con nhện khổng lồ từ trên cao hạ xuống từ phía sau lưng chúng tôi khiến cho tôi sợ chết khiếp, lại một lần nữa lao vào lòng Nam Trúc Du.

Tiếp theo đó là: quỷ hút máu, xác chết treo cổ, ma cây, ác quỷ...nói chung là đủ loại ma quỷ với muôn hình muôn vẻ từ đầu lần lượt lao ra. Còn tôi, sau vài lần bị hù dọa đến sợ chết khiếp đã hoàn toàn nép chặt trong vòng tay của Trúc Du, không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa rồi.

Không hiểu vì sao, rõ ràng là một thư sinh yếu ớt, rõ ràng là một người yếu ớt hơn cả tôi, vậy mà trước mặt anh tôi lại không thể kiểm soát được bản năng con gái của mình. Hơn nữa, cảm giác trốn trong vòng tay anh thật ấm áp, thật dễ chịu. Nếu có thể như thế này cả đời thì tốt biết mấy!

Nghĩ tới đây, tim tôi đột nhiên đập thành thịch, trong lồng ngực có một cảm giác gì đó thật khó tả. Tôi làm sao thể nhỉ?

Không biết bao lâu sau đó, khi Trúc Du vỗ vỗ vào vai tôi nói:

"Không sao rồi em ạ", tôi mới dám ngẩng đầu lên. Lúc này tôi mới phát hiện chúng tôi đã ra khỏi căn nhà ma rồi.

Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi xuống mặt đất. Tôi ngẩng đầu nhìn, lần đầu tiên trong đời cảm thấy ánh nắng thật đáng yêu!

"Hay quá anh Trúc Du ơi, cuối cùng thì em cũng ra ngoài rồi!", tôi sung sướng ôm chặt lấy cánh tay của Nam Trúc Du.

"Ái...", một tiếng rên khe khẽ vang lên.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy lông mày của Nam Trúc Du hơi nhíu lại, tay trái đang xoa xoa cánh tay phải.

"Anh sao thế?", tôi kéo ống tay áo của Trúc Du lên, dấu tay màu đỏ hằn rõ trên làn da trắng nõn của anh. Đó chính là kết quả của việc lúc nãy trong căn nhà ma, tôi đã bám chặt vào tay anh mà không chịu buông ra.

"Anh là đồ ngốc à, bị em siết đau như vậy mà sao không chịu nói?", tôi tức tối quát anh.

"Tiểu Vũ, anh không sao mà, nhìn nó đỏ thế thôi chứ thực ra không đau lắm đâu em ạ! Đợi một tí là hết ngay ấy mà! Thật đấy!", thấy tôi tức giận, Nam Trúc Du vội vàng giải thích.

Nam Trúc Du ơi, anh đúng là đồ ngốc mà!

Tôi cúi đầu, thổi nhẹ lên vết hằn trên tay anh.

Vừa thổi tôi vừa mắng thầm anh trong bụng: Nam Trúc Du, anh đúng là đồ ngốc!

Vol 4. Chiếc vòng đeo tay

Chơi trong khu giải trí suốt một buổi chiều khiến cho cả hai chúng tôi đều cảm thấy mệt. Sau khi ăn KFC, tôi và Nam Trúc Du liền quyết định tận dụng khoảng thời gian còn lại để đi xem phim.

Mặc dù vừa ra khỏi rạp chiếu phim là tôi đã không còn nhớ nội dung của bộ phim là gì nữa, nhưng nhìn thấy Nam Trúc Du đứng bên cạnh, vẻ mặt hài lòng tôi lại cảm thấy bộ phim vô vị làm lãng phí hai tiếng đồng hồ

cũng thật xứng đáng!

Nếu như tôi không nhầm thì anh chàng này hình như chưa bao giờ đến rạp xem phim.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim đã là 9 rưỡi, hai người chúng tôi vai sát vai đi bộ về nhà. Không ai trong chúng tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này, cũng không nghĩ đến việc bắt xe về nhà, chỉ lặng lẽ đi bên nhau như vậy.

Bầu trời đêm thật đẹp!

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời trông như những viên đá quý, rải rác trên mảnh lụa màu đen huyền ảo, tạo ra một cảnh tượng vô cùng tuyệt diệu!

Đi hết con đường lại đến một ngã rẽ.

Người đi lại trên con phố này ngày càng đông đúc, những đôi tình nhân thân mật đi ngang qua chúng tôi.

"Nam Trúc Du, anh nhìn kia, bên kia náo nhiệt quá!", tôi hào hứng chỉ về phía bên kia đường, mừng rỡ cứ như thể Colombo vừa phát hiện ra châu lục mới vậy.

"Đó chính là khu chợ đêm nổi tiếng nhất thành phố, khoảng 9~11 giờ đêm chính là khi chợ đêm náo nhiệt nhất. Rất nhiều những đôi tình nhân và sinh viên đều đến đây mua sắm. Bởi vì ở đây cực kì nhiều đồ, giá cả lại cực kì rẻ".

"Chợ đêm?", hai mắt tôi tròn xoe, nhìn chăm chăm vào những sạp hàng hai bên đường. "Em có nghe bạn bè nhắc đến chợ đêm nhưng chưa bao giờ đến đây, nào ngờ nơi đây còn náo nhiệt hơn cả những gì em tưởng tượng! Nam Trúc Du, anh có biết trong chợ đêm người ta bán cái gì không?"

"Trong chợ đêm cái gì cũng có! Các mặt hàng ở đó thậm chí còn nhiều hơn cả trong bách hóa cơ đấy!". Cả ngày nay, rất nhiều nơi vui chơi mà chúng tôi đến đối với Nam Trúc Du là đều là lần đầu tiên, khó khăn lắm mới đến một nơi mà đối với tôi hoàn toàn mới mẻ, thế nên anh bắt đầu hào hứng giải thích cho tôi về chợ đêm: "Tiểu Vũ à, chợ đêm rất thú vị, có đồ ăn, đồ dùng, quần áo...tất cả mọi thứ em đều có thể mua ở đây, hơn nữa giá cả lại rất rẻ, mà chất lượng sản phẩm cũng chẳng thua kém là mấy so với những mặt hàng với giá cả trên trời ở trong các bách hóa! Hàng hóa ở đây thậm chí còn đáng yêu hơn nhiều!"

"Thật á?", trước nay tôi chưa hề có khái niệm về giá cả, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hào hứng của Nam Trúc Du khi nói chuyện, đột nhiên tôi cảm thấy chợ đêm thật sự còn thú vị hơn nhiều so với các bách hóa lớn, "Vậy thì chắc là chợ đêm thú vị lắm nhỉ!"

Nam Trúc Du nhìn tôi, cắn chặt môi, ngại ngùng nói: "Tiểu Vũ ơi, không biết em có thời gian cùng anh đi dạo chợ đêm một chút không? Anh biết là thời gian hẹn hò của chúng ta đã vượt quá thời gian quy định, nhưng em có thể đi cùng anh thêm một lúc nữa được không?"

"Ờ...", cái anh chàng ngốc này, rõ ràng là tôi muốn đi dạo chợ đêm, thế mà lại nói như thể cầu xin tôi cùng anh đi dạo chợ đêm không bằng. Đồ ngốc, đúng là đồ ngốc!

"Đương nhiên là em đồng ý rồi!", tôi ngẩng đầu, mỉm cười tươi rói với Nam Trúc Du, "cám ơn anh, Nam Trúc Du!"

Tôi thò tay ra, nắm lấy bàn tay đang chìa ra trước mặt tôi của Nam Trúc Du, tự nhiên như thể đây là hành động mà chúng tôi đã thực hiện đến vài trăm lần vậy. Nhưng đột nhiên trong lòng tôi lại dâng lên một nỗi xót xa, lưu luyến khó nói lên lời. Có phải là đi hết chợ đêm này, chúng tôi lại sẽ trở thành những người bạn bình thường hay không?

Hình như tôi đã hơi "nghiện" làm bạn gái của Nam Trúc Du rồi!

"Nam Trúc Du, anh nhìn con lợn đen trắng này xem, dễ thương quá!"

"Nam Trúc Du, mau lại đây, bên này có người làm túi bằng giấy để bắt cá này!"

"Nam Trúc Du, qua bên đây mau, có nhiều đồ chơi lắm, chong chóng này, ví này, cả vòng đeo tay nữa này...Oa, Nam Trúc Du, những chiếc vòng tay bằng bạc này đẹp quá!"

Vừa vào chợ đêm là tôi liền kéo tay Nam Trúc Du chạy lằng xằng khắp nơi, vừa xem vừa reo lên thích thú.

"Nhìn cái vòng tay bằng bạc khắc hình cây trúc này em, dễ thương quá phải không anh?", tôi cầm một chiếc vòng khắc hình cây trúc lên xem, nét điêu khắc rất tinh xảo, quả thực rất đẹp nên không nỡ đặt xuống.

"Ừm, không tồi!", Nam Trúc Du đứng bên cạnh, gật đầu và mỉm cười với tôi.

"Anh cũng thích à?", tôi hỏi.

"Ha ha, Tiểu Vũ thích thì anh cũng thích!", Nam Trúc Du hồn nhiên đáp.

"Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền?", tôi vừa móc ví tiền trong túi vừa quay lại nói với Nam Trúc Du ở phía sau lưng: "Nam Trúc Du, cái vòng này vừa hay anh thích, em cũng thích, hơn nữa em lại thấy nó rất hợp với anh, thế nên công tất cả các lí do vào với nhau, em quyết định sẽ mua nó tặng cho anh!"

"Tặng cho anh?", Nam Trúc Du cầm lấy chiếc vòng bạc từ tay tôi, tỉ mỉ quan sát hình điêu khắc trên chiếc vòng, sau đó nhăn mặt nói: "Tiểu Vũ, em thật sự muốn tặng cái này cho anh sao?"

Nam Trúc Du lật qua lật lại, hai mắt chăm chú nhìn vào bên trong chiếc vòng, kinh ngạc hỏi lại tôi: "Tiểu Vũ, em thật sự muốn tặng cái này cho anh sao?"

"Sao, anh không thích à?", tôi cố ý nhướn mày hỏi.

"Không không không..., không phải vậy, anh rất thích cái vòng này",

cầm chiếc vòng trong tay, Nam Trúc Du mặt mày đỏ lựng, bối rối nói: "Nhưng mà...chiếc vòng này có ý nghĩa khác, không thích hợp..."

"Đương nhiên là em biết cái vòng này có ý nghĩa gì, nếu không em tặng nó cho anh làm gì?", nhìn vào hình cây trúc rất đáng yêu trên chiếc vòng, tôi cố ý tỏ vẻ thất vọng, nói: "Nếu như anh không thích thì thôi vậy!"

"Thích chứ, đương nhiên là anh thích!", Nam Trúc Du ngẩng đầu, khuôn mặt vô cùng cảm kích nhìn tôi, "Tiểu Vũ, em yên tâm, nhất định anh sẽ giữ gìn chiếc vòng này! Bắt đầu từ bây giờ, anh thề sẽ bảo vệ em suốt đời suốt kiếp!"

Hà...chỉ là tặng một chiếc vòng thôi, sao phải cảm kích đến như vậy nhỉ? Bảo vệ mình suốt đời suốt kiếp ư?

Tôi vỗ vỗ vào lưng anh chàng Nam Trúc Du vì cảm động mà ôm chầm lấy tôi, tự nhủ trong đầu: một hôm nào đó nhất định mình phải tìm cơ hội chỉ bảo cho anh chàng này vài thứ mới được, sao mà dễ dàng cảm động thế không biết! Người khác tốt với anh ấy một phần là anh ấy lập tức dùng mười phần báo đáp lại. Nếu như thế này thì sớm muộn gì anh ấy cũng bị người ta lừa bán đi cho xem!

"Nam Trúc Du, không cần phải chăm sóc em suốt đời suốt kiếp đâu, hay là anh..."

"Không được!", tôi còn chưa kịp nói hết thì đã bị Nam Trúc Du cắt ngang: "Tiểu Vũ, em phải tin anh, nhất định anh sẽ chăm sóc em suốt đời suốt kiếp, anh thề đấy! Nhất định anh sẽ trở thành một người mạnh mẽ, mạnh mẽ đủ để có thể bảo vệ em!"

Mấy lời này sao mà ướt át thế nhỉ?

Tôi chớp chớp mắt, nhìn về mặt cực kì nghiêm túc của Nam Trúc Du.

Tự nhiên tim tôi đập rất nhanh. Nếu cứ thế này thì không ổn...

Tôi lắc mạnh đầu mình để xua đi những liên tưởng kì lạ. Tôi và anh ấy chẳng qua chỉ là một đôi trong có một ngày, sau ngày mai, mọi thứ đều sẽ tan biến hết. Chính là như vậy đó, Lâm Xuân Vũ tôi tin chắc là như vậy!

Một tiếng đồng hồ sau, biết không còn sớm nữa, Nam Trúc Du liền giục tôi về nhà.

"Tiểu Vũ à, nếu như em thực sự thích, lần sau chúng ta lại đến đây chơi!", Nam Trúc Du gần như phải lôi tôi ra khỏi chợ đêm, vừa lôi vừa nói: "Nhưng mà hôm nay chúng ta đã đi chơi rất lâu rồi, em phải về nhà đi ngủ

thôi, nếu không ngày mai tỉnh dậy sẽ rất mệt đấy!"

"Được rồi!", nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Nam Trúc Du, tôi đành miễn cưỡng chấp nhận. Trải qua một ngày bên nhau, tôi hiểu rằng mặc dù anh chàng này tính tình rất hiền hòa nhưng một khi đã kiên quyết điều gì thì còn cổ chấp hơn ai hết!

Về tới nhà, chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ gần 11 giờ đêm.

Tôi thả người trên chiếc ghế sofa, đột nhiên phát hiện ra những điều Nam Trúc Du nói hoàn toàn chính xác: mặc dù khi vui chơi không cảm nhận thấy, nhưng một khi ngồi yên tĩnh lại sẽ thấy toàn thân đang vô cùng rệu rã!

"Reng...reng...reng...", tôi đang chuẩn bị đi tắm thì đột nhiên điện thoại trong phòng đổ chuông.

Là Nam Trúc Du sao? Trực giác mách bảo tôi như vậy. Nhất định là anh ấy. Chẳng nhẽ anh ấy cũng đang lưu luyến như tôi sao? Hài, mình lưu luyến gì chứ? Nam Trúc Du đâu phải là sở thích của mình? Tôi thêm một lần nữa hạ quyết tâm!

"A lô, Lâm Xuân Vũ nghe đây!", tôi nhắc máy đưa sát vào tai nghe

"A lô, chào em, Tiểu Vũ!", từ đầu dây bên kia, một giọng nói là lạ, quen quen vang lên. Không phải là giọng nói trong trẻo, đáng yêu và ngọt ngào như kẹo bông của Nam Trúc Du, mà là một giọng nói này trầm ấm của con trai, là giọng nói mà vô số lần tôi mong được nghe thấy qua điện thoại.

"Hội...hội trưởng Mậu Nhất?", tôi căng thẳng hỏi.

"Ha ha, vui quá, Tiểu Vũ nhận ra giọng anh à?", Mậu Nhất cười khế trong điện thoại, tiếng cười sáng khoái vang lên bên tai tôi.

Hội trưởng à, làm sao em có thể không nhận ra giọng của anh được chứ? Trái tim tôi như muốn hét thật to điều đó!

"Tiểu Vũ à, không biết ngày mai em có thể bớt chút thời gian đến câu lạc bộ kịch nói để bàn bạc đôi chút về vở kịch lần trước anh nói với em không? Anh biết ngày mai là chủ nhật, là ngày nghỉ của em, nếu không phiền..."

"Không phiền gì đâu anh ạ! Có gì đâu mà phiền hả anh? Em mừng còn không kịp nữa là...", hội trưởng Mậu Nhất còn chưa kịp nói hết, tôi đã hào hứng ngắt lời.

Chỉ là...thôi chết rồi, trong lúc vui mừng quá mức, tôi đã nói hết cả tâm trạng của mình ra rồi.

Cái gì gọi là "Em mừng còn không kịp nữa là...". Ôi trời ơi, không biết anh Mậu Nhất đang nghĩ gì về câu nói vừa rồi của tôi đây?

'Ha ha, thật sao? Vậy thì chiều ngày mai, anh đợi em ở câu lạc bộ nhé!", giọng nói dịu dàng và ấm áp của hội trưởng Mậu Nhất thoảng qua bên tai tôi.

Hình như hội trưởng Mậu Nhất không phát hiện ra tình cảm của tôi dành cho anh. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi thất vọng: tôi đã nói rõ như vậy rồi, tại sao hội trưởng còn không nhận ra?

"Được", tôi gật đầu đồng ý.

Cho dù thế nào thì hôm nay cũng được coi là một ngày hạnh phúc đối với tôi! Đầu tiên là được cùng vui chơi đã đời cả ngày với Nam Trúc Du. Nói thực lòng, từ nhỏ tới lớn, những ngày được vui chơi thực sự vui vẻ của tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay! Về đến nhà lại nhận được điện thoại của Mậu Nhất, hẹn gặp vào ngày mai ở câu lạc bộ...

Oa ha ha...Tối nay chắc là tôi sẽ hưng phấn đến không ngủ được mất!

Chương 7: Loạn rồi, cuộc sống của tôi loạn mất rồi!

Vol 1. Tôi đứng trước tấm gương to, kiểm tra kĩ lưỡng bản thân qua chiếc gương.

Một chiếc váy liền màu hồng phấn, hai dải lụa mềm mại vắt ngay qua cổ áo, kết thành hình cái nơ rất dễ thương ở trước ngực. Có thể nói, chiếc váy này đã giúp tôi tăng thêm vài phần "nữ tính". Tôi đi một đôi giày mũi tròn, cao gót màu trắng, sau gót giày còn có dán một chiếc nơ hình con bướm, gợi cảm và đáng yêu, vô cùng cân xứng với chiếc váy tôi đang mặc.

Ha ha ha...tôi hài lòng nhìn bản thân mình trong gương. Mặc dù chiếc váy khiến cho phần vai của tôi lộ ra ngoài, cảm giác có chút kì quặc, mặc dù đôi giày cao gót dưới chân khiến cho những bước đi của tôi trở nên lảo đảo như người say rượu. Nhưng...cho dù thế nào đi chăng nữa, hôm nay nhất định tôi phải trở thành một cô gái dịu dàng và nữ tính.

Ha ha, Lâm Xuân Vũ, mày phải cố lên! Hãy lấy ngày hôm nay là điểm khởi đầu, hãy để cho hội trưởng Mậu Nhất nhìn thấy bộ dạng nữ tính và dịu dàng của mày đi! Sau một hồi tự cổ vũ cho bản thân, tôi liền mở cửa, bước đi "uyển chuyển" trên đôi giày cao gót.

Tại câu lạc bộ kịch nói của trường trung học Thần Nam.

Cánh cửa đang khép hờ bị tôi nhẹ nhàng mở ra, nhưng cả hội trường rộng thênh thang mà không có lấy một bóng người.

"Hội trưởng Mậu Nhất, anh có ở đây không?", tôi đi vào sâu trong hội trường câu lạc bộ, trong lòng cảm thấy bất an.

Mặc dù đang là buổi chiều nhưng do các cửa sổ của hội trường bị những tấm rèm cửa dày che hết cả ánh sáng nên cả hội trường chìm trong sự tăm tối, cộng thêm với âm thanh dội lại của tiếng gọi của tôi trong hội trường trống không khiến cho toàn bộ cảnh tượng nơi đây trở nên cực kì khủng khiếp!

Tôi lấy tay dò dẫm trong bóng tối, đi về phía cửa, mò tìm công tắc đèn hội trường. nhưng khi chạm tay vào tường, cái mà tôi chạm phải không phải là một bức tường cứng đờ và lạnh băng mà là một cánh tay mềm mại như bông!

Tại sao trên tường lại có một cánh tay? Điều này khiến cho tôi lập tức liên tưởng ra cảnh tượng một bàn tay đột nhiên thò ra từ bức tường trong những phim kinh dị, một giây sau đó...

"Á...có ma!"

Tôi hoảng hốt thét lên, liên tục giật lùi về phía sau, không may chân tôi bị trật ra khiến cho toàn thân tôi đổ nhào sang bên cạnh.

Ồi thượng đế ơi! Tôi dám thề là nếu như là lúc bình thường, tôi chỉ cần xoay người lại, chống một tay xuống đất là tránh được cú "vồ ếch" ngay, nhưng vấn đề chính là đôi giày cao gót dưới chân tôi, hơn nữa xung quanh chỗ tôi đứng đâu đâu cũng là những đạo cụ phục vụ cho việc diễn kịch, vì vậy tôi hoàn toàn không kịp trở tay. Cuối cùng, khi toàn thân tôi chuẩn bị "tiếp đất", điều duy nhất mà tôi có thể làm lúc này là nhắm chặt mắt lại chờ một cơn đau ập đến thì...

"Cẩn thận!"

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, sau đó "Bịch" một tiếng, tiếng một vật nặng gì đó rơi xuống đất vang lên.

Tôi ngã nhào ra đất, nhưng lạ chưa, tại sao nền đất lại mềm như vậy nhỉ, hơn nữa móng tôi lại còn không cảm thấy đau nữa chứ?

Tôi đưa tay ra sờ xuống nền đất, tại sao nền đất lại mềm thế nhỉ? Lại còn ấm ấm nữa chứ?

Tôi nghi hoặc cúi đầu xuống để xem xem móng mình đã ngồi lên vật gì mà lại không cảm thấy đau đớn. Nhưng trời ơi, "thứ" mà tôi nhìn thấy chính là một cái mặt quỷ với cái miệng rộng ngoác.

Có hơi ấm...mặc dù biết rằng có hơi ấm thì đó chính là người, nhưng khi ánh mắt bất ngờ chạm phải cái mặt

quỷ ấy, phản ứng đầu tiên của tôi là:

"Á...qu...quỷ...", tôi lại lần nữa thét lên vì hoảng sợ, lập tức nhảy phắt ra khỏi người "con quỷ" đó rồi lùi lại phía sau với vận tốc của một chiếc tên lửa với mong muốn tránh xa cái con quỷ đó ra, càng xa càng tốt. Nào ngờ, chân tôi lại một lần nữa bị trượt do giày cao gót, toàn thân tôi lại đổ nhào về một phía do mất thăng bằng.

"Cẩn thận!"

Lại là giọng nói quen thuộc đó vang lên.

Khi đang vô vọng chờ đợi mình giáng phịch xuống đất thì tôi nhìn thấy người mặt quỷ kia ngồi bật dậy, bổ nhào về phía tôi.

"Bịch" một tiếng, lại là tiếng một vật nặng rơi xuống đất vang lên trong hội trường. Nhưng cái bông của tôi vẫn "bình yên" như lần trước, không một chút đau đớn! Lần này thì tôi đã biết là vì sao rồi!

"Xin...xin lỗi!", tôi ngại ngùng lên tiếng với người mặt quỷ vừa lao ra lấy thân làm đệm cho tôi, "Ờ đây tối quá, tôi không nhìn rõ anh, thế nên mới..."

Thật là mất mặt, người ta lao ra cứu mình, thế mà mình lại tưởng người ta là quỷ!

"Tiểu Vũ, em không sao chứ? Đều tại anh cả, chỉ vì anh định trêu em một chút nên mới đeo cái mặt nạ này xuất hiện. Em sợ lắm đúng không?", dưới tấm mặt nạ, một giọng nói trầm ấm, dịu dàng vang lên, ấm áp như ánh mặt trời sưởi ấm mùa đông giá rét, khiến cho những người nghe thấy giọng nói này đều cảm thấy ấm áp và dễ chịu.

Trái tim tôi chợt rung lên dữ dội, trên đời này, giọng nói có thể khiến cho tôi ấm áp và dễ chịu đến thế chỉ có thể là của một người duy nhất. Thượng đế ơi, đừng nói với con rằng giọng nói ấy chính là...

"Hội trưởng Mậu Nhất, là anh sao?"

Một tảng đá to ùng bống nhiên rơi phịch xuống đầu tôi. Không phải chứ, vốn định ăn mặc nữ tính để gây ấn tượng với anh ấy, thế mà chưa kịp tạo ấn tượng thì tôi đã khiến cho sự việc trở nên thê thảm đến thế này rồi!

"Đúng thế, nếu không cậu nghĩ là ai chứ?", "Tạch" một tiếng, những bóng đèn trong hội trường bật sáng, một giọng nói thánh thót và quen thuộc khác vang lên.

Người vừa anh dũng cứu thoát tôi, người vừa chứng kiến tất cả những trò lố do tôi gây ra, người mặt quỷ ấy...tại sao lại là hội trưởng Mậu Nhất chứ?

Dưới ánh đèn sáng trưng, tôi mở to mắt nhìn người mặt quỷ đang nằm bò dưới đất. Anh đưa tay từ từ kéo chiếc mặt nạ quỷ ra, khuôn mặt khôi ngô hiện ra trước mắt tôi. Mái tóc hơi rối, ánh mắt hội trưởng Mậu Nhất dịu dàng nhìn tôi, đôi môi mỏng cong lên thành hình cung, nhoeo miệng cười tươi tắn với tôi. Khoảnh khắc ấy đẹp và kì diệu như một bông hoa hé nở, khiến cho trái tim tôi rạo rực.

"Đáng nhẽ ra tôi không nên giúp các cậu tắt đèn rồi bỏ đi mới phải!", một giọng nói có mang chút bất mãn và lạnh nhạt từ bên cửa vọng lại.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, hóa ra Mê Cúc đang đứng phía sau tôi, tay trái đặt trên công tắc điện, đứng nghiêng nghiêng dựa vào tường. Mặc dù đôi mắt lạnh nhạt ấy đang nhìn tôi và Mậu Nhất, nhưng đôi bờ mi quyến rũ kia đang chớp chớp, ánh mắt toát lên sự cao ngạo của một nữ vương.

"Mê Cúc...", tôi thốt lên.

"Tiểu Vũ, cậu định ngồi trên người hội trưởng đến khi nào?", còn chưa để tôi kịp nói hết, Mê Cúc đã lên tiếng ngắt lời của tôi.

Cái gì mà "ngồi"...tôi ngây người ra, vài giây sau với chợt sực nhớ ra là mình đang ngồi trên người Mậu Nhất. Thượng đế ơi, tôi đã quên sạch sự thực là mình đang ngồi trên người anh ấy!

"Á, hội trưởng, em xin...xin lỗi...", tôi bật dậy như lò xo ra khỏi người anh, nhưng tôi lại quên mất rằng mình

không thể kiểm soát được đôi giày cao gót dưới chân, do đứng bật dậy quá nhanh khiến cho tôi lại một lần nữa mất trọng tâm...thế là "bịch" một tiếng, cái mông của tôi lại lần nữa giáng mạnh xuống người hội trưởng Mậu Nhất.

"Á...", đôi lông mày thanh tú co lại, tiếng kêu đau đớn của hội trưởng Mậu Nhất vang lên.

Bùm....bộ não của tôi như nổ tan tành.

Hôm nay đúng là một ngày đen đủi của tôi, đen đủi tới mức không còn chút thể diện nào nữa!

"Em...em xin lỗi...", tôi vừa hoảng hốt nói xin lỗi, vừa cố gắng đứng dậy.

"Anh không sao đâu Tiểu Vũ, nhưng mà anh đề nghị em bỏ đôi giày cao gót của em ra trước đã rồi mới đứng dậy!", hội trưởng Mậu Nhất nhìn tôi, bối rối nói. Tôi cúi đầu, nhìn thấy đôi lông mày của anh vẫn còn đang nhíu lại vì đau, nhưng miệng vẫn cố gắng nở nụ cười, nụ cười ấy ấm áp và dịu dàng như một sự an ủi không lời dành cho sự căng thẳng và hoảng hốt của tôi.

"Cảm ơn hội trưởng!", tôi cảm kích nhìn anh, sau đó hít một hơi thật sâu, cởi phăng đôi giày cao gót ra khỏi chân rồi mới từ từ đứng dậy.

"Tiểu Vũ, em không quen đi giày cao gót thì lần sau đừng đi, nếu không lại ngã hoặc trẹo chân như hôm nay thì làm thế nào?"

Tiếng nhắc nhở của Nam Trúc Du đột nhiên vang lên trong đầu tôi đúng vào lúc này.

Hài, tôi không thể không thừa nhận, câu nói này của anh ấy sao mà chính xác thế, ngã một lần còn có thể chấp nhận được, thế mà đây lại ngã đến tận ba lần, hơn nữa lại còn ngồi cả lên người hội trưởng Mậu Nhất nữa chứ! Ôi hình tượng của tôi...giờ thì nó sụp đổ hoàn toàn rồi! Tôi bây giờ, đừng nói có thể xây dựng được hình tượng một cô gái dễ thương và nữ tính trong mắt của hội trưởng Mậu Nhất, chỉ e ngay cả ấn tượng tạm trước đây của tôi cũng sụp đổ hoàn toàn rồi cũng nên.

Thật đáng ghét, đều tại đôi giày cao gót này! Tôi thề từ nay về sau, tôi kiên quyết không đi giày cao gót nữa! Tôi nhắc cao đôi giày cao gót màu trắng mới đi lần đầu tiên lên, tự thề với lòng mình!

"Ha ha, Tiểu Vũ hôm nay trang điểm đẹp quá!", hội trưởng Mậu Nhất từ từ đứng dậy, dịu dàng mỉm cười với tôi, hình như anh ấy muốn hóa giải sự ngại ngùng của tôi bằng cách nói chuyện.

"Hội trưởng, anh không cần phải an ủi em đâu! Đẹp cái gì chứ, hôm nay thật là mất mặt!"

Tôi cúi gằm mặt xuống đất, lí nhí nói.

"Mất mặt á? Không đâu, Tiểu Vũ mặc váy trông rất đẹp, hơn nữa cái điệu bộ cẩn thận khi đi lại trên đôi giày cao gót ấy thật là đáng yêu!", hội trưởng Mậu Nhất đưa tay ra, xoa xoa đầu tôi, nghịch ngợm mái tóc ngắn của tôi, khuôn mặt toát lên sự hồn nhiên và thích thú!

"Tiểu Vũ ơi là Tiểu Vũ, em không cần phải đi so sánh bản thân với người khác làm gì, em chỉ cần là chính em là đủ lắm rồi!", hội trưởng Mậu Nhất nháy mắt với tôi.

"Thật sao?", tôi há hốc miệng, ngẩng người nhìn anh. Mặc dù vẻ mặt của anh hiện giờ khiến cho tôi hoài nghi không biết có phải anh ấy đang đối xử với mình như với một vật cưng hay không. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, sau một loạt những trò lố mà tôi vừa gây ra, hội trưởng Mậu Nhất vẫn có thể mỉm cười với tôi như vậy là tôi đã mãn nguyện lắm rồi, hướng hồ anh ấy còn thân mật xoa đầu tôi nữa chứ!

Hôm nay hoàn toàn không phải là ngày xui xẻo đối với tôi mà ngược lại, hôm nay chính là vận may của tôi! Tôi thích thú tự nhủ!

"Đương nhiên là thật rồi! Nào, Tiểu Vũ, lại đây, ngồi xuống ghế này đi! Anh đi giày vào chân cho em!", Mậu Nhất đưa tay với lấy một cái ghế ở bên cạnh rồi chỉ vào đó, ý bảo tôi hãy ngồi xuống.

Đi giày cho tôi? Tôi há hốc miệng, ngoảnh phắt đầu lại nhìn Mê Cúc nhưng chỉ nhìn thấy cô ấy đang mỉm cười và nháy mắt với tôi.

"Hội...hội trường..."

Tôi ngại ngừng bước về phía anh, mặc dù xấu hổ đến mức mặt đỏ dần lên nhưng lại được hội trưởng Mậu Nhất tự tay đi giày cho mình, đây quả là một việc cực kì hạnh phúc. Cho dù thế nào thì tôi cũng không thể bỏ qua được!

"Tiểu Vũ, em ngồi xuống đi!", Mậu Nhất cầm lấy đôi giày cao gót trên tay tôi, sau đó quỳ một chân xuống đất, nhấc một chân của tôi lên, đặt lên đùi anh rồi cẩn thận đi giày vào cho tôi, sau đó lại đến chân bên kia.

Oa ha ha...thượng đế ời! Đây đúng là kiểu đối đãi với các công chúa cao quý mà!

Nhiệt độ trên mặt tôi vừa hạ xuống bỗng chốc lại tăng vọt. Chỉ có điều, lúc trước đỏ mặt là vì ngại ngừng, còn lần này đỏ mặt là vì xấu hổ cộng thêm với cả một chút say đắm!

"Hoàng tử có nụ cười quyến rũ nhất" của lớp quyến rũ, chàng trai mà tôi đã thầm thích từ lâu lại quỳ xuống trước chân tôi và tự tay đi giày cho tôi! Oa, cái cảnh tượng này ngay cả trong mơ tôi cũng không mơ thấy nổi!

Cái gì mà ngày đen đủi chứ? Hôm nay phải nói chính là ngày may mắn đối với tôi mới đúng! Tôi lại một lần nữa hét lên sung sướng ở trong lòng!

"Tiểu Vũ, hóa ra hôm qua cậu vội vàng gọi tôi đi mua sắm là bởi vì cuộc hẹn hôm nay với Mậu Nhất sao?", đúng lúc ấy, giọng của Mê Cúc vang lên.

"Ơ...không phải, không phải đâu...!", tôi nhìn qua Mê Cúc rồi lập tức quay lại nhìn Mậu Nhất, nhiệt độ trên khuôn mặt lại tăng lên càng cao hơn.

Tôi vội vàng xua xua tay, nói: "Không...không phải như vậy đâu, cuộc hẹn giữa tôi và hội trưởng hôm nay là anh Mậu Nhất mới thông báo cho tôi tôi quá thôi."

Mặt tôi đỏ dừ, miệng ngập ngừng biện minh mặc dù trong lòng tôi hiểu rõ là bản thân tôi mặc chiếc váy này là cố tình để cho hội trưởng Mậu Nhất nhìn thấy. Nhưng mà điều này làm sao bảo tôi nói ra mồm được, hơn nữa lại ở ngay trước mặt của Mậu Nhất nữa chứ!

"Hà, hóa ra là như vậy à, vậy thì Tiểu Vũ à, hôm qua cậu lôi tôi đi mua quần áo để thay đổi trang phục nếu không phải vì Mậu Nhất thì là vì người khác sao?", Mê Cúc nhướn mày, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi căng thẳng nhìn Mậu Nhất đang đứng bên cạnh, lắc đầu cũng không phải, gật đầu cũng không xong! Lắc đầu ư, nhưng mục đích đi mua sắm ngày hôm qua của mình chính xác không phải là vì Mậu Nhất, hơn nữa cho dù có đúng là vì Mậu Nhất đi chăng nữa, lúc này đang có mặt anh ấy ở đây, làm sao tôi có thể thừa nhận? Nhưng mà gật đầu thì có khác nào tự thừa nhận bản thân mình đang hẹn hò với người con trai khác? Không được, không được đâu! Nếu như để hội trưởng Mậu Nhất hiểu nhầm thì tôi làm gì còn cơ hội tiếp cận anh ấy nữa?

"Không...không phải đâu!", tôi lắc đầu, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

"Tiểu Vũ lúc nào cũng vậy, cứ bị nói trúng tâm trạng là y như rằng lắp bắp không biết nói ra sao", Mê Cúc mỉm cười nhìn tôi, sau đó quay sang Mậu Nhất nói: "Mậu Nhất à, cậu biết không, Tiểu Vũ của chúng ta sắp 16 tuổi rồi mà vẫn chưa từng hẹn hò với ai cả! Đại khái là bởi vì cô ấy thường ngày trông như con trai, thế nên mỗi lần thổ lộ đều bị người ta từ chối khiến cho cô ấy bị mắc chứng bệnh 'sợ thổ lộ'. Vì vậy sau khi lên trung học, cho dù mọi người có thúc giục cô ấy đi tìm người yêu như thế nào, cô ấy cũng không có dũng khí đi tỏ tình với người ta! Hiếm khi Tiểu Vũ tìm được một người mà mình thực sự thích, tôi cũng thấy vui mừng thay cho cô ấy!"

Hu hu hu...Mê Cúc ời cậu đang nói cái gì vậy? Tại sao cậu lại đem hết những chuyện không hay của tôi ra kể cho anh ấy nghe chứ? Trán tôi toát mồ hôi lạnh: xong rồi, thế là xong rồi! Lẽ nào hôm nay chính là một ngày mất mặt triệt để của tôi sao?

"Không phải như vậy đâu, tôi không phải là vì hẹn hò với ai nên mới thay đổi hình tượng!", tôi vội vàng lên tiếng giải thích. Mặc dù như vậy là nói dối nhưng thà nói dối còn hơn để Mậu Nhất hiểu nhầm tôi thực sự thích người con trai khác. "Tôi không hẹn hò với người khác, bởi vì người mà tôi thích trước nay đều là...Mậu..."

"Bộp" một tiếng, tôi thò tay bịt chặt lấy miệng của mình, thật là nguy hiểm quá đi mất! Suýt chút nữa thì nói ra người mà tôi thích là Mậu Nhất rồi! Nếu chẳng may nói ra mà bị anh ấy cự tuyệt thì sau này mình sẽ chẳng còn có hội tiếp cận anh ấy nữa, có thể đảm nhận một vai trong vở kịch của anh ấy cũng là điều không thể! Hài, dù sao thì khả năng một anh chàng ưu tú như Mậu Nhất lại thích tôi quả thực chỉ xấp xỉ bằng không!

"Người mà cậu thích trước nay đều là ai?", Mê Cúc vẫn không chịu buông tha.

"Híc...híc...híc", tôi nhìn Mậu Nhất, lại quay sang nhìn Mê Cúc, ra sức lắc đầu nguầy nguậy. Cái con ranh Mê Cúc này, tôi không tin là với cái đầu thông minh của cậu ta từ trước đến nay lại không nhìn ra tình cảm của tôi dành cho Mậu Nhất! Nếu đã như vậy, sao cậu ta còn phải cố tình diễn kịch hỏi cho ra vấn đề chứ? Rõ ràng là cậu ta biết mình không có dũng khí để bộc bạch tình cảm trước người mình thích rồi mà!

"Được rồi, Mê Cúc, đừng hỏi Tiểu Vũ những câu hỏi thăm kín như vậy nữa!", Mậu Nhất chen ngang, cứu tôi thoát khỏi vòng vây. "Không còn sớm nữa! Mê Cúc, cậu tranh thủ thời gian đi mua sắm nốt những đạo cụ còn lại, còn tôi sẽ giới thiệu cho Tiểu Vũ nhân vật mà cô ấy sắp diễn cùng với cả phục trang và đạo cụ!

"Được...được..được!", tôi gật đầu lia lịa, cảm thấy vô cùng cảm kích Mậu Nhất.

"Tại sao lại bắt tôi đi..." từ nhỏ đến lớn, Mê Cúc luôn đóng vai trò là người chỉ đạo người khác, vì vậy khi hội trưởng Mậu Nhất bảo cô ấy đi mua đạo cụ, lập tức Mê Cúc lên tiếng phản đối. Nhưng chưa nói hết câu, Mê Cúc đột nhiên im bặt, hết nhìn tôi lại nhìn Mậu Nhất.

Rất lâu sau, Mê Cúc mỉm cười, ngoan ngoãn gật đầu: "Được thôi, Mậu Nhất, cậu lo ở đây nhé!", nói xong, Mê Cúc quay người lại, chiếc váy ren màu trắng bay phất phới trong gió, dáng đi của Mê Cúc cực kì uyển chuyển, mặc dù cô ấy đi trên đôi giày còn cao hơn giày của tôi.

Đây mới đúng là hình tượng một cô gái thanh tao và quyến rũ!

Nhìn cái bóng của Mê Cúc đang xa dần, tôi tuyệt vọng nghĩ: có lẽ cả đời này mình không thể trở thành một người xinh đẹp và tao nhã như cô ấy.

Nhưng mà nụ cười của cô ấy có ý gì nhỉ? Không biết có phải tôi đa nghi hay không, mặc dù cô ấy là bạn thân nhất của tôi, nhưng Mê Cúc dường như cứ thích cướp đi thứ mà tôi thích nhất.

Không, nhất định là mình đa nghi rồi!

Vol 2. Rung động trái tim

Sau khi Mê Cúc bỏ đi, không khí trong phòng trở nên vô cùng trầm lắng và ngột ngạt.

Tôi cúi đầu, liên tục nghĩ ngợi xem liệu hội trưởng Mậu Nhất có nhận ra sự bất ổn trong biểu hiện của tôi không, không biết anh ấy có nhìn ra rằng tôi thích anh ấy không nữa? Liệu anh ấy có vì những điều Mê Cúc nói mà hiểu nhầm rằng tôi đã thích người khác không nữa?

Tôi căng thẳng ngẩng đầu nhìn Mậu Nhất, buột miệng nói:

"Mậu Nhất, thực sự em không thích ai khác cả"

Ặc ặc, tôi vừa nói dứt lời thì bầu không khí trong phòng càng trở nên ngột ngạt.

Thực sự em không thích ai khác cả! Hài, Lâm Xuân Vũ ơi là Lâm Xuân Vũ, mày đang nói cái gì vậy hả? Nói như vậy chẳng phải là bảo với anh ấy là người mà mày thích chính là anh ấy sao? Hội trưởng là một người thông minh, chẳng nhẽ anh ấy lại không đoán ra?

Thôi, thế là xong! Tôi cúi gằm mặt xuống, thực sự hi vọng rằng những điều mình nói chỉ như những chữ viết trên bảng kia, viết ra rồi có thể xóa ngay đi được.

"Tiểu Vũ, trang...trang phục của vai diễn Paris đã chuẩn bị xong rồi, em có muốn xem trang phục diễn của mình một chút không?", một hồi lâu sau, Mậu Nhất mới lắp bắp lên tiếng.

Khoan đã....lắp bắp à?

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy hội trưởng Mậu Nhất vội vàng đi về phía tủ đựng phục trang, bước chân có vẻ hơi gấp gáp. Khi anh quay đầu lại, tôi nhìn thấy hai gò má của anh đã đỏ ửng lên.

Lẽ nào là do câu nói đó của tôi? Tâm trạng ngại ngùng lập tức được thay bằng thái độ hưng phấn và phỏng đoán.

Liệu có thể như vậy sao? Thật sự là như vậy sao? Những quả bong bóng vui mừng trong tôi bắt đầu bay lên: Chỉ nghĩ đến việc Mậu Nhất vì một câu tỏ tình của mình mà đã đỏ mặt lên đã khiến cho trái tim tôi cảm thấy vô cùng vui sướng!

"Bộ quần áo này là thiết kế theo ý tưởng của anh đấy, em có thích không?", Mậu Nhất lấy ra từ trong tủ một bộ quần áo có dán mác là "Paris"

Đây là một bộ trang phục kết hợp phong cách ăn mặc của kỹ sư thời trung cổ với kiểu trang phục Tôn Trung Sơn: chiếc áo khoác màu xanh biển, cái cổ dựng đứng và ống tay áo được thêu những họa tiết khá phức tạp bằng chỉ màu vàng, bên dưới là chiếc quần cũng màu xanh biển, kết hợp với đôi tất dài màu trắng và đôi boot màu xám. Chỉ nhìn thôi cũng thấy rất oai vệ rồi!

"Đẹp quá!", tôi ngây người thốt lên.

Mậu Nhất quả là thiên tài, có thể thiết kế được cả những bộ quần áo đẹp như vậy! Quả là rất hợp với ý tôi!

"Hội trưởng, đây đúng là trang phục do anh tự thiết kế sao?", đôi mắt tôi sáng lấp lánh nhìn Mậu Nhất, vẻ mặt vô cùng cảm kích: 'Ha ha, làm sao bây giờ, em thấy mình thật là hạnh phúc!'

"Ha ha, đúng là cô bé dễ hài lòng!", hội trưởng Mậu Nhất nhìn tôi, đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao, đẹp đến say đắm lòng người.

Đúng là cô bé dễ hài lòng...tôi ngây người ra, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh một khuôn mặt đẹp với nụ cười rạng rỡ và đơn thuần nhất trên đời này. Chủ nhân của khuôn mặt đó, mới thật sự là người dễ dàng thỏa mãn!

"Tiểu Vũ, em nghĩ gì mà vui vậy?", Mậu Nhất gọi tôi.

"Đâu...đâu có gì đâu!", tôi lắc lắc đầu, cắt đứt mạch suy nghĩ của mình. Khó khăn lắm với có thể ở trong một bầu không khí hai người lí tưởng như thế này, sao lại để cho "kẻ thứ ba" nhảy vào phá đám như vậy chứ? Tôi cố gắng xóa bỏ hình ảnh khuôn mặt cười rạng rỡ của Nam Trúc Du trong đầu rồi đưa tay đón lấy bộ trang phục trên tay Mậu Nhất, thích thú nói: "Hội trưởng, em có thể thử mặc nó không?"

"Đương nhiên rồi!", Mậu Nhất gật đầu.

Năm phút sau.

Tôi kinh ngạc nhìn về "bánh bao" của mình ở trong gương, bộ trang phục mới này quả nhiên rất phù hợp với tôi!

"Hội trưởng, em rất thích bộ quần áo này, hơn nữa thật là kì lạ, nó lại rất vừa với người em nữa chứ!", tôi hào hứng lắc lắc tay Mậu Nhất, nhí nhảnh như một con thỏ non.

"Đương nhiên rồi, anh đã đặc biệt dặn dò người thợ may là nhất định phải may theo kích thước mà anh đưa cho ông ta mà!", Mậu Nhất nhìn tôi nói.

"Hơ..."

Tôi thôi không nhảy nhót như con thỏ non nữa mà ngây người ra nhìn Mậu Nhất: nhất định phải may theo kích thước mà anh đưa cho? Câu này nghĩa là sao? Hội trưởng Mậu Nhất biết được số đo của tôi sao? Nhưng mà anh ấy làm sao biết được các số đo của tôi chứ?

"Thực ra...là anh đoán thôi, suy đoán kích thước của em căn cứ vào hình ảnh của Tiểu Vũ trong đầu anh, nào ngờ lại vừa như in!", cả khuôn mặt anh đỏ bừng lên như một quả dâu tây chín mọng, đáng yêu đến mức chỉ muốn cắn một miếng thật to!

Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng hoàng tử đẹp trai của trường Thần Nam cũng có điệu bộ ngại ngùng đáng yêu như thế này! Hơn nữa câu nói này của hội trưởng hình như có ý nói rằng thường ngày anh ấy cũng rất hay chú ý đến tôi!

Oa, hội trưởng Mậu Nhất chú ý đến tôi rồi! Cảm giác kinh ngạc và vui mừng phút chốc ngập tràn trong lòng tôi.

"Tiểu...Tiểu Vũ, bây giờ chúng ta nghiên cứu kịch bản một chút nhé!", Mậu Nhất nhìn tôi nói.

Trong hội trường của câu lạc bộ kịch nói, tôi và Mậu Nhất ngồi sát bên nhau. Ánh sáng mặt trời rắc xuống cửa sổ, rải ánh sáng vàng lên nền nhà. Tôi cúi đầu, mỉm cười lắng nghe tiếng Mậu Nhất giới thiệu và giải thích về nhân vật. Tôi thật sự hi vọng giây phút này có thể dừng lại, không bao giờ trôi qua!

"Quả nhiên hai người vẫn còn ở đây!", không biết bao lâu sau đó, cánh cửa hội trường đột nhiên được mở ra, Mê Cúc mỉm cười xuất hiện ở trước cửa, "Mậu Nhất, mọi việc đã sắp xếp xong! Hãy mời tôi ăn cơm để biểu thị sự cảm kích của cậu đi!"

"Được thôi!", Mậu Nhất nhìn tôi, nói tiếp: "Tiểu Vũ cũng cùng đi nhé!"

"Em á?", Mậu Nhất nói muốn mời tôi ăn cơm kìa!

"Cảm ơn hội trưởng, em phải..."

"Tối cuối tuần nào Tiểu Vũ cũng phải về nhà ăn cơm với chú Lâm. Mậu Nhất à, chúng ta đừng phá vỡ cuộc hẹn mỗi tuần chỉ có một lần của cha con Tiểu Vũ!"

Ặc ặc...

Tôi và bố có hẹn ăn cơm vào mỗi cuối tuần lúc nào chứ? Tôi ngây người nhìn Mê Cúc, chưa kịp lên tiếng phủ nhận thì Mê Cúc đã đi đến bên cạnh tôi, khẽ nói thầm vào tai tôi.

"Tiểu Vũ, so với việc ăn cơm với Mậu Nhất thì cậu còn có việc quan trọng hơn phải làm đấy!"

"Hơ?", tôi nhìn Mê Cúc, không hiểu cô ấy đang nói gì. Nhưng Mê Cúc lại nhìn Mậu Nhất mỉm cười, sau đó dắt tôi đi ra khỏi hội trường rồi nói: "Tiểu Vũ, chẳng phải cậu thích Mậu Nhất sao?", một câu hỏi đi thẳng vào vấn đề! Khuôn mặt tôi bị Mê Cúc làm cho đỏ lựng lên rồi!

"Ừ", tôi khẽ gật đầu.

"Tôi thấy cũng không hẳn như vậy...", Mê Cúc cố tình dài giọng ra.

"Cậu có ý gì?", tôi ngây người trước biểu hiện thần bí của Mê Cúc.

"Nếu như người mà cậu thích là Mậu Nhất, thế thì người mà cậu hẹn hò tối qua là ai? Tôi vốn cho rằng người mà hẹn cậu hôm qua là Mậu Nhất, thế nên bộ dạng căng thẳng của cậu sáng qua khi đến nhà tôi là có thể lí giải được, nhưng vừa nãy cậu nói không phải...", Mê Cúc nhìn tôi, đôi mắt to chứa đầy sự nghi hoặc: "Tiểu Vũ, liệu người mà cậu thích có phải là người mà cậu đã hẹn tối qua nhưng chính bản thân cậu cũng không nhận ra điều này không? Trong phim chẳng phải cũng thường có những tình huống như thế này sao? Bản thân mình thích ai mà chính mình cũng không nhận ra được..."

Ặc ặc...tôi mở to mắt, kinh ngạc nhìn Mê Cúc: tôi thích Nam Trúc Du ư? Tôi thật sự thích Nam Trúc Du? Tôi thích Nam Trúc Du thật sao? Tôi lắc đầu thật mạnh. Không, không thể nào! Sao tôi có thể thích Nam Trúc Du được chứ? Người mà tôi thích rõ ràng là Mậu Nhất mà!

"Tiểu Vũ, cậu đừng nên phủ định vội. Tôi nghĩ tốt hơn hết cậu vẫn nên suy nghĩ cho rõ ràng, xác định chính xác người mà mình thích rồi cuộc là ai rồi mới nói ra!", Mê Cúc nhìn tôi, tiếp tục nói, "Tiểu Vũ, tôi là muốn tốt cho cậu thôi!", Mê Cúc nói xong liền quay người đi vào hội trường.

Tôi đứng đờ ra trước cổng hội trường câu lạc bộ, đầu óc rối bời. Lời của Mê Cúc giống như một quả đạn cực lớn rơi trúng xuống đầu tôi, rồi "Bùm" một tiếng, toàn thân tôi như nổ tan tành, chìm vào trạng thái hôn mê, không còn chút ý thức nào nữa.

Cửa hội trường lại lần nữa mở toang ra, Mê Cúc dắt tay Mậu Nhất đi ngang qua tôi. Tôi nhìn thấy Mậu Nhất nhìn tôi bằng ánh mắt chất vấn, như muốn hỏi tôi thực sự không muốn cùng đi sao? Tôi cắn chặt môi của mình, mặc dù trong lòng rất muốn nói sẽ đi cùng Mậu Nhất nhưng những điều Mê Cúc nói chẳng sai chút nào. Trái tim tôi hiện nay đang cực kì rối loạn, ít nhất thì cứ để trái tim mình xác định chính xác được là ai thì hãy nói tiếp!

"Tạm biệt Mê Cúc, tạm biệt hội trường", tôi lưu luyến nhìn theo cái bóng của hai người đang khuất dần.

Vol 3. Chúng ta hẹn hò nhé!

"Tiểu Vũ, cậu đừng nên phủ định vội. Tôi nghĩ tốt hơn hết cậu vẫn nên suy nghĩ cho rõ ràng, xác định chính xác người mà mình thích rồi cuộc là ai rồi mới nói ra!"

Câu nói của Mê Cúc cứ như lời nguyên âm ảnh trong tâm trí tôi.

Thời khóa biểu của sáng thứ hai chính là những môn học mà tôi ghét nhất, hơn nữa bây giờ đầu óc tôi đang rối bời, vì thế lúc này, tâm trạng của tôi như thế nào không cần nói ra cũng biết.

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên tấm bảng dày đặc toàn chữ, đừng nói phải nhớ những gì cô giảng mà ngay cả việc lí giải những gì cô viết trên bảng tôi cũng không thể làm được.

Tôi cúi thấp xuống và vùi đầu vào cuốn sách ngủ.

Chỉ cần ngủ say là những ý nghĩ rối ren trong đầu sẽ tự dừng tan biến hết.

Tôi nhắm chặt mắt lại, cố gắng quên hết những điều mà Mê Cúc đã nói. Nhưng trong khoảnh khắc, hình ảnh khuôn mặt rạng rỡ của Nam Trúc Du lại hiện ra trong đầu, đáng vẻ hiền hòa, dịu dàng, nắm chặt lấy tay tôi...Nói chung, tôi càng muốn quên đi thì hình ảnh Nam Trúc Du lại hiện lên càng rõ rệt trong đầu tôi.

Tôi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Nam Trúc Du trên tầng thượng câu lạc bộ Hoàng tử, điệu bộ bối rối khó xử khi phải đối mặt với tôi và Minh Đạo Liên của anh trông thật là đáng yêu, lại còn cả ngày hôm đó, trong bữa tiệc sinh nhật của Lí Thu Sương nữa chứ....

"Ha ha...", hình ảnh của Nam Trúc Du vừa hiện lên trong đầu khiến cho tôi không nén nổi, bật cười thành tiếng.

Quạ quạ....một con quạ đen bay vào qua đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt đang trầm ngâm nhìn tôi của cô giáo, trong đôi mắt cô là ngọn lửa đang bùng bùng bốc lên.

Chỉ ba giây sau, một cơn giông tố ập xuống đầu tôi: "Lâm Xuân Vũ, phạt em ra ngoài đứng!"

Trên đời này, chuyện bất hạnh nhất bạn có thể gặp phải không gì tồi tệ hơn chính là bị giáo viên bắt quả tang khi đang làm việc riêng ở trong lớp. Nếu như giáo viên ấy chẳng may lại chính là giáo viên chủ nhiệm của bạn, thế thì điều bất hạnh sẽ còn lặp lại với bạn ngay thôi!

Tôi bây giờ, đang gặp phải tình cảnh bất hạnh đấy đây!

"Lâm Xuân Vũ, lần trước kiểm tra chỉ được có 30 điểm, đứng bét lớp, thế mà trong lớp lại còn không chuyên tâm nghe giảng, vì vậy phạt em đứng ngoài hết cả tiết sau!", cô giáo số học cũng chính là cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi, thế nên, kết quả của việc làm việc riêng trong lớp chính là tôi bị phạt đứng suốt cả gần hết cả buổi sáng.

Có lẽ những lúc như thế này tôi mới cảm thấy biết ơn vì bố đã bắt tôi tập luyện mấy bài đứng tấn. Chính nhờ mấy bài tập ấy mà phạt đứng đối với tôi chỉ là chuyện dễ như bỡn.

"Miêu Miêu, chúng ta mau ăn cơm thôi! Đứng nửa ngày trời, bụng tôi đói muốn chết rồi đây!", hết tiết cuối cùng của buổi sáng, cô giáo vừa bước ra khỏi lớp là tôi lập tức lao đến bàn của Miêu Miêu, lớn tiếng gọi.

"Chị cả thân mến ơi, cơm hộp của chị tôi đã chuẩn bị ...",

Lâm Miêu Miêu vừa đưa tay lấy ra hai hộp cơm ở trong ngăn bàn vừa ngẩng đầu nhìn tôi, nửa câu nói sau chưa kịp ra đến cửa miệng nhưng đã chị chặn lại rồi.

"Chị cả....", Lâm Miêu Miêu chỉ tay về phía sau tôi, miệng lấp bắp.

Hài, gì nữa vậy?

Tôi nghi hoặc nhìn theo hướng ngón tay của Lâm Miêu Miêu. Ở cửa ra vào, một học sinh với khuôn mặt vô cùng quyến rũ trong bộ quần áo đồng phục đang đứng ở đó.

Nam Trúc Du!

Khuôn mặt thon gọn và đôi mắt thuần dài đẹp đến kinh ngạc, anh khẽ nháy mắt và bước về phía tôi. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, toàn thân anh tỏa ra một ánh hào quang cực kì lôi cuốn. Khóe môi anh khẽ nhếch lên, một nụ cười tươi rói hiện ra trên khuôn mặt tuyệt mỹ.

Những tiếng ồn ào trong phòng học bỗng nhiên biến mất.

Bốn bề chìm vào trong sự im lặng.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, phát hiện mọi người đang ngẩng đầu nhìn Nam Trúc Du, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Tôi quay người lại, nhìn chăm chăm vào chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng tinh, dáng vẻ tao nhã đang từ từ tiến đến trước mặt tôi...Một bước, hai bước, ba bước...trong phòng học yên tĩnh, tôi nghe rõ cả tiếng tim đập thành thịch vọng ra từ lồng ngực của mình, hòa vào tiếng bước chân của anh đang lại gần. Thành thịch,thình thịch, tiếng trái tim tôi đập rộn rã.

"Tiểu Vũ!", Nam Trúc Du lên tiếng, giọng nói trong veo của anh có thể đánh động đến nơi sâu thẳm trái tim con người.

"Nam....", tôi lấp bắp mãi mới nói ra được một chữ. Mọi người xung quanh như chợt bừng tỉnh, tiếng hò reo chợt vang lên, vui lấp tiếng nói của tôi.

"A.... Nam Trúc Du!", gần như tất cả các nữ sinh đều đồng loạt đẩy ghế đứng dậy, chạy về phía Nam Trúc Du.

Tôi vốn đang đứng giữa lớp học lập tức bị đám con gái xô đẩy ra bên ngoài, bao vây xung quanh Nam Trúc Du.

Tôi ngây người nhìn vào đám con gái đang lao về phía Nam Trúc Du như điên cuồng kia, không nói được nửa lời.

"Anh là hoàng tử Nam Trúc Du với đôi mắt quyến rũ của lớp quyến rũ phải không ạ? Anh còn đẹp trai hơn cả trên ảnh nữa!"

Hà? Ảnh á? Ảnh nào vậy?

Tôi tròn mắt nhìn đám con gái đang vây vòng trong vòng ngoài xung quanh Nam Trúc Du.

"Nam Trúc Du, em cũng đã sưu tầm rất nhiều ảnh của anh, em là fan cuồng nhiệt của anh đấy!"

Hơ? Sưu tầm ảnh của Nam Trúc Du sao. Tôi tưởng chuyện này chỉ xảy ra giữa các minh tinh và các fan hâm mộ của họ thôi chứ?

Tôi lại ngây người ra.

"Em cũng thế, em cũng thế! Em chưa bao giờ dám nghĩ sẽ được nhìn tận mắt một Nam Trúc Du bằng xương bằng thịt, em thật là hạnh phúc!"

Hài, cái cô này thật là phô trương quá mức, rõ ràng là học sinh trong cùng một trường, sao lại nói như thế không có cơ hội gặp mặt vậy? Anh chàng Nam Trúc Du này quả là nổi tiếng ngang với minh tinh!

Tôi tiếp tục ngậy người nhìn đám đông hỗn loạn.

"Nam Trúc Du, Nam Trúc Du, Nam Trúc Du..."

Tiếng hò reo của đám con gái lớp bên vang lên, rồi sau đó, những tiếng hò reo cứ lan truyền đi như một làn sóng, cuối cùng lan đến cả tầng lầu nơi chúng tôi học, rồi xuống cả những tầng dưới nữa....

Kết quả cuối cùng là, hầu hết tất cả nữ sinh trong trường đều ào vào phòng học của chúng tôi, khiến cho hành lang phút chốc tắc nghẽn.

Nếu như không phải cuối cùng thầy hiệu trưởng đã dẫn các giáo viên chủ nhiệm đến giải quyết thì tôi e không biết trận "sóng thần" này có lan sang các trường khác không nữa.

Cuối cùng coi như tôi đã tận mắt chứng kiến được sức quyến rũ của Nam Trúc Du.

Một tiếng rưỡi sau, sau khi dẹp được đám đông hỗn loạn trong lớp tôi.

Tôi kéo Nam Trúc Du ra một sân cỏ yên tĩnh, không có bóng người để có thể yên tĩnh nói chuyện. Bây giờ đã là 1 giờ hơn rồi.

"Bây giờ thì em đã hiểu vì sao anh không thường xuyên xuất hiện ở trong trường, mà nếu có xuất hiện cũng ở trong trạng thái say ngủ mà không một thầy cô nào lên tiếng ngăn cản rồi!", nhớ lại cảnh tượng lúc đó, tôi chột rùng mình, toát mồ hôi hột.

"Ha ha, là bởi vì ngay từ lúc mới vào trường, hiệu trưởng đã biết anh rất thích ngủ rồi mà!", Nam Trúc Du lấy ra một chiếc khăn mặt từ túi áo, vừa lau mồ hôi trên trán cho tôi, vừa nói.

Bởi vì hành động thân mật này khiến cho người tôi như cứng đờ ra. Mặc dù hành động này với Nam Trúc Du mà nói rất chi là bình thường, cũng không phải lần đầu tiên tôi được đón nhận hành động thân mật kiểu này, nhưng mà...vẫn có gì đó không quen! Từ nhỏ đến lớn, những người đàn ông xung quanh tôi đều chỉ biết múa thưng, múa kiếm với tôi, ví dụ như bố tôi hoặc là Phác Tùng Bình chẳng hạn. Còn Nam Trúc Du lại khác, anh ấy là người đầu tiên cho tôi cảm giác tôi là một cô gái cần được bảo vệ.

Mà cảm giác như thế này, thật là thích!

Tôi hơi mím môi, nhướn miệng cười vui vẻ.

"Nam Trúc Du..." tôi đang định mở miệng nói câu gì thì đột nhiên bụng tôi sôi lên dữ dội.

Tôi bối rối ôm chặt lấy bụng, cúi đầu không nói gì.

"Tiểu Vũ, em đói rồi phải không? Đúng lúc anh đã chuẩn bị cả cho em một phần cơm trưa cực kì ngon lành!", dường như không nhìn thấy sự bối rối trong mắt tôi, anh thò tay vào trong túi lấy ra hai hộp cơm rồi từ từ mở ra.

Quả nhiên là một bữa trưa rất thịnh soạn, có món sườn xào chua ngọt mà tôi thích ăn nhất, có món tôm, còn có cả hoa lơ và dưa muối nữa. Quan trọng hơn là, bữa trưa này không chỉ thịnh soạn mà màu sắc còn rất bắt mắt, nhìn vào chẳng khác gì những món ăn được làm ở những khách sạn nổi tiếng vậy, mà mùi vị thì... ngon tuyệt!

"Ừc...", tôi nuốt nước bọt...nhưng mà....

"Nam Trúc Du, cơm này anh mua ở đâu thế? Chắc là đắt lắm đúng không?"

Mua nhiều món như thế này thì anh ấy lấy đâu ra tiền cơ chứ? Nhớ lại cảnh tượng căn nhà nghèo nàn của Nam Trúc Du, tôi chột thấy sống mũi cay cay, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt!

"Đương nhiên là không phải rồi!", Nam Trúc Du lắc đầu, trên mặt hiện ra vẻ đắc ý, "Những món này là do chính tay anh làm đấy!"

"Chính tay anh làm ư?", hai mắt tôi như đang phát sáng, cầm đôi đũa lên, tôi gắp một miếng sườn rồi bỏ vào

miệng.

Vị ngọt ngọt chua chua từ miệng sườn lan tỏa trong miệng tôi.

"Ngon...ngon lắm!", tôi vừa nói vừa nhai nhồm nhoàm. Thương để ời, nếu như vào lúc người phải ăn cơm mà có một đám người ào đến chen lấn, xô đẩy hơn một tiếng rưỡi đồng hồ thì người mới hiểu được thái độ ăn uống của con lúc này!

"Nam Trúc Du, tay nghề nấu nướng của anh tuyệt lắm!", tôi vừa nhét thức ăn vào miệng vừa nói.

"Nếu Tiểu Vũ thích, sau này ngày nào anh cũng làm cho em ăn!"

"Thật không?", mắt tôi sáng lên như có hàng trăm hàng vạn ngôi sao đang chiếu vào, nhưng mà... "Không được..cho dù có là món ăn do chính tay anh nấu thì cũng phải bỏ rất nhiều tiền ra mua nguyên liệu!"

Chẳng phải anh đang nợ Minh Đạo Liên một món tiền rất lớn hay sao? Lấy đâu tiền mà mua nhiều thức ăn ngon thế này?"

"Hay là em bỏ tiền mua thức ăn, còn anh phụ trách nấu nướng, thế nào?", một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi.

"Ha ha, Tiểu Vũ ời, những nguyên liệu làm thức ăn không phải anh mua đâu!", Nam Trúc Du nhìn tôi, mỉm cười.

"Hơ, không phải mua sao?"

"Các món thịt chủ yếu lấy nguyên liệu còn thừa của câu lạc bộ hoàng tử, còn rau thì chủ yếu là do anh trồng!", Nam Trúc Du nhìn tôi, mỉm cười sáng khoái, chỉ có điều....

"Tự anh trồng á?", bởi vì quá ngạc nhiên nên tôi không nén nổi, thốt lên kinh ngạc. Kết quả trực tiếp của hành động này chính là...thức ăn trong miệng tôi đồng loạt phun ra ngoài.

Tôi ngây người nhìn khuôn mặt dính đầy cơm của Nam Trúc Du, ngây người ra trong giây lát rồi giơ tay ra, nhẹ nhàng lau hết vết bẩn trên mặt anh.

"Tiểu Vũ...", Nam Trúc Du khẽ gọi tên tôi.

"Em xin lỗi.." tôi vừa giúp anh lau mặt vừa lí nhí xin lỗi.

"Tiểu Vũ...", anh lại khẽ gọi tên tôi.

"Không phải em cố ý mà, hơn nữa em đã xin lỗi anh rồi còn gì!", tôi lí nhí.

"Tiểu Vũ...", Nam Trúc Du vẫn tiếp tục gọi tên tôi.

"Nam Trúc Du, mặc dù em đã phun đầy cơm và thức ăn lên mặt anh, nhưng anh có cần phải..."

"Chúng ta hẹn hò nhé!", Nam Trúc Du ngắt lời tôi, lớn tiếng hỏi.

"Nhưng anh cũng đâu cần phải nói ra câu: chúng ta hẹn hò nhé này!", tôi đang lăm bắm một cách bất mãn thì sực tỉnh, kinh ngạc nhìn Nam Trúc Du, "Nam Trúc Du, anh...anh nói cái gì vậy? Hẹn...hẹn hò?"

"Đúng thế Tiểu Vũ, chúng ta hẹn hò nhé!", Nam Trúc Du đột nhiên ôm chặt lấy tôi, giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp thoảng qua tai tôi.

Chương 8: Có lẽ sẽ rất ngọt ngào!

Vol 1

Tôi điên mất thôi!

Nếu cứ như thế này tôi sẽ điên mất!

Kể từ khi hoàng tử có đôi mắt quyến rũ nhất trường Thần Nam bắt ngờ đến tìm tôi, mỗi ngày sau khi đến trường, ngoài việc lên lớp nghe giảng tôi còn phải liên tục đối mặt với đủ thể loại con gái đến tìm.

"Chị cả, cậu với Nam Trúc Du có quan hệ gì vậy?", một nữ sinh nào đó lên tiếng.

"Chúng tôi là bạn bè bình thường, không có quan hệ gì hết!", tôi kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô ta.

"Lâm Xuân Vũ, có phải cậu đang hẹn hò với Nam Trúc Du không đấy?", lại một cô khác lên tiếng.

"Sao có thể thế được? Tôi không hẹn hò với Nam Trúc Du!", tôi lớn tiếng phản bác. Hài, thôi được, nghĩ lại hôm cái tên đó lớn tiếng "Chúng ta hẹn hò nhé" khiến cho tôi có chút chột dạ.

"Chị cả, cậu đã dùng cách gì để khiến Nam Trúc Du trở thành bạn trai của cậu thế?", một đứa khác lại lên tiếng.

"Tôi đã nói rồi, Nam Trúc Du với tôi chỉ là bạn bè bình thường!", cái tên ấy quả thực không phải là bạn trai của tôi. Mặc dù tôi thừa nhận rằng mình có đồ mặt, tim có đập nhanh trước lời tỏ tình của anh ấy, nhưng mà tôi đâu có gật đầu, vì vậy đương nhiên Nam Trúc Du không phải là bạn trai của tôi rồi!

"Lâm Xuân Vũ, tôi cảnh cáo cậu, hãy tránh xa Nam Trúc Du ra...", một đứa nào đó lên tiếng uy hiếp.

Chỉ có điều, cô ta chưa kịp nói hết thì đã gặp phải cái lườm sắc lẹm của tôi, thế nên lập tức im bặt, không dám tiếp tục khoa trương nữa. Tránh xa Nam Trúc Du ra? Tại sao chứ? Cái con ranh này cho rằng mình là cái gì của Nam Trúc Du? Tại sao tôi phải nghe lời của cô ta chứ? Hơn nữa, điều quan trọng là tôi không muốn tránh xa Nam Trúc Du!

Tôi thích cái cảm giác ở bên cạnh Nam Trúc Du.

Mỗi khi ở bên cạnh Tùng Bình, vì sự lỗ mãng và ngốc nghếch của cậu ta nên tôi phải gồng mình tỏ ra mình là chị lớn để ngăn chặn những hành vi khoa trương quá mức của tên này. Còn đối với hội trưởng Mậu Nhất, mặc dù anh ấy có thể khiến cho tôi cảm thấy rất vui vẻ, rất xao xuyến nhưng lúc nào tôi cũng có cảm giác căng thẳng, thậm chí căng thẳng đến mức mệt mỏi. Còn với Nam Trúc Du, khi ở bên cạnh anh ấy cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Lúc nào Nam Trúc Du cũng khiến cho tôi cảm thấy thư giãn, nhẹ nhõm, làm cho tôi có cảm giác mình như một công chúa cần được bảo vệ vậy.

Nam Trúc Du đối với tôi mà nói chính là ánh sáng mặt trời vào tháng ba. Dưới ánh mặt trời, tôi có thể ngẩng mặt đón gió xuân, cơn gió nhẹ nhàng như hơi thở phả qua mặt, khiến cho toàn thân cảm thấy dễ chịu, nhẹ nhõm như chợt bừng tỉnh khỏi giấc ngủ dài mùa đông.

Mấy ngày hôm nay, tôi cứ nghĩ, có phải là vì nguyên nhân này nên lúc ấy, khi mà Nam Trúc Du tỏ tình với tôi, mặc dù không đồng ý nhưng tôi cũng không lên tiếng từ chối.

"Chị cả, cậu và Nam Trúc Du quen nhau ở đâu vậy? Hai người đã hẹn hò được bao lâu rồi?", không biết là đứa con gái thứ mấy lại tiếp tục lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

"Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không...", tôi ngẩng đầu, không thể nén nổi cơn giận đang ngùn ngụt bốc lên trong đầu thì đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt chờ đợi của cô bạn cùng bàn Lâm Miêu Miêu, rõ ràng là câu hỏi vừa rồi là của Lâm Miêu Miêu rồi.

"Tôi đâu có..."

"Đừng nói với tôi là cậu và Nam Trúc Du không hề hẹn hò với nhau. Cậu lừa người khác thì được, nhưng lừa làm sao được tôi? Nếu không cậu nói đi, đây là cái gì?", Lâm Miêu Miêu khua khua mảnh giấy trong tay, nói: "Nhìn xem trên giấy này viết gì đi... người nhận: Tiểu Vũ, người gửi: Nam! Chị cả à, đừng cho rằng tôi là con

gốc, chữ Nam này chẳng phải là Nam Trúc Du sao?"

Hà, anh chàng Nam Trúc Du này gửi thư cho tôi từ lúc nào vậy nhỉ?

Tôi đứng dậy, nhanh tay cướp lấy mảnh giấy trong tay Lâm Miêu Miêu.

Hài, nhưng mà cái anh chàng này, đây là thời đại gì rồi mà còn dùng phương pháp đưa thư của người thời cổ như thế này nhỉ?

Tôi vừa lẩm bẩm vừa mở tờ giấy ra đọc. Trên giấy là vồn vẹn một câu: "Tan học, gặp em ở nơi lần đầu tiên mình gặp mặt!"

Nơi đầu tiên mình gặp mặt? Nhớ lại cái buổi trưa âm u đó, trên con đường mê cung kì lạ kia, một chàng trai đẹp dịu dàng như hoa đào tháng ba đã xuất hiện từ phía sau tôi, người ấy đã nói bằng một giọng kiên quyết sẽ cố gắng hết mình để làm bạn trai thể thân cho tôi.

Trong lồng ngực tôi chợt dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Tôi không nén được liền khẽ nhoẻn miệng cười.

"Còn nói là không phải nữa? Chị cả, cậu có cần tôi cho mượn tấm gương để nhìn cái bộ dạng của mình lúc này không?", Lâm Miêu Miêu nhìn tôi, khó chịu hét lên, "Xin cậu đấy, lúc này trên mặt cậu đã hiện ra dòng chữ 'Tôi yêu rồi' rõ ràng rành rành kia kìa!"

Hừ, tôi không thèm để ý đến cái con ranh Lâm Miêu Miêu này nữa. Cứ nghĩ đến việc tan học có thể gặp được Nam Trúc Du là tâm trạng của tôi lại vô cùng hồi hộp, chẳng có hứng thú tranh cãi với cậu ta nữa.

"Lâm Xuân Vũ, em có nghe bài giảng của tôi không hả? Những bài trong đề thi này tôi đã giảng hết cả rồi, thế mà tại sao em chỉ được có 30 điểm?", trong giờ số học, cô giáo lớn tiếng phê bình tôi.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng bào chữa thì cô giáo đã nói tiếp:

"Lâm Xuân Vũ, hôm nay sau giờ học, em phải làm lại tất cả

những bài tập trong đề thi này cho tôi. Làm đúng mới được về nhà!", giáo viên số học kiêm giáo viên chủ nhiệm tàn nhẫn đưa ra tuyên bố này với tôi, "sáng sớm mai tôi sẽ đến lấy bài!"

Hà, nhìn đi nhìn đi! Điều duy nhất mà tôi biết lúc này là cô giáo chủ nhiệm đang phạt tôi, hơn nữa...thượng đế ơi, cho dù có làm đến sáng mai thì tôi cũng không thể làm xong đồng bài này, mà cho dù có làm hết thì cũng không thể đúng hết được!

Xem ra cuộc hẹn mong chờ đã bị cô giáo chủ nhiệm độc ác phá tan tành rồi!

Để Nam Trúc Du không phải chờ lâu, đợi đến khi các học sinh đều đã ra về, tôi liền chạy ra con đường mê cung để tìm Nam Trúc Du.

"Như vậy sao, thế thì hết cách rồi!", nghe xong những điều tôi nói, Nam Trúc Du thất vọng nhìn tôi, khẽ nói: "Thế Tiểu Vũ về lớp trước đi, không cần phải tiễn anh nữa đâu!"

Nam Trúc Du nói xong liền quay người bỏ đi.

Hài, mặc dù nói rằng mục đích đến con đường mê cung này là để bảo anh ấy đi về trước. Nhưng mà, sao anh ấy lại có thể như vậy chứ? Vừa nghe nói tôi bị phạt phải làm lại bài thi đã quay người bỏ đi rồi!

Hu hu hu...thật là đáng ghét, làm tôi suốt dọc đường đi cứ nghĩ xem phải nói như thế nào để thuyết phục anh ấy về trước, kết quả là...

Nói cái gì mà hẹn hò với tôi chứ? Hoàn toàn là lừa đảo mà! Đồ đáng ghét! Vừa nghe thấy mình bị phạt ở lại là quay đầu bỏ đi, không thèm ngoảnh lại nữa!

Nam Trúc Du, anh là đồ chết tiệt, đồ chết tiệt!

Tôi vừa mắng vừa lủi thủi đi về lớp học.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhìn vào những đề bài và công thức lạ hoắc trên bài thi, cảm giác duy nhất của tôi là...đói bụng quá!

"Tiểu thư...tiểu thư ơi! Nghe nói cô bị cô giáo bắt ở lại trường, cô không sao chứ?", một giọng nói gấp gáp vang lên từ ngoài cửa.

Tôi vô vọng nhìn lên trần nhà: thượng đế ơi, có phải người nghĩ rằng con còn chưa đủ thê thảm sao?

"Tiểu thư, cô...cô không sao chứ?", Tùng Bình vừa vào cửa đã hỏi dồn dập, anh ta lắc mạnh vai tôi, liền thoắt như một chú chim non.

Oái....ưu điểm lớn nhất của cái tên Tùng Bình này chính là rất khỏe, bị anh ta lắc mạnh như vậy khiến cho bộ não của tôi như đang bị nhảy nhót ở trong đầu vậy.

"Anh Tùng Bình, anh đang làm gì vậy hả? Tiểu Vũ bị anh lắc đến nổi ngất đi rồi kìa!", đúng vào lúc tôi đang định nổi trận lôi đình thì một giọng nói trong veo cất lên, chẳng khác gì ánh mặt trời rực rỡ hiện lên xua tan mây mù, chiếu thẳng xuống mặt đất.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một chàng trai cực kì đẹp trai đang đứng dưới ánh đèn mờ mờ nơi cửa ra vào. Chàng trai ấy bước thật nhanh về phía tôi, lôi tôi ra khỏi bàn tay của Tùng Bình rồi hết sức tự nhiên, kéo tôi vào vòng tay anh.

"Nam Trúc Du, chẳng phải anh đã đi rồi sao? Sao lại quay lại thế?", tôi dẫu môi, giọng điệu có chút hờn dỗi. (*^_^*), nói nhỏ với các bạn một câu, thực ra khi nhìn thấy anh chàng xuất hiện ở cửa, cơn giận của tôi đã giảm đi một nửa, tôi chỉ giả bộ tức giận mà thôi.

"Tiểu Vũ, anh xin lỗi!", Nam Trúc Du lấy tay vuốt vuốt những sợi tóc rối tung trên đầu tôi do bị Tùng Bình lắc quá mạnh, "Nhưng mà anh tưởng là em muốn ngồi yên tĩnh một mình để làm bài, hơn nữa anh cũng cần có chút thời gian để chuẩn bị cơm tối cho em! Thực ra anh rất muốn ở lại cùng em, nhưng mà chỉ sợ em bị đói!"

"A..cơm tối?", tôi cúi đầu, nhìn hộp cơm trên tay kia của Nam Trúc Du. Nhớ lại mùi vị thơm ngon của hộp cơm lần trước anh ấy chuẩn bị cho mình, tôi liền nuốt nước bọt cái "ực".

"Mau...mau mau, Nam Trúc Du, em đói bụng chết đi được đây này! Em muốn ăn cơm!", tôi reo lên.

"Tiểu Vũ, em không giận anh sao?", Nam Trúc Du âu yếm nhìn tôi, thái độ đã trở lại dịu dàng như bình thường.

"Hừ, để em ăn xong rồi nghĩ tiếp!", tôi hừ giọng, hiếm khi được một anh chàng chiều chuộng như vậy thì mình cũng phải ra vẻ chút chứ!

"Hài, em vẫn giận anh sao? Thôi vậy, thế thì anh đành mang hộp cơm này về thôi!", Nam Trúc Du nhú mày, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối: "Đáng tiếc thật, trong này có món bít tết, ngó sen chua ngọt và canh phù dung anh vừa mới làm. Nếu một mình anh ăn chắc no vỡ bụng ra mất!"

Sườn xào, ngó sen chua ngọt, canh phù dung...Tại sao anh chàng này mỗi lần đều làm toàn những món mình thích vậy nhỉ?

"Em có giận anh đâu!", tôi không cam tâm, thò tay ra kéo áo Nam Trúc Du cầu xin.

Cái tên đáng ghét này, không hiểu học ai chiêu này? Càng đáng ghét hơn là tôi lại cảm thấy rất thích thú với cảm giác này, thậm chí ngay cả khi bị cái tên Nam Trúc Du này mang cơm tối ra "uy hiếp", tôi còn cảm thấy hạnh phúc nữa chứ. Một thứ hạnh phúc rất tự nhiên và dễ chịu.

"Ha ha!", nghe thấy tôi nói vậy, Nam Trúc Du liền đắc chí ngoảnh đầu lại, đặt hộp cơm lên bàn, sau đó mở ra. Hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp căn phòng.

"Em bắt đầu hành động đây!", tôi reo lên sung sướng rồi vùi đầu vào ăn.

"Anh Tùng Bình đã ăn chưa thế? Anh có muốn qua đây ăn một chút với bọn em không? Em làm nhiều lắm!",

Nam Trúc Du ngoảnh đầu lại hỏi Tùng Bình, lúc này đang đứng há hốc miệng ở bên cạnh.

"Nam Trúc Du, cậu lừa tôi!", Tùng Bình đột nhiên hét lên, lao về phía Nam Trúc Du.

"Bịch" một tiếng, cả hai người cùng ngã nhào ra đất.

"Chẳng phải cậu nói rằng nghe thấy Tiểu Vũ phải ở lại làm bài kiểm tra nên đã về trước rồi sao? Cậu lừa tôi, lại còn giờ chiều này để lấy lòng của Tiểu Vũ nữa, cậu thật là quá đáng!", Tùng Bình đè chặt Nam Trúc Du xuống đất, phần nộ gào lên!

Ha ha, tôi vừa thưởng thức những món ngon vừa đưa mắt quan sát cảnh tượng trước mặt. Hài, vừa ăn vừa xem hài quả là một chuyện thú vị! (Chúng tôi không hề diễn kịch.... Tùng Bình tức tối gào lên)

Vol 2. Sự hoài nghi của Mê Cúc

Việc hẹn hò của tôi và Nam Trúc Du cứ diễn ra như vậy.

Nam Trúc Du không hề hỏi đến vấn đề liệu có phải chúng tôi đang chính thức hẹn hò hay không, nhờ đó tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Tôi rất thích cái cảm giác được ở bên cạnh Nam Trúc Du, nhưng mà nói tới việc hẹn hò thì...

"Tiểu Vũ, anh vừa phân tích tính cách của nhân vật Paris xong, em đã hiểu rõ chưa?", một đôi tay thon dài nhẹ nhàng khua khua trước mặt tôi.

"Hơ, hội trưởng ơi, anh có thể giảng lại thêm lần nữa cho em được không?", tôi ngẩng đầu, ngại ngùng nhìn chàng trai khôi ngô đang ngồi trước mặt mình.

Lâm Xuân Vũ à, hiện giờ mày đang ở trong hội trường của câu lạc bộ kịch nói, mày đang mơ mộng cái gì thế hả? Hơn nữa, điều quan trọng là tại sao mày dám nghĩ ngợi linh tinh trong khi hội trưởng Mậu Nhất đang ngồi trước mặt mày như vậy?

Hài, thật là mất mặt!

"Được thôi!", hội trưởng Mậu Nhất cúi đầu, lấy tay chỉ vào kịch bản, tiếp tục nói: "Nhân vật Paris mà anh muốn thể hiện hoàn toàn không giống với nhân vật Paris dưới ngòi bút của Shakespeare, hơn nữa vai trò của nhân vật này cũng nặng hơn so với vai diễn trong vở "Romeo và Julie" của Shakespeare!"

"Vâng!", tôi nghiêng nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Mậu Nhất. Cái mũi thon nhỏ, sống mũi cao và thẳng tắp, đôi môi hồng hào khé mấp máy, hàm răng trắng bóng như ngọc trai lúc ẩn lúc hiện.

"Ừc", thượng đế ơi, nuốt nước bọt khi đứng trước một người làm trái tim mình rung động cũng không có gì là quá đáng phải không ạ?

"Tiểu Vũ, Paris là nhân vật chính!", hình như không hài lòng lắm về phản ứng của tôi, hội trưởng Mậu Nhất liền buông cuốn kịch bản xuống.

"À vâng, nhân vật chính!", tôi gật đầu, chỉ là... "Nhân vật chính? Hội trưởng, anh để em làm nhân vật chính sao?"

Tôi lấy tay chỉ vào mình, không dám tin vào những gì mà mình vừa nghe thấy.

Trời đất ơi, tôi điên mất, chẳng phải là tôi sẽ diễn một người qua đường thôi sao? Tại sao lại đột nhiên trở thành nhân vật chính thế này?

"Tiểu Vũ, đừng nói rằng cậu còn chưa động đến mấy chương kịch bản tôi đã đưa cho cậu đấy nhé!", Mê Cúc ngồi bên cạnh nhướn mày, vẻ mặt có chút không hài lòng.

"Tôi có xem chứ, nhưng mà...", thôi được rồi, tôi thừa nhận là dạo này thường xuyên ở bên cạnh Nam Trúc Du nên tôi chưa thêm động đến cuốn kịch bản ấy.

Hài...hội trưởng ơi, em rất xin lỗi anh. Em chỉ biết mãi mê chơi đùa mà lạnh nhạt với kịch bản của anh.

Trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác tội lỗi.

"Không sao, Tiểu Vũ à, sau khi họp xong, em hãy cẩn thận đọc lại kịch bản một lần nữa nhé!", hội trưởng Mậu Nhất ôn tồn nói.

Hu hu hu...cám ơn anh, hội trưởng! Anh quả là một người cực kì tốt bụng!

"Được rồi, ngoài Lâm Xuân Vũ ra, chắc là tất cả mọi người đã chăm chỉ học thuộc kịch bản rồi! Cuối tuần này chúng ta sẽ ở lại diễn thử, hi vọng mọi người sắp xếp thời gian để đến đầy đủ!", Mê Cúc thờ ơ nhìn tôi, tuyên bố giải tán.

Hài, tôi chọc giận Mê Cúc rồi sao?

Tôi thở dài, nhưng mà Mậu Nhất viết ra kịch bản còn chẳng giận thì thôi, tại sao Mê Cúc lại có phản ứng như vậy chứ?

"Mê Cúc...", đợi mọi người ra về hết, tôi liền gọi Mê Cúc lại, "Cậu đừng có giận tôi có được không? Tôi hứa là tôi nhất định sẽ chăm chỉ học thuộc kịch bản mà!"

"Tiểu Vũ, cậu nghĩ rằng tôi giận vì cậu không chịu học kịch bản sao?", Mê Cúc lạnh nhạt nhìn tôi, sự tức giận của cô ấy không vì lời xin lỗi của tôi mà giảm bớt, thậm chí có phần còn dữ dội hơn.

Tại sao thế nhỉ? Hài...

"Lâm Xuân Vũ, tôi tức giận là bởi vì gần đây cậu không chịu chăm chỉ học kịch bản, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy hả? Cậu có biết là chúng ta lâu lắm rồi không cùng ngồi ăn cơm, nói chuyện không?

Hay là cậu yêu rồi?", Mê Cúc chớp chớp đôi mắt rất đẹp của mình, ánh mắt đầy vẻ nghi vấn: "Có phải cậu giấu tôi hẹn hò với bạn trai không?"

"Đâu, đâu có, tôi không có mà!", tôi lắc đầu nguầy nguậy.

Quan hệ giữa tôi và Nam Trúc Du không thể coi là quan hệ nam nữ được, dù sao thì tôi đâu đã đồng ý với đề nghị hẹn hò của anh ấy, thế nên giữa chúng tôi chỉ đơn thuần là bạn bè mà thôi!

"Vậy Trúc Du thì sao?", một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng tôi.

Ngoảnh đầu lại, ánh mắt tôi bắt gặp một người đáng lí ra không xuất hiện ở câu lạc bộ kịch này, người đó không ai khác chính là Minh Đạo Liên.

Tôi trợn mắt lườm anh ta, nhưng đáng tiếc là anh ta chẳng thèm nhìn tôi lấy nửa cái.

"Cái gì mà Nam Trúc Du chứ?", Mê Cúc hỏi.

"Chính là cái người mà cô gái xấu xí này đang hẹn hò dạo gần đây đấy! Thời gian rảnh rỗi của cô ta gần như đều dành cho gã đó hết cả, đương nhiên là không có thời gian mà đọc kịch bản rồi!", Minh Đạo Liên lạnh lùng nói.

Nói gì vậy? Anh ta nói cứ như thể tôi là những tên bạo chúa thời xa xưa, chỉ yêu mỹ nhân mà không yêu giang sơn, cả ngày chỉ chìm đắm trong sắc dục, không còn tâm trí dành cho chuyện khác ấy! Tôi đâu có phải một kẻ như vậy? Hơn nữa tôi và Nam Trúc Du cũng đâu có quan hệ như vậy đâu!

"Tôi đâu có..."

"Đạo Liên, tôi đã lấy kịch bản rồi, chúng ta đi thôi!", một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên đúng vào lúc tôi định lên tiếng phản bác. Tiếng nói ấy vọng ra từ trong căn phòng đối diện với hội trường, sau đó, một bóng người cao và thanh mảnh bước ra, nụ cười quyến rũ quen thuộc, ánh mắt dịu dàng cũng cực kì quen thuộc.

"Trúc Du...", tôi khẽ gọi.

"Tiểu Vũ, điều mà Minh Đạo Liên nói là sự thật sao? Cậu và Nam Trúc Du đang hẹn hò ư?", Mê Cúc nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Nam Trúc Du, ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên là không phải rồi", tôi nháy nháy mắt với Nam Trúc Du, nói.

"Chúng tôi đâu có phải là người yêu của nhau đâu", cũng may là anh chàng Trúc Du hiểu ý của tôi, thế nên ngoan ngoãn phối hợp với tôi. Anh ấy quả là biết nghe lời!

"Thật chứ?", Mê Cúc không tin, tiếp tục hỏi.

Minh Đạo Liên đứng bên cạnh, không nói nửa lời, chỉ nhếch mép cười.

Mặc dù gã này không nói gì nhưng chỉ một cử chỉ nhỏ của anh ta cũng khiến cho tôi cảm thấy khó đối phó hơn cả những câu hỏi mang tính chất vắn của Mê Cúc.

Kì lạ, điều tôi nói rõ ràng là sự thật mà!

"La thật đấy, tôi và Tiểu Vũ chỉ là bạn thôi!", Nam Trúc Du nhìn Mê Cúc, gật đầu nói.

"Cái đó...nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây!", sợ ở lại thêm lúc nữa sẽ bị Mê Cúc lôi ra ngoài chất vấn tiếp, thế nên nhân lúc Mê Cúc vẫn còn tin vào lời Nam Trúc Du nói, tôi liền vội vàng bỏ đi trước.

Nhưng mà, sao lúc tôi bỏ đi, vẻ mặt của Nam Trúc Du lại có vẻ lạc lõng và hụt hẫng đến vậy? Có phải là tôi đã sai rồi không?

Thôi bỏ đi, tôi làm gì có thời gian mà nghĩ đến chuyện của Trúc Du nữa, tôi phải đọc kịch bản thôi!

Nhưng mà, sao trong lòng ngực tôi lại thấy khó chịu như thế này nhỉ. Dường như là...lần đầu tiên từ khi sinh ra cho đến nay. Tôi cảm thấy ghét chính bản thân mình. Tôi làm như vậy có đúng không nhỉ? Như vậy đối với Trúc Du có...?

Vol 3. Trúc Du bị bắt trói cóc rồi.

Mặc dù tôi thoát khỏi số mệnh bị Mê Cúc tóm lại chất vấn nhưng hôm sau, Nam Trúc Du lại không thể thoát khỏi cơn ác mộng bị "bắt cóc".

"Tùng Bình, cậu nói cái gì? Bố tôi bắt trói Nam Trúc Du tới nhà mình sao?", tôi căng thẳng tột độ, hét tướng lên trong điện thoại.

Nam Trúc Du bị bố bắt trói về nhà rồi.

Trong vòng vài phút đồng hồ, bộ não của tôi không sao "tiêu hóa" được ý nghĩa của câu nói này.

Chết thật rồi!

Chỉ cần nghĩ đến tính cách nóng nảy và thô bạo của bố, tôi không còn tâm trí nào mà nghĩ đến việc hội trưởng Mậu Nhất đang chờ mình đến để cùng bàn luận về kịch bản, lập tức chạy một mạch về nhà.

"Hội trưởng, xin lỗi anh, hôm nay em có việc gấp, không thể đến được. Ngày mai nhất định em sẽ học kịch bản tử tế!", tôi vội vàng gọi điện thoại báo cho Mậu Nhất, không kịp để anh ấy đáp lời liền ngắt luôn điện thoại, bắt xe phi thẳng về nhà.

Chiếc xe taxi màu xanh nước biển đỗ xích trước cổng nhà, tôi lao như bay vào trong nhà.

"Bố ơi, sao bố có thể không nói lời nào đã bắt người ta về nhà thế?", tôi thở hồng hộc, lao thẳng vào nhà, "Bố ơi, sao bố...."

Tôi chớp chớp mắt, đưa mắt nhìn khắp lượt phòng khách của nhà mình. Chỉ thấy những dụng cụ gia đình vốn được bày biện trong phòng khách bỗng nhiên không cánh mà bay, cả phòng khách trở nên trống không, chỉ nhìn thấy duy nhất một chiếc ghế làm bằng gỗ lim đặt ở giữa căn phòng.

Tôi đứng ngậy người trước cửa phòng khác, mở to mắt nhìn chăm chăm vào chiếc ghế gỗ lim. Ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ lim kia chính là người bố thân yêu của tôi. Nhìn thấy tôi đang thờ hồng hộc, mặt mày thất thần, bố liền mỉm cười ôn hòa.

Cơn giận dữ của tôi từ từ bốc lên đầu.

"Bố, Nam Trúc Du đâu rồi?", tôi nhìn bố, tức tối tra hỏi.

"Nam Trúc Du? Ai là Nam Trúc Du? Bố có quen anh ta sao?", bố tôi nhún nhún vai, tỏ vẻ ngây ngô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Bố không quen Nam Trúc Du sao?", tôi nghiến răng, nhả ra từng chữ một, "Bố, bố đừng nói với con là trước khi vô duyên vô cớ bắt người ta đến đây, bố đã không cho người đi điều tra về thân phận của anh ấy đấy!"

"Bắt người á? Tiểu Vũ, bố đâu có làm những chuyện thô lỗ như vậy?", bố tôi lắc đầu, vẻ mặt bi thương.

"Bố đừng diễn kịch nữa, bố còn không chịu nói thật hay sao?", tôi trợn mắt, gào lên.

"Thôi được rồi, thôi được rồi!", nhìn thấy tôi đang nổi cơn thịnh nộ, bố liền đứng dậy, từ tốn nói: "Tiểu Vũ, không phải là bố cố tình chọc tức con, chỉ là bố đang làm một trắc nghiệm nho nhỏ thôi mà. Mà kết quả trắc nghiệm ấy quả đúng như những gì mà tên nhóc Tùng Bình nói. Cái anh chàng Nam Trúc Du đó đối với con mà nói quả nhiên là không giống bình thường".

Trắc nghiệm? Tôi đàn mặt ra nhìn bố.

"Bố à...", tôi gằn giọng, "Nam Trúc Du đâu rồi? Anh ấy đang ở đâu?"

"Con gái, con yên tâm đi! Khó khăn lắm bố mới thấy con bắt đầu yêu đương, thế nên đương nhiên bố phải đối đãi tử tế với bạn trai của con rồi, làm sao có thể dọa cho nó sợ hãi mà chạy mất được chứ? Hơn nữa, cho dù bố có dùng cực hình với nó cũng phải tiến hành trước mặt con chứ!", bố nhìn tôi, thần nhiên nói.

"Dùng cực hình?", tôi hét lên, trong đầu vụt hiện lên những cảnh tượng tra tấn dã man ngày xưa: kẹp ngón tay? Châm kim vào người? Xẻ thịt...

"Bố à, cho dù có là thời đại ngày xưa đi nữa, nếu bố mà dùng cực hình với người khác là phạm pháp đấy, bố có biết không hả?"

"Hừ...", bố kiêu ngạo nhìn tôi, từ tốn nói: "Đừng tưởng con nói thế là bố sẽ tha cho bạn trai của con! Nói cho con biết, muốn trở thành con rể của nhà họ Lâm, trưởng môn của Lâm Nguyên Đường, người kế thừa của vương quốc giải trí nhà họ Lâm không phải là chuyện dễ dàng! Vì vậy không phải bất kì ai cũng được bố chấp nhận đâu!"

Bạn trai? Rồi lại con rể, trưởng môn, người kế thừa...bố thật sự cho rằng Nam Trúc Du chính là....

"Không, không, không...", tôi lắc đầu.

"Cái con nhóc này, cho dù có lắc đầu cũng vô ích mà thôi! Muốn trở thành con rể của ta mà không có chút thực tài là tuyệt đối không được!", bố nhìn tôi, vừa nói vừa khoát tay.

Bộp...bộp bộp...vài giây sau đó, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên bên tai tôi.

Ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo comple màu đen, thân hình cao to đang vác Nam Trúc Du lúc này đã bị trói chặt đi vào nhà.

Oái, đất đá từ đâu đang đổ ào xuống đầu tôi thế này?

"Bố ơi...", tôi gào lên, "sao bố có thể bắt trói người ta như thế kia cơ chứ? Thật là quá đáng!"

Tôi vừa nói vừa lấy tay cời trói cho Nam Trúc Du.

"Quá đáng á? Nhưng mà bố làm vậy là được sự đồng ý của tên nhóc này đấy chứ!", bố đắc chí nói.

Hơ, bàn tay đang cời trói của tôi cứng đờ lại, đưa ánh mắt dò hỏi về phía Nam Trúc Du.

"Ừ...", Nam Trúc Du bị trói chặt như con tằm nằm trong kén, vội vàng gật đầu nói: "Vì bố em nói như vậy sẽ thú vị hơn, thế nên anh đã gật đầu đồng ý!"

Thú...thú vị?

Nam Trúc Du à, anh thật là dễ thuyết phục quá mức đấy!

Quạ quạ, một đàn quạ đen đang xếp hàng bay qua đầu tôi.

"Người đang đứng dưới bụi kia là ai?", bóp một tiếng, bố tôi lấy tay đập xuống chiếc ghế ở giữa nhà, lớn tiếng hỏi.

"Rầm...", tôi giật mình, trượt chân ngã nhào ra đất. Thượng đế ơi, thật không thể tin nổi người đàn ông kia chính là bố của mình!

"Bầm đại nhân, thảo dân là Nam Trúc Du!", càng đáng sợ hơn nữa chính là: Nam Trúc Du lại khom lưng, cúi thấp đầu xuống và hòa theo trò đùa của bố.

"Nói mau, người và con gái ta là thế nào?", người tung người hứng, bố tôi càng nhập vai hơn.

"Bầm lão gia, con là bạn trai của tiểu thư ạ!"

"Bạn trai?", trong phòng khách, một tiếng reo lớn vang lên.

"Cậu thật sự là bạn trai của Tiểu Vũ sao?", trong giọng nói của bố có pha trộn chút hân hoan, chút kinh ngạc và chút thất vọng.

"Cậu trở thành bạn trai của tiểu thư nhanh như vậy sao?", giọng nói của Tùng Bình trở nên vô cùng ai oán khi gặp phải cú sốc cực lớn này.

"Đương nhiên" ngại ngùng nhìn sang phía tôi. Sau khi thấy tôi không có ý phản bác những điều mình nói, Nam Trúc Du liền nhoẻn miệng cười: "Đúng thế, tôi chính là bạn trai của Tiểu Vũ!"

"Không thể nào!", cả bố tôi và Tùng Bình cùng đồng thanh kêu lên.

"Nhóc con, ta vẫn chưa gật đầu, dựa vào đâu mà cậu đòi làm con rể của Lâm Nguyên Đường, người kế thừa của vương quốc giải trí hả?", bố quát lớn...(Hài, vương quốc giải trí chính là chỉ KTV của nhà tôi ấy mà!)

"Cháu không muốn làm cái gì mà con rể của Lâm Nguyên Đường, càng không muốn trở thành người thừa kế vương quốc giải trí. Cháu chỉ muốn làm một người bạn trai có thể bảo vệ cho Tiểu Vũ, có thể khiến cho cô ấy cảm thấy vui vẻ!", Nam Trúc Du nhìn bố, đôi mắt thôn dã trong veo ánh lên những tia sáng lấp lánh khiến cho khuôn mặt anh càng trở nên khôi ngô.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bố tôi đang ngây người trước sự quyến rũ của Nam Trúc Du. Đúng là vẻ đẹp của yêu ma chẳng tha cho ai hết, từ già trẻ lớn bé đều có thể bị nó lôi cuốn hết!

"Nhóc con, cậu tưởng rằng nói như vậy là ta sẽ tin sao?", một hồi lâu sau, bố mới sực tỉnh, tiếp tục quát Nam Trúc Du: 'Mau nói đi, mục đích cậu tiếp cận Tiểu Vũ nhà tôi là gì? Theo tài liệu điều tra của tôi, cậu là người không có lấy một xu, lại nợ ngân hàng cả đống tiền. Cậu nói đi, có phải là muốn lợi dụng tài sản nhà chúng tôi để trả nợ cho mình không?'

"Món nợ của cháu đương nhiên cháu sẽ tự trả", Nam Trúc Du lập tức lên tiếng phản bác lại.

"Cậu có khả năng ấy sao?", bố tôi nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên rồi, nếu không làm sao cháu bảo vệ Tiểu Vũ được?"

"Cậu nói cậu muốn bảo vệ con gái tôi ư?", bố tôi tỏ vẻ như vừa được nghe một câu truyện cười cực kì thú vị, bật cười sảng sặc chẳng chút nề nang gì: "Này, cậu nhóc, cậu có biết con gái tôi mới 5 tuổi đã lên đại diện nhu đạo, 7 tuổi đã thành thạo tất cả các môn võ công của Lâm Nguyên Đường. Đặc biệt, khi nó lên 9 tuổi đã

thì trong Lâm Nguyên Đường này, ngoài ta và nhị sư bá của nó ra thì không ai xứng làm đối thủ của nó không hả? Cậu nhóc à, cậu có biết vì sao mà phần lớn những lần tỏ tình nó đều bị người ta từ chối không? Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì võ công của nó quá cao cường, đám con trai đó đều sợ nó cả! Đúng là buồn cười, một cậu nhóc yếu đuối như cậu mà cũng đòi bảo vệ con gái tôi sao? Ha ha ha..."

Hài, bố ời là bố, cho dù con gái bố có lợi hại đến mấy thì bố cũng đừng có mang cái thiên tình sử tội tệ ấy ra mà nói với người ta như vậy chứ!

"Bảo vệ con gái không nhất định là phải có võ công cao cường hay thân hình cường tráng", Nam Trúc Du không chịu thua, tiếp tục nói. Tôi đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với những điều anh ấy nói, dường như mỗi câu mỗi từ anh ấy nói ra đều rất quan trọng đối với tôi...

"Không có võ công cao cường, không có thân hình cường tráng, cậu dựa vào đâu mà đòi bảo vệ con gái tôi?", bố tiếp tục chất vấn.

"Cháu nghĩ để bảo vệ một người, điều quan trọng nhất chính là trái tim chứ không phải là vũ lực!", một người luôn coi trọng ý kiến của người khác như Nam Trúc Du bỗng nhiên trở nên kiên quyết. Nhìn thấy điệu bộ của anh ấy lúc này, đột nhiên trái tim tôi lại cảm thấy vô cùng cảm động.

"Nếu không có võ công, đánh không lại người khác sao có thể nói đến hai từ bảo vệ?", bố tôi cũng kiên quyết lập trường của mình.

"Cứ cãi nhau như thế này cũng không phải là cách hay. Thế này đi, nếu cậu có thể vượt qua ba thử thách của ta, ta sẽ tin lời cậu nói, nhận cậu làm con rể. Thế nào?", bố tôi đột nhiên đưa ra đề nghị này.

Rất tốt, hai người ấy đã quay trở lại trạng thái bình thường, không còn tranh luận những vấn đề vô vị kia nữa. Tôi đứng bên cạnh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

"Được ạt!" Nam Trúc Du gật đầu.

"Người đâu, cởi trói!", bố tôi liền ra lệnh cho người mặc áo đen cởi trói cho Nam Trúc Du.

"Vâng thưa lão gia!", người mặc áo đen nhanh chóng cởi trói cho Nam Trúc Du theo lệnh của bố tôi.

Hài, không biết bố còn định bày ra trò gì nữa đây!

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, không muốn nói thêm gì về hành vi của bố nữa! Hài, dù sao cũng chỉ là thử thách thôi mà...

Nhìn thấy bộ dạng đầy tự tin của Nam Trúc Du, tôi bất giác lại cảm thấy lo lắng...

Chương 9: Vượt qua thử thách của bố

Vol 1. Vượt qua cửa ải thứ nhất

Tôi tưởng rằng ngày hôm sau, bố sẽ lập tức bắt đầu kế hoạch "thử thách" của mình, nhưng mấy ngày trôi qua mà không thấy chút tin tức nào cả.

Bởi vì lo lắng bố sẽ nghĩ ra những trò quái dị để "chỉnh" Nam Trúc Du, thế nên cứ có thời gian rảnh rỗi là tôi lại chạy đi tìm Trúc Du. Với một người bố yêu thích võ nghệ, một lòng hi vọng chồng tương lai của tôi có thể kế thừa Lâm Nguyên Đường, chắc chắn bố sẽ không bỏ lỡ cơ hội cho Nam Trúc Du độ sức với các huynh đệ trong Lâm Nguyên Đường, hoặc là trực tiếp gọi Tùng Bình tới để độ sức với Trúc Du....

Trong đầu tôi hiện ra những cảnh tượng hãi hùng: Nam Trúc Du bị đánh cho tơi tả. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy hoảng sợ, cho nên đành phải ngày ngày ở bên cạnh Nam Trúc Du, rất sợ chẳng may anh ấy xảy ra chuyện gì.

Cuối tuần này, cũng không phải là ngoại lệ, tôi liền chạy đi tìm Nam Trúc Du.

Chỉ có điều dường như hôm nay không phải là một ngày tốt lành. Vừa đi ra khỏi cửa, tôi chợt cảm thấy trước mắt đen sì, dường như có ai đó chụp cái gì vào đầu tôi, sau đó...

Khi tôi mở mắt ra đã thấy mình ở trong một căn phòng rất rộng, trên tường có treo một màn hình tinh thể lỏng, dưới màn hình là một chiếc máy đang nhấp nháy ánh sáng.

"Tiểu Vũ, con đến đúng lúc lắm. Mau lại đây, cái tên tiểu tử ấy sắp tỉnh lại rồi!", trước mắt là một chú, à không, là bố tôi đang hào hứng vẫy vẫy tôi và chỉ vào màn hình.

Hả, tôi nhảy dựng lên, mở to mắt nhìn vào màn hình. Trước mắt tôi chính là cảnh tượng ở dưới lầu câu lạc bộ Hoàng tử, mà những người xuất hiện trên màn hình bị lại chính là những người tôi đã nhìn thấy khi mới vào cửa...

"Bố ơi, bố đang giám sát 'câu lạc bộ Hoàng tử' à?", tôi kinh ngạc thốt lên. Đưa mắt nhìn sang xung quanh, tôi phát hiện ra mình đang ở phòng giám sát của 'câu lạc bộ Hoàng tử'.

"Đương nhiên, để chuẩn bị cho trò chơi thú vị ngày hôm nay, bố đã phải mất mấy ngày liền để tìm chiếc máy camera có thể quan sát được mọi ngóc ngách trong phòng!", bố kiêu ngạo nhìn tôi.

Hơ...trò chơi thú vị ư? Bố có ý gì vậy....toàn thân tôi chợt run rẩy, đột nhiên nhớ ra ba thử thách mà bố đặt ra. Thượng đế ơi, đừng có nói với con rằng thử thách đầu tiên của Nam Trúc Du lập tức sẽ bắt đầu đấy!

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, Tiểu Vũ mau lại đây mà xem này!", tự nhiên bố tôi trở nên hào hứng, kéo tay tôi lại trước màn hình.

Tôi ngẩng đầu nhìn vào màn hình, chỉ nhìn thấy bóng dáng của Nam Trúc Du đang từ từ xuất hiện ở cầu thang. Anh mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng tinh và một chiếc quần ngắn ngắn tới đầu gối, tay đưa lên che miệng, ngáp một cái thật dài, chậm rãi đi xuống cầu thang, trên khuôn mặt điển trai hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Cái tên Nam Trúc Du này chắc chắn tối qua đã đi làm thuê đến khuya đây mà! Tôi cau mày, xót xa nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh.

"Chào anh Lạc!"

"Chào anh Hi"

"Chào anh Yến Nhiễm!"

Mặc dù trông có vẻ rất mệt mỏi nhưng gặp ai anh ấy cũng tươi cười chào hỏi.

"Bốp" một tiếng, vì mãi mê chào hỏi những người xung quanh, Nam Trúc Du không cẩn thận đâm sầm vào một người đang lao đến.

"Bịch...bịch" hai tiếng, cả Nam Trúc Du và người lạ mặt kia ngã lăn ra đất.

"Cô à, cô không sao chứ?", Nam Trúc Du ngẩng đầu, lo lắng hỏi han người vừa bị anh đụng phải.

Người con gái bị anh đụng ngã mặc một chiếc váy liền màu hồng, mái tóc đen dài mượt mà buông xõa xuống bờ vai, khuôn mặt trang điểm rất kĩ lưỡng.

"Thật sự rất xin lỗi, tôi vô ý quá!", cô gái đứng dậy, nhăn nhó cái mũi xinh xắn và khẽ khàng nói.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp! Tôi nhìn cô gái xuất hiện trên màn hình, mặc dù cũng là con gái nhưng tôi phải công nhận là cô gái này thật sự rất xinh đẹp, nhất là khi cô ấy mở to đôi mắt, dịu dàng nhìn chàng trai trước mặt.

"Đâu có, đều tại tôi không nhìn nên...", Nam Trúc Du ngồi dậy, sau đó đưa tay ra trước mặt cô gái, nụ cười tươi tắn hé nở trên môi. Nụ cười ấy tinh khiết và thuần khiết như làn nước trong veo, dịu dàng và tỏa sáng.

Bàn tay cô gái vừa giờ ra đột nhiên khựng lại trong không trung, cô ngẩng đầu, ngỡ người ngắm nhìn nụ cười của anh, say mê đến mức quên cả việc phải đứng dậy.

"Cô à, tôi diu cô đứng dậy nhé!", hình như nhận ra rằng cô gái ấy đã bị mình quyến rũ, Nam Trúc Du dịu dàng nói.

"Ha ha...", bố tôi đứng bên cạnh, bật cười thích thú, "Con xem, cái thằng ranh này, vừa mới gặp người đẹp đã thành ra như thế này rồi. Xuân Vũ à, những thằng con trai đẹp mà thường không đáng tin đâu con ạ! Bố chỉ là muốn giúp con nhìn cho rõ thôi!"

"Thật sao?", đối xử dịu dàng và lịch sự với con gái vẫn là thói quen thường ngày của Nam Trúc Du, thế nên nói rằng Nam Trúc Du bị quyến rũ bởi sắc đẹp xem ra không chắc.

Tôi nhìn lên màn hình, cô gái đó đang say đắm nhìn Nam Trúc Du. Từ sau khi quen Nam Trúc Du, tôi đã quá quen với những cảnh tượng này.

"Cô à...", Nam Trúc Du đỡ cô gái dậy, nhẹ nhàng gọi, nhưng mà gọi mãi vẫn không thấy cô gái này đáp lại. Thế là Nam Trúc Du liền định quay người đi vào nhà bếp.

"Anh tên là gì? Tôi có thể làm quen với anh được không?", đúng vào lúc Nam Trúc Du chuẩn bị đi thì cô gái thò tay ra, nắm lấy cánh tay của Nam Trúc Du, vội vàng hỏi.

"Ờ...", bố tôi ngỡ người ra, kinh ngạc vì tình huống không có trong kịch bản này.

"Ha ha, tôi tên là Nam Trúc Du, rất vui khi được làm quen với cô!", Nam Trúc Du mỉm cười, nụ cười hồn nhiên.

"A..a..a...a", cô gái đứng bên cạnh anh ôm lấy mặt, hào hứng đến mức reo lên thích thú.

Ha ha...tôi cười đắc chí với bố.

"A Châu, cậu trốn đi đằng nào rồi? Còn không mau bảo những đám con gái kia cùng xông vào đi!", bố tôi quát lên trong máy điện thoại.

Oái, "đám con gái kia" là sao? Ý của bố là gì vậy?

Mí mắt tôi giật dữ dội.

Tôi há hốc mồm, kinh ngạc nhìn thấy cửa cầu lạc bộ hoàng tử chợt trở nên huyền ảo, đám con gái lần lượt xông vào.

Đầu tiên là một cô gái có mái tóc xù rất dễ thương, mặc một bộ quần áo cực kì thời trang, cô ta nhảy nhót đến bên cạnh Nam Trúc Du. Tiếp đó là một cô gái mặc chiếc váy trắng tinh khiết, khuôn mặt xinh xắn cùng nụ cười tươi rói e thẹn mỉm cười với Nam Trúc Du. Sau đó là một cô gái đeo kính trông rất trí thức, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy trông rất thông minh....

Các mỹ nhân mỗi người một vẻ, lần lượt đi vào từ cổng cầu lạc bộ Hoàng tử vào, sau đó lần lượt đi về phía

Nam Trúc Du.

"Ha ha...ta không tin trong số đám con gái này, thằng nhóc ấy lại không thích một đứa nào cả! Tiểu Vũ, con cứ chờ mà xem! Cứ nhìn xem thằng nhóc này sẽ trở thành nô lệ của sắc đẹp đi nhé!", bố nhìn tôi cười đắc chí.

Đất đá đang đổ rầm xuống đầu tôi. Bố à, có phải bố xem phim ảnh nhiều quá rồi không?

Tôi nhìn thấy Nam Trúc Du ngây ra trước đám con gái đang vây quanh mình, một hồi lâu sau mới mỉm cười nói: "Tôi biết các cô đến K để hát đúng không? Đã chọn phòng chưa? Ài da, bây giờ còn chưa đến giờ kinh doanh, vì vậy không thể phục vụ cho mọi người chu đáo được. Chỉ có điều...giờ tôi cũng không có gì phải làm, vậy thì tôi, nhân viên phục vụ theo ca của câu lạc bộ sẽ làm sẵn sàng làm việc sớm, mọi người nhất định phải ở lại K hát nhé, ở đây chất lượng âm thanh của chúng tôi rất tốt!"

"Mọi người thích uống đồ uống hỗn hợp gì thì cứ gọi nhé! Đó là sở trường của tôi đấy!", Nam Trúc Du vừa nói vừa đi vào quầy bar.

"Em muốn uống cocktail!", một cô gái nói.

"Ok!", Nam Trúc Du cầm bình pha chế lên, tuân tự thực hiện các bước pha và tỉ lệ pha chế, sau khi cho đủ năm loại nguyên liệu, Nam Trúc Du đóng nắp bình pha chế lại và bắt đầu lắc bình.

Cùng với những động tác đẹp mắt là tiếng xạo xạo vui tai phát ra từ bình pha chế.

Ánh đèn ở quầy bar chiếu lên khuôn mặt trắng mịn không chút tì vết của Nam Trúc Du. Động tác điêu luyện, khuôn mặt tươi cười, đôi mắt đảo nhanh theo sự chuyển động của đôi bàn tay, vẻ mặt chăm chú và hạnh phúc của Nam Trúc Du khiến cho không ít người ngồi đó phải ghen tị với chiếc bình pha chế anh cầm trên tay.

"Oa...oa...đẹp trai quá!", các cô gái xinh đẹp ngồi xung quanh quầy bar reo lên thích thú..

"Đúng thế, mọi người nhìn xem, làn da anh ấy còn trắng trẻo và mịn màng hơn cả da con gái, thật là đẹp quá đi mất!", một cô gái khác hòa theo.

"Đúng thế, đúng thế, nếu như tôi mà có được làn da như vậy thì thích biết mấy! Hu hu hu, Nam Trúc Du sao mà đẹp trai thế!"

Một người, hai người, ba người....các cô gái xinh đẹp ngồi vây quanh Nam Trúc Du lần lượt reo lên thích thú, ánh mắt say mê và sùng bái.

Tôi đắc chí cười ha ha với bố. Mặc dù rất không vui khi nhìn thấy Nam Trúc Du cười rạng rỡ như vậy với đám con gái xung quanh, nhưng nhìn thấy anh ấy chẳng làm gì quá đáng cả nên tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

"Sao có thể thế được?", bố tôi thốt lên kinh ngạc.

"Trúc Du à, bình thường anh vẫn dùng loại kem dưỡng da gì mà da anh lại mịn màng như thế?", một cô gái khẽ hỏi.

"Kem dưỡng da á?", Nam Trúc Du mỉm cười, "Nếu như nhất định phải nói là có dùng, vậy thì tôi đã từng dùng một loại mỹ phẩm bảo vệ da của hãng mỹ phẩm nơi tôi từng bán hàng mà thôi!"

Nam Trúc Du cúi xuống lấy ra một hộp kem dưỡng da ở trong tủ ra, ánh mắt của những cô gái vây xung quanh anh bỗng chốc sáng lên.

Hơ, nụ cười đắc chí của tôi tắt ngấm, cả hai bố con cùng ngây người nhìn vào cảnh tượng không có trong kịch bản này.

"Sản phẩm chăm sóc da này là của một nhãn hiệu rất lâu đời, chất lượng tuyệt đối bảo đảm, hơn nữa nó lại được bào chế hoàn toàn tự thực vật, cực kì dịu nhẹ, giữ ẩm tốt và hiệu quả làm trắng da rất cao, rất thích hợp với các cô gái trẻ!", Nam Trúc Du ngẩng đầu, khuôn mặt trắng bóc như được dát lên một lớp hào quang màu vàng nhạt, đẹp đến mê muội, khiến cho những cô gái ngồi xung quanh hoàn toàn chìm đắm trong ánh

hào quang của anh.

"Em muốn mua!"

"Em muốn mua!"

"Em cũng muốn mua!"

Không hiểu là vì các cô gái ấy rất tin tưởng vào sản phẩm hay chỉ là vì nụ cười quyến rũ và khuôn mặt đẹp trai của Nam Trúc Du, thế nên cuối cùng, ai nấy đều móc hầu bao để mua sản phẩm của Nam Trúc Du.

Cả căn phòng giám sát chìm trong yên tĩnh.

Trước mặt các cô gái xinh đẹp, anh ấy chỉ chuyên tâm kiếm tiền, rốt cuộc anh chàng này nghèo đến mức nào chứ? Tuy nhiên, than thở thì cứ than thở, nhưng mà trong lòng tôi vẫn cảm thấy nhẹ nhõm bởi trong lần thử thách đầu tiên, Nam Trúc Du đã vượt qua dễ dàng.

Tôi ngây người ra, dán chặt mắt vào màn hình, không nói được nửa lời.

"Không ngờ rằng cái thằng nhóc này cũng có bản lĩnh gớm, chẳng bù cái vẻ bề ngoài cứ ngây ngây ngô ngô, cứ tưởng là dễ lừa!", bố tôi lầm bầm.

"Bố à!", tôi thờ dài nói: "Kể từ khi bố quyết định dùng mỹ nhân kế để thử thách thì bố đã thất bại rồi! Bởi vì trên đời này, những cô gái có thể xinh đẹp hơn cả Nam Trúc Du chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi!"

Thế là Nam Trúc Du đã an toàn vượt qua cửa ải đầu tiên.

Nhưng mà...thử thách vẫn còn ở trước mắt...

Vol 2. Thử thách thứ hai

Buổi trưa ba ngày hôm sau, trong phòng khách nhà tôi.

"Này, nhóc con, Tiểu Vũ nhà ta đã nói cho người biết về gia thế nhà họ Lâm chưa?", bố tôi nhìn Nam Trúc Du đang ngồi ngoan ngoãn dưới sàn, ánh mắt có vẻ hơi khó chịu.

"Chưa ạ!", Nam Trúc Du đưa mắt nhìn tôi, rồi khẽ đáp.

"Chưa á?", bố trợn mắt nhìn tôi, nói: "Nhóc con, nghe cho rõ đây, làm con rể của nhà ta không những phải gánh vác uy danh của Lâm Nguyên Đường mà còn phải kế thừa cả khu giải trí 'câu lạc bộ Hoàng tử', biến nó trở thành một thiên đường giải trí trên thế giới!"

"Câu lạc bộ hoàng tử, cháu đang sống ở đó đấy!", vẻ mặt hớn hờ, Nam Trúc Du ngẩng đầu nhìn bố tôi, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Tôi nhìn thấy mặt bố ngây ra trong khoảng vài giây, chỉ có điều....Cái tên này có nghe bố mình nói chuyện gì không nhỉ? Chỉ phát hiện ra có một thông tin nhỏ xíu không ăn nhập với câu hỏi ở trong một chuỗi thông tin dài ngoằng bố tôi đưa ra.

Bố tôi háng giọng để lời dòng suy nghĩ đang chạy đi xa của Nam Trúc Du lại, tiếp tục nói: "Nếu đã là thiên đường giải trí của thế giới, điều quan trọng nhất chính là tinh thần phục vụ chu đáo cho mọi loại khách hàng! Vì vậy, thử thách thứ hai chính là trải nghiệm xem cậu có tinh thần phục vụ này hay không!"

Như vậy là sao? Tôi và Nam Trúc Du ngây người nhìn bố tôi.

"Lát nữa nhà mình sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ, sẽ có một vài ông chủ trong giới kinh doanh về ngành giải trí cũng có mặt, trong đó có một người tên là Dương Hạo Thiên, chủ tịch tập đoàn giải trí Ngân Hoàng. Này nhóc, nhiệm vụ hôm nay của cậu chính là phục vụ cho ông ấy, phải làm cho ông ta cảm thấy yêu mến và khen ngợi mình!"

Không phải chứ, người mà bố nói là chính là Dương Hạo Thiên, một người cực kì thiếu nhân ái, tâm trạng thay đổi bất thường đó sao? Oái....

"Bố à", tôi khẽ nói, "Ngay cả với những ông chủ khác chú Dương còn không thèm đếm xỉa đến, vậy thì làm sao ông ấy coi Nam Trúc Du ra gì? Đối với Nam Trúc Du mà nói, ngay cả cơ hội được nói chuyện với ông ấy còn khó mà có được, huống hồ bố lại bắt anh ấy phải nhận được sự yêu mến và khen ngợi của chú ấy, như vậy có phải là làm khó cho anh ấy không?", tôi bất mãn nói.

"Này nhóc, yêu cầu của ta có quá đáng không?", bố không thèm nhìn tôi mà quay sang hỏi Nam Trúc Du.

"Không ạ, cháu cảm thấy cũng được, hơn nữa lấy được lời khen của người khác chính là sở trường của cháu mà!", Nam Trúc Du đúng là cái tên không có óc! Anh ta chẳng thèm để ý đến cái nháy mắt ra hiệu của tôi, thân nhiên đáp lời.

"Giỏi, giỏi lắm! Này nhóc, cậu cũng có vài phần khí chất xứng làm con rể của Lâm mỗ ta đấy!", nhìn thấy nét mặt không hề sợ sệt của Nam Trúc Du, bố gật đầu hài lòng...

Xem ra chẳng bao lâu nữa bố tôi sẽ bị Nam Trúc Du mê hoặc hoàn toàn cho xem!

Buổi tối, trong phòng tiệc của nhà họ Lâm.

Mặc dù chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ nhưng những người đến dự đều là những nhân vật có máu mặt. Do đó, dưới sự kiên quyết của tôi, Nam Trúc Du bắt buộc phải mặc một bộ comple Armani màu trắng.

Trong bộ quần áo comple màu trắng, Nam Trúc Du chẳng khác gì một chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai và phong độ. Tôi nhìn anh, gật đầu hài lòng. Dù sao thì cũng phải cho người khác một ấn tượng tốt đẹp về mình chứ!

"Đi nào Tiểu Vũ!", Nam Trúc Du hơi cúi người xuống, thực hiện một tư thế mời rất lịch sự theo kiểu phương Tây.

Khi tôi và Nam Trúc Du bước vào phòng tiệc, những người được bố mời đến gần như đều không nhìn thấy chúng tôi. Tôi đưa mắt nhìn khắp phòng dự tiệc để tìm kiếm mục tiêu tối nay cho Nam Trúc Du.

"Nam Trúc Du, anh nhìn người đàn ông mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn màu xanh tím kia kìa, đó chính là chú Dương, chủ tịch tập đoàn giải trí Ngân Hoàng đấy. Sở thích lớn nhất của chú Dương là ăn những món ngon, điều mà chú ấy ghét nhất là có người làm phiền trong khi chú ấy đang ăn! Hơn nữa tính tình của chú Dương cũng hay thay đổi thất thường, không ai biết được thái độ của chú ấy trong một giây sau đó, vì vậy lát nữa, khi nói chuyện với chú ấy anh phải cẩn thận một chút!"

Bố đã tuyên bố từ trước là trong khi Nam Trúc Du và chú Dương nói chuyện, tôi không được phép xen vào, điều duy nhất mà tôi có thể làm là "làm người ngoài cuộc", hơn nữa phải đứng cách xa 10 mét. Vì thế tôi phải nhân cơ hội này để kể hết những thông tin mà mình biết về chú Dương cho Nam Trúc Du nghe.

"Tiểu Vũ đừng lo! Nhìn anh nhé!", Nam Trúc Du tỉ mỉ quan sát "mục tiêu" của mình một lúc rồi tự tin mỉm cười với tôi.

"Xin chào chủ tịch Dương!", một nụ cười tuyệt mỹ hiện ra trên khuôn mặt Nam Trúc Du khi anh nhẹ nhàng đến bên cạnh chú Dương lúc ấy đang mãi thưởng thức các món ngon, "Hình như ngài có thói quen chấm rất nhiều xì dầu khi ăn các món hải sản thì phải? Mặc dù xì dầu Nhật Bản tương đối nhạt, nhưng cũng không nên ăn quá nhiều đâu ạ!"

Đang mãi lẩn qua lẩn lại miếng cá tươi trong đĩa xì dầu, chợt nghe thấy có tiếng nói vang lên bên cạnh, chú Dương liền dừng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt khôi ngô của Nam Trúc Du, đôi lông mày của chú từ nhú lại...

Cái tên Nam Trúc Du ngốc nghếch này đang làm cái quái gì vậy? Dám động vào quả địa lôi đáng sợ ấy! Làn này thì tiêu rồi, thế là hết! Chú Dương nổi cáu rồi...tôi thầm than trong bụng.

"Chẳng nhẽ ngài quên rồi sao? Vài ngày trước đây, trong báo cáo sức khỏe, bác sĩ đã nói rõ rằng ngài đang có xu hướng mắc các bệnh như cao huyết áp, mỡ máu cao và tiểu đường, vì thế ăn nhạt và thanh đạm sẽ tốt cho sức khỏe!", dường như không phát giác ra sự biến sắc trên khuôn mặt của chú Dương, Nam Trúc Du nghiêm túc nói, chẳng khác gì một giáo viên đang dạy bảo học trò của mình, "Hơn nữa ngài cũng không nên ăn nhiều hải sản, hải sản dễ khiến cho chỉ số axit uric của ngài tăng cao, cũng không có lợi cho sức khỏe!"

Hài, cái gì mà báo cáo sức khỏe, cái gì mà xu hướng mắc bệnh, cái gì mà chỉ số axit uric thế nhỉ? Nam Trúc Du nghe ngóng được những điều này ở đâu vậy nhỉ? Kể từ lúc bố công bố thử thách thứ hai cho đến giờ còn chưa đầy hai tiếng đồng hồ, hơn nữa chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ này, Nam Trúc Du và tôi không rời nhau lấy nửa bước, vậy thì anh ấy lấy những thông tin này từ đâu chứ?

"Cậu nhóc, cậu đang quản lí tôi đấy à?", nghe thấy Nam Trúc Du nói vậy, chú Dương cau mày, vẻ mặt bất mãn, giọng nói nghe có vẻ đang tức tối.

"Thưa chủ tịch Dương, ngài có biết hiện nay trong cả nước có bao nhiêu thanh niên và người trung niên đang ở trong tình trạng báo động như ngài nhưng vẫn không hề coi trọng mức độ nguy hiểm của vấn đề này không? Chủ tịch Dương, ngài có biết vì sao tỉ lệ tử vong ở nước ta những năm gần đây lại tăng cao như vậy không?", Nam Trúc Du vẫn không hề khiếp sợ, tiếp tục nói: "Chính là bởi vì không ai chịu coi trọng mức độ nghiêm trọng của những căn bệnh này, thế nên tỉ lệ tử vong ở nước ta những năm gần đây đã tăng lên hơn 50%".

"Hài...", xung quanh vang lên tiếng thở dài.

"Thằng nhóc con, mày dám rửa tao chết à? Hơn nữa lại vào đúng lúc tao đang ăn như vậy?", "Bốp" một tiếng, chú Dương vút đôi đũa xuống đất, phần nộ quá lớn.

"Cháu cần phải nói vào đúng lúc chú đang ăn!", Nam Trúc Du chớp chớp mắt, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, "Nếu như đợi chú ăn xong rồi cháu còn khuyên chú làm gì nữa? Hơn nữa cháu cũng không hề có ý rửa chú chết. Nhưng nếu chú cứ ăn uống kiểu này thì chẳng khác nào tự tìm đến với tử thần!"

"Á....", tiếng kêu kinh ngạc từ xung quanh vang lên.

"Thằng ranh, mày muốn chết phải không?", chú Dương gầm lên, cùng với nó tiếng cái bàn bày thức ăn đổ đánh rầm và tiếng bát đĩa rơi loảng xoảng...

Tất cả mọi người xung quanh đều tạm dừng mọi hoạt động, ngoảnh đầu lại quan sát. Tính cách nóng nảy của chú Dương không phải không ai biết đến, nhưng mà giận dữ đến mức này thì đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Vì vậy tất cả mọi người đều cảm thấy cực kì kinh ngạc.

Tôi thầm than trong bụng: lần này thì coi như xong, hết thật rồi! Còn khen ngợi gì nữa chứ, chú Dương mà không bảo mấy tên vệ sĩ của chú ấy lôi Nam Trúc Du ra đánh cho một trận đã là may lắm rồi!

"Chủ tịch Dương, ngài giận rồi sao?", trong khi mọi người xung quanh ai nấy đều đứng im căng thẳng thì Nam Trúc Du vẫn tỏ ra rất nghiêm túc, mặt không hề biến sắc, nhưng khuôn mặt lại tỏ vẻ đáng thương. Anh bất mãn nói: "Chủ tịch Dương, ngài thật là ức hiếp người quá đáng! Người ta chỉ là vì quan tâm đến ngài nên mới khuyên ngài bỏ thói quen ăn uống không tốt để bảo vệ sức khỏe, vậy mà ngài lại đi nạt nộ tôi! Ngài nạt nộ với tôi thì không sao, nhưng nạt nộ tôi xong lại vẫn không chịu nghe lời khuyên cáo của tôi, tiếp tục ăn những món ăn không có lợi cho sức khỏe của mình, ngài thật là quá đáng!"

"Rắc...rắc...", tôi nghe thấy tiếng những sợi dây thần kinh của mình đang nứt vỡ....

Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Nam Trúc Du từ một người thuyết giáo biến thành một kẻ "bị bắt nạt".

"Thằng ranh con, mày định giờ trò gì hả?", chú Dương cũng ngây người ra, lông mày nhăn lại vì khó hiểu.

"Không ạ! Lẽ nào ngài cho phép mình được thay đổi tâm trạng đột biến như vậy trong khi lại không cho phép người khác có hai tính cách sao?", Nam Trúc Du chớp chớp mắt, nhướn miệng cười với chú Dương, "thực ra cháu định nói, nếu như nói một loạt những điều đáng sợ như vậy mà vẫn không thể làm chủ tịch thay đổi thì cháu đành phải giả bộ đáng yêu, diễn một vai diễn đáng thương sờ trường của cháu mà thôi!"

"Cái thằng ranh này...", chú Dương tức giận nhìn Nam Trúc Du.

Tim tôi lúc này như ngừng đập. Nào ngờ...

Vài giây sau....

"Ha ha ha, tên nhóc này quả là lợi hại! Mềm có, cứng có, chính có, tà có...cậu đã dùng đủ mọi phương pháp.

Nếu ta còn không nghe ý kiến của cậu chẳng phải là đã để cậu hao tâm tổn trí hay sao?"

Chú Dương thò tay vỗ vỗ vào vai Nam Trúc Du, sự hiền từ thay thế cho vẻ mặt phẫn nộ: "Lâu lắm rồi mới có người dám làm trái ý của ta, cảm giác thật là thú vị! Nhưng mà cậu nhóc, rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại biết được báo cáo sức khỏe của ta?"

"Ha ha...", Nam Trúc Du nhoeo miệng cười, nháy mắt với chú Dương, "Cái này là bí mật, cháu phải đổi bằng cái giá rất đắt mới có được!"

"Hả? Tại sao? Tại sao cậu lại làm như vậy?", chú Dương ngạc nhiên hỏi.

"Bởi vì chú là người quan trọng nhất và đáng để cháu coi trọng nhất".

Nam Trúc Du vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía tôi.

Ặc ặc...tôi há hốc mồm, tò mò nhìn về phía chú Dương.

"Ha ha ha....", một hồi lâu sau tôi mới nghe thấy tiếng cười sảng khoái của chú Dương vang lên.

"Cậu nhóc, ta rất thích cậu đấy! Nếu cậu muốn chia tay với Tiểu Vũ thì hãy đến làm con rể cho ta nhé!", chú Dương nói.

"Ngoài Tiểu Vũ ra cháu không yêu ai hết!", Nam Trúc Du lắc đầu.

"Bùng" một tiếng, khuôn mặt tôi đỏ bừng lên bởi những lời đường mật của Nam Trúc Du! Thượng đế ơi, cái tên ngốc này sao lại vô duyên vô cớ nói ra những điều này cơ chứ?

Vol 3. Thử thách thứ ba

Nam Trúc Du, sao anh lại có thể như thế chứ?

Ở cửa ải thứ nhất, anh dựa vào "nhan sắc" của mình để bán hàng kiếm tiền thì thôi không nói làm gì, thế nhưng ở cửa ải thứ hai, sao anh lại có thể sử dụng chiêu giả bộ đáng thương, diễn vai đáng yêu như vậy chứ?

Thượng đế ơi, một Nam Trúc Du như vậy khác biệt một trời một vực với hình tượng người bạn trai lí tưởng trong lòng mình! Người bạn trai mà tôi mong muốn phải đẹp trai, mạnh mẽ, nho nhã nhưng vẫn rất manly, biết dùng hết sức mạnh của mình giải quyết những khó khăn trước mắt nhưng tuyệt đối không giống như kiểu của Nam Trúc Du, giả bộ đáng yêu để giải quyết vấn đề.

Hu hu hu...rõ ràng kiểu bạn trai mà mình thích không phải là Nam Trúc Du, thế mà tại sao anh ấy lại nhận mình là bạn trai của tôi để đổi mặt với những thử thách của bố tôi thế nhỉ?

Hài, cái thế giới này đúng là ngập tràn những chuyện hoang đường...

Tôi ngẩng đầu, trợn mắt nhìn người nào đó đang ngồi cạnh tôi.

"Tiểu Vũ, em sao thế? Sao mặt đỏ bừng lên thế này? Em đang nổi giận đấy à?", cái người ngồi bên cạnh tôi đỏ chóp chóp mắt, ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chăm vào tôi, những ngón tay thon dài từ từ đưa ra, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt đang tức tối của tôi. Chỉ một giây sau, cảm giác tê dại từ trên mặt tôi lan vào tận trong não.

Cả khuôn mặt tôi đỏ bừng đến đáng sợ.

"Tiểu Vũ, em không sao chứ?", nhìn thấy tôi mặt mày đỏ gay, người ấy bỗng trở nên hoảng hốt, áp sát mặt về phía tôi, khuôn mặt lo lắng.

Đáng ghét! Cái tên Nam Trúc Du đáng ghét này, vuốt má người ta đã là quá đáng lắm rồi, lại còn áp sát cái mặt vào nữa chứ! Tôi lập tức giật lùi lại phía sau, không muốn Nam Trúc Du phát hiện ra khuôn mặt đang đỏ bừng lên của mình lúc này.

"Nam Trúc Du, bố em không nói với anh khi nào bắt đầu thử thách thứ ba à?", tôi ngoảnh đầu về phía khác,

mắt nhìn ra cây ngô đồng ở phía xa xa, lập tức đổi chủ đề.

"Có chứ!", Nam Trúc Du nhìn tôi, bình tĩnh gạt đầu.

"Bố em đã báo cho anh biết rồi à", tôi thốt lên kinh ngạc, "Bố nói bao giờ thì bắt đầu? Nội dung thử thách là gì?"

"Để anh nghĩ xem nào, hôm qua bố em gọi điện tới 'câu lạc bộ Hoàng tử', nói với anh là ngày mai sẽ thử thách lòng dũng cảm. Nói như vậy có nghĩa chính là hôm nay đấy!", Nam Trúc Du nói.

"Hôm...hôm nay...?", tôi kinh ngạc đến nỗi lưỡi suýt cắn phải răng, à quên, răng suýt cắn phải lưỡi, mắt tròn tròn nhìn vào khuôn mặt bình thản của Trúc Du, ngọn lửa tức giận bùng lên đến tận đầu.

"Nam Trúc Du, anh là tên kẻ ngốc à? Anh có biết cái gì gọi là thử thách lòng dũng cảm không hả?", tôi gào lên, "Thôi bỏ đi, anh mau đi theo em! Nhân lúc bố em còn chưa kịp hành động, chúng ta phải đi chuẩn bị áo chống đạn, miếng bảo vệ cánh tay, mũ bảo hiểm. À đúng rồi, còn phải đến phòng kiểm đạo mượn tạm mặt nạ bảo vệ nữa...Nói tóm lại là, chúng ta phải bảo vệ tất cả..."

Tôi chưa kịp nói xong thì đã nghe thấy một đám côn đồ từ đâu xông đến.

"Chị cả, phiền chị tránh ra một chút!", tên cầm đầu nhìn tôi nói, "Xin đừng can thiệp vào chuyện đánh nhau của chúng tôi!"

Có tên lưu manh nào lại đi gọi người ta là "đại tiểu thư" không hả trời? Hài, không cần đoán cũng biết được chắc chắn những người này là do bố tôi sai tới, đây chắc chắn chính là cửa ải thứ ba dành cho Nam Trúc Du rồi.

"Ha ha..."

Tôi cười nhạt, nhìn đám lưu manh tên nào tên nấy rất là "đô con" đang đứng lù lù trước mặt, ngoảnh đầu nhìn sang bên cạnh lại là một anh chàng thư sinh yếu ớt, đôi môi đỏ hồng, hàm răng trắng tinh, làn da trắng bóc. Tôi khẽ lên tiếng:

"Các vị đại ca, có thể để thêm một lúc nữa cho anh ta có thời gian chuẩn bị được không?"

"Đại tiểu thư, hi vọng cô sẽ tuân thủ quy ước giữa cô và lão gia, tuyệt đối không tham gia vào trận thử thách này!"

Tên cầm đầu cúi khom lưng chào tôi rồi nói: "Xin đại tiểu thư yên tâm, chúng tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không đánh chết hần đâu!"

Oái, bảo đảm không đánh chết anh ấy ư? Ôi xin các người, câu này của các người chỉ khiến cho tôi càng không yên tâm mà thôi.

"Trúc Du, nếu lát nữa anh thực sự chịu không nổi thì cứ bỏ cuộc, tuyệt đối đừng cố gắng chịu đựng, có biết không?", nhìn thấy không thể thuyết phục được đám lưu manh này, tôi đành quay đầu lại dặn dò Nam Trúc Du.

Nào ngờ anh ấy lại cứng đầu nói:

"Không được!"

Nam Trúc Du không chút do dự, từ chối ý tốt của tôi thì không nói làm gì, đã vậy lại còn ương ngạnh ngẩng cao đầu, hạ "chiến thư" với đám lưu manh: "Tôi không biết các anh có thực sự là lưu manh hay chỉ là người mà bác Lâm cử đến diễn kịch. Nhưng cho dù thế nào, tôi quyết không lùi bước!"

Nam Trúc Du lớn tiếng nói rõ từng chữ: "Tôi tuyệt đối không lùi bước trước các người, tôi phải chứng minh cho người thân nhất của tôi là Tiểu Vũ biết rằng, mặc dù tôi không biết võ công nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ cô ấy!"

Tôi ngáy người, ngoảnh đầu lại nhìn Nam Trúc Du.

Lúc này đang là hai giờ trưa, ánh nắng vàng gay gắt chiếu xuống mặt đất, nhuộm một màu vàng rực xung quanh người Nam Trúc Du.

Nam Trúc Du đứng thẳng người, sừng sững như một ngọn núi.

Ánh mắt đẹp như hoa đào thánng ba nhưng lại vô cùng kiên quyết ấy khiến cho người khác cảm thấy khó mà đánh gục được anh.

Nụ cười rạng rỡ và quyến rũ trên khuôn mặt lúc này lại trở nên vô cùng cố chấp, kiên cố như một viên đá kim cương không một thứ máy móc nào có thể cắt vụn chúng ra được.

Tôi ngây người nhìn chàng trai khôi ngô đang đối mặt với nguy hiểm trước mặt. Khoảnh khắc này đây, tôi thấy trái tim mình khẽ rung lên, những cảm xúc dạt dào dâng lên trong lòng.

"Cẩn thận", rất lâu sau tôi mới có thể cất lời.

"Ừ", Nam Trúc Du khẽ gật đầu, cách xa tôi ra rồi ngoảnh đầu lại, bước về phía đám người hung hổ kia.

"Này nhóc, biết bọn tao là ai không?", tên thủ lĩnh đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Nam Trúc Du rồi nói: "Nếu ngươi tưởng rằng bọn tao cầm tiền của ông chủ rồi sẽ khách sáo với mày thì mày nhầm to rồi đấy! Nói cho mày biết, ông chủ nói rồi, chỉ cần không đánh chết mày, mọi hậu quả ông chủ đều có thể dàn xếp ổn thỏa, thế nên chúng tao cứ đánh nhiệt tình! Ha ha ha..."

Không phải chứ, bỏ bỏ tiền ra để thuê đám lưu manh này sao? Tôi căng thẳng tột độ nhìn về phía Nam Trúc Du, thực sự rất muốn chạy đến che chắn cho anh ấy.

"Đúng thế, đại ca, làm côn đồ đã lâu như vậy, đây là công việc thú vị đầu tiên mà chúng ta có được, không chỉ cho chúng ta thoải mái đánh người mà không phải chịu hậu quả, đánh xong lại còn được một món tiền lớn nữa chứ...Ha ha ha!", một tên đàn em lên tiếng hùa theo.

"Chú em, đừng có mà đắc chí quá đà, đừng quên lần trước mày đâm một cái gậy hết cả hàm răng của người ta, đâm cái thứ hai làm mù mắt nó, đâm thứ ba làm nó hôn mê ngay tắp lự đấy. Nghe nói tên đó giờ vẫn còn chấn động não đến điên điên dại dại!", tên thủ lĩnh trợn mắt quát đàn em.

Ặc...bố ời, cho dù bố có không ưa Nam Trúc Du thì cũng đâu đến mức phải tìm đến đám côn đồ dũ tợn này để xử lí anh ấy? Đây là thử thách cái kiêu gì vậy?

"Không sao đâu đại ca, ông chủ Lâm nói rồi, nếu như thằng ranh này có tàn phế thì ông ấy cũng sẽ chịu trách nhiệm đưa nó tới bệnh viện, chăm nuôi nó cả đời!", một tên côn đồ thân hình vạm vỡ lên tiếng.

Ha ha ...tôi cố gắng cười nhạt vài tiếng, cố gắng coi những điều mà đám côn đồ này nói là chuyện cười, nhưng mà trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Nam Trúc Du bị đánh cho thê thảm, tự nhiên toàn thân tôi bắt đầu run rẩy.

"Nam Trúc Du..."

Tôi gọi tên anh ấy, rất muốn ngăn chặn khi bi kịch vẫn chưa kịp xảy ra.

"Tiểu Vũ, em cứ yên tâm!", dường như cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Nam Trúc Du ngoảnh đầu lại, khoe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười tươi tắn để cho tôi yên tâm.

Yên tâm? Trước tình huống này làm sao tôi có thể yên tâm cho được?

Nam Trúc Du ời, anh mau nhận thua đi mà! Em thà nhìn thấy anh cúi đầu nhận thua trước mặt đám lưu manh này, hoặc là dùng "nhân sắc" hoặc giả bộ đáng yêu như trước đây để đạt được mục đích của mình còn hơn phải nhìn thấy anh bị đám lưu manh này đánh cho thành mù, câm, điếc, thậm chí là bị chấn động não phải nằm liệt trong bệnh viện.

"Tiểu Vũ, em yên tâm, vì em anh tuyệt đối không cúi đầu trước đám lưu manh này!", Nam Trúc Du nói dứt lời liền ngoảnh đầu lại, lớn tiếng nói với đám côn đồ: "Đám người các ngươi ngày ngày rồi hơi, chỉ biết đi gây chuyện thị phi, ức hiếp người yếu ớt. Có giỏi thì lại đây!"

Xong....rồi....

Quạ quạ...từng con quạ đen kêu la thảm thiết lần lượt bay trên đầu tôi.

"Thằng khốn kiếp, mày thật không sợ chết đúng không? Anh em đâu, xông lên!"

Tên thủ lĩnh vừa ra lệnh là lập tức đám đàn em liền hùng hổ lao đến.

"Đừng mà...", tôi than thầm trong bụng, nhắm nghiền mắt vào không dám nhìn.

"Đừng mà...", một giọng nói hoảng loạn, vô cùng mê lương và yếu đuối đột nhiên vang lên, "Cứu tôi với, có đám côn đồ bắt nạt người khác này..."

Hả....

Toàn thân tôi như gặp phải một cơn chấn động mạnh, mắt mở to kinh ngạc nhìn Nam Trúc Du vốn đứng cách tôi không xa không biết từ lúc nào đã chạy ra xa tôi cả trăm mét, đứng giữa đường có đông người qua lại, mặt tỏ vẻ đáng thương, chỉ vào đám côn đồ hung dữ rồi gào to: "Cứu tôi với, bọn họ muốn hại tôi! Có ai tốt bụng mau mau lại cứu tôi với!"

Hả? Cả người tôi cứng đờ như đóng đá, cố gắng mãi mà không sao cử động được.

"Sao thế? Có chuyện gì vậy?", một đám người qua đường vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn chàng trai có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đang hoảng loạn như một con cừu yếu đuối bị đàn sói bao vây.

"Có đám côn đồ đuổi theo định đánh tôi, bọn họ còn nói sẽ ...a...đáng sợ quá!"

Đôi mắt quầng rử ngân ngấn nước, bộ dạng thật đáng thương nhưng vẫn toát lên vẻ quầng rử lạ thường. Người thanh niên đang đứng đó, ánh mắt chỉ cần khẽ chạm vào ai đó thôi cũng đủ khiến cho người đó chìm vào trong sự mê hoặc rồi.

"Đáng ghét thật, giữa ban ngày ban mặt mà dám cậy đông ức hiếp người quá đáng! Thật là không thể chịu nổi!", một người đàn ông trung niên đứng ra, phẫn nộ gào lên.

"Đúng thế, thật là tội nghiệp! Đám côn đồ đáng ghét này, nhìn một cái đã biết là ghen tị với vẻ đẹp của người ta nên mới muốn đuổi theo hủy hoại con nhà người ta đây mà! Thật là quá độc ác!"

Đám các bà, các chị đứng bên cạnh Nam Trúc Du, bắt bình lên tiếng.

Ặc ặc, tôi nhủ thầm trong bụng: các bà các chị thân mến, đám côn đồ đánh người xưa nay đâu cần có lí do, huống hồ cái lí do mà họ đưa ra lại vô cùng vô lí.

"Chàng trai à, cháu đừng lo, có bà đứng về phía cháu đây!"

Cuối cùng, ngay cả một bà lão tay chống gậy, hơn 80 tuổi cũng đứng ra bên vực cho Nam Trúc Du.

Tôi không biết phải dùng cách gì để thể hiện tâm trạng của mình lúc này. Hu hu hu...bà cụ ơi, bà có thể đứng đứng ra giữa đường như vậy được không, nguy hiểm lắm đấy!

"Các người..."

Đám côn đồ hung hãn đuổi theo Nam Trúc Du kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

"Đại ca..."

Đám đàn em lập tức đưa mắt cầu cứu đại ca của mình.

"Các vị, tên đứng đầu kia chính là tên cầm đầu đám côn đồ đấy, mọi người hãy báo thù cho chàng trai này đi!", một tiếng hét giận dữ vang lên từ phía đám đông.

Trong phút chốc, sách báo, truyện tranh, bút chì, cặp sách...các chị, các anh,tất cả mọi người đã bắt đầu

hành động...

Tiếp theo sau đó là cà chua, trứng gà, trứng vịt, thịt gà, cá tươi, cua bể...của các thím, các bà, các mợ cũng lần lượt lao như bay về phía đám côn đồ.

"Chúng tôi không phải là côn đồ...Chúng tôi chỉ đến thử sự gan dạ của thằng nhóc kia thôi...", tên cầm đầu gào lên.

Đáng tiếc là tiếng kêu của hắn chìm vào trong không trung. Rồi sau đó là đất đá, những nắm đấm, cả những cú đá...liên tiếp giáng xuống người chúng.

Bộp...bộp...bộp....Cuối cùng, ngay cả những cây gậy trong tay các cụ ông, cụ bà cũng lần lượt giáng xuống.

Tôi cứng đờ người, không nói nổi nửa lời, đứng ngây người nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết nên khóc hay nên cười trước "số phận" của đám côn đồ.

"Các anh em, kẻ thù quá mạnh, mọi ..."

Kẻ đầu tiên không chịu nổi nữa chính là tên cầm đầu, toàn thân hắn liên tiếp bị tấn công bởi cà chua, trứng gà, sách báo, đất đá, gậy gộc...Cuối cùng chịu không nổi, hắn đành gào lên.

"Bốp" một tiếng, tên côn đồ chưa kịp gào đến chữ "người" thì một quả trứng gà bay vèo đến, rơi trúng vào miệng hắn.

"Ư...ư...ư..."

Cổ họng tên cầm đầu bị chặn lại.

"Mau chạy thôi, không diễn kịch được nữa rồi!", đám côn đồ vừa gào thét vừa chạy tán loạn.

"Ha ha ha..."

Từ đám đông phát ra những trận cười hả hê, thích thú.

"Hú...hú...hú..."

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên gấp gáp.

"Mọi người chạy mau!", lần này cho dù ông trời có không ra lệnh thì đám côn đồ cũng phải bỏ chạy.

Cửa ải thứ ba đã kết thúc với phần thắng thuộc về Nam Trúc Du. Mặc dù thắng lợi này có được là nhờ công của người khác.

"Thế nào, anh đã nói là sẽ giải quyết bọn chúng mà! Tiểu Vũ, anh sẽ không để cho bất kì kẻ nào làm hại em đâu!", sau khi đám đông giải tán, Nam Trúc Du mỉm cười nhìn tôi.

Tôi lặng yên không nói, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh.

Chương 10: Mật ngọt và sự lựa chọn của tôi

Vol 1. Nam Trúc Du không phải là bạn trai của tôi

Nếu như nói lần đầu tiên Nam Trúc Du chiến thắng là do gặp may thì lần thứ hai cho thấy vận may của anh ấy rất tốt. Nhưng vấn đề là ở chiến thắng lần thứ ba...

Điều này cho thấy cái gì?

Sự chiến thắng của Nam Trúc Du không phải là may mắn, mà là nhờ thực lực.

Trong phòng khách của nhà họ Lâm, bố tôi mặc một bộ đồ màu đen, đang ngồi khoanh chân trước mặt tôi và Nam Trúc Du, khuôn mặt cực kì nghiêm túc khiến cho cả tôi và Nam Trúc Du cũng trở nên căng thẳng theo. Chúng tôi yên lặng ngồi xuống ghế sofa, ngồi im chờ bố lên tiếng.

"Bây giờ, ta tuyên bố...", một lúc lâu sau, bố tôi mới chịu lên tiếng, chỉ có điều những từ mà bố dùng, cộng thêm cả giọng điệu trịnh trọng, chậm rãi khiến cho tôi suýt bỏ nhào xuống đất.

Sự mở đầu này sao mà giống như các lãnh đạo đang phát biểu vậy nhỉ?

"Ta tuyên bố...", mắt liếc xem phản ứng của tôi, sau đó bố lại làm ra vẻ nghiêm túc, chậm rãi nói: "Nam Trúc Du chính thức trở thành bạn trai hợp pháp, công khai của Lâm Xuân Vũ! Hai người có thể chính thức đính hôn vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của Lâm Xuân Vũ!"

Trước mắt lớn bé trong nhà họ Lâm, bố tôi hùng hồn tuyên bố.

Hai người có thể chính thức đính hôn vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của Lâm Xuân Vũ!

"Cái gì?", tôi đứng bật dậy khỏi ghế sofa, hét lên, "Bố à, bố đang đùa đấy à?"

"Nhóc con, con thấy bố có giống như đang nói đùa không hả?", bố trợn mắt nạt tôi, "Con tưởng bố rảnh rồi bày trò lảm nhảm như vậy để làm gì, chẳng phải là để giúp con xác định xem thằng nhóc này có đáng tin cậy hay không à? Nếu như đã vượt qua được ba cửa ải rồi, đương nhiên bố đành phải công nhận thôi!"

"Nhưng mà, nhưng mà...", nhưng mà Nam Trúc Du đâu có phải là bạn trai chính thức của tôi, tôi và anh ấy sao có thể kết hôn được chứ? Nhìn ánh mắt hào hứng của bố và nụ cười ảm áp như mùa xuân của Nam Trúc Du, những điều muốn nói như nghẹn lại trong cổ họng tôi, có cố gắng thế nào cũng không thể nói ra thành lời được.

Híc...tôi sợ bố nghe xong câu này sẽ rơi vào trạng thái hụt hẫng, dẫn đến rối loạn tâm trạng. Tôi càng sợ hơn nếu như sau khi nghe được câu này, nụ cười trên môi Nam Trúc Du sẽ biến mất.

Tôi để tâm đến tâm trạng của anh, thích được nhìn thấy nụ cười của anh, không muốn nhìn thấy bộ dạng hụt hẫng của anh. Trong những ngày bên nhau, Nam Trúc Du đã trở thành một người bạn cực kì quan trọng đối với tôi.

"Bố ...", tôi chớp chớp mắt, định cố gắng nói ra một lí do nào đó để bố hủy bỏ quyết định "đính hôn", "Con và Nam Trúc Du vẫn còn nhỏ, 16 tuổi đã đính hôn có phải là sớm quá không? Hơn nữa tình cảm của bọn con cũng đã đến mức đó đâu, ai biết được có khi ngày mai lại cãi nhau, lại chia tay cũng nên!"

"Chia tay?", bố tôi kinh ngạc thốt lên, hình như bố đã quên sự thực rằng những người yêu nhau cũng có thể sẽ chia tay nhau.

"Không được, không được, khó khăn lắm nó mới vượt qua được ba cửa ải để trở thành con rể của ta, làm sao có thể để cho con vứt bỏ mập mờ trong tay ta bay mất được!", ngay người hỏi lâu, bố nói, "Con nghe cho kĩ đây, kể từ ngày hôm nay, con và Nam Trúc Du phải tận dụng mọi thời gian và cơ hội để hẹn hò, cố gắng mà bồi dưỡng tình cảm!"

"Hả?", tôi há hốc mồm, "Bố ơi, như vậy mà được à?"

"Chẳng phải người ta nói tình cảm có thể vun đắp được sao? Chỉ cần hai đứa ở bên cạnh nhau nhiều một chút thì tình cảm giữa hai con sẽ càng thêm gắn bó, vững bền, từ từ sẽ cảm thấy không thể sống thiếu nhau

được!", bố nói.

Không thể sống thiếu nhau được? Hài, thật ngại quá, đã làm bố phải thất vọng rồi! Bởi vì Nam Trúc Du đâu có phải mẫu con trai mà con thích? Hơn nữa làm sao mà con có thể thích anh ấy đến mức không thể sống thiếu anh ấy cơ chứ? Nhưng nếu như đối tượng là hội trưởng Mậu Nhất thì có lẽ là được.

"Nói được thì phải làm được! Mau mau, hai đứa lập tức đi chơi với nhau đi!", bố tôi đột nhiên đứng dậy, kéo tay tôi và Trúc Du lôi ra tận cửa, "Nhớ kĩ, kể từ nay, con và cậu ta phải thường xuyên hẹn hò, ít nhất là 3 tiếng đồng hồ! Nếu không, Lâm Xuân Vũ à, bố sẽ trừ tiền tiêu vặt của con, đồng thời phạt con mỗi ngày phải đứng tấn 3 tiếng đồng hồ"

Cái gì? Trừ tiền tiêu vặt, lại còn phạt đứng tấn 3 tiếng ư? Nói như vậy có khác gì bảo tôi đừng sống nữa?

Ông bố độc ác!

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy rõ hai chữ "ác quỷ" in trên trán bố.

"Bây giờ là 5 giờ rưỡi chiều! Cố lên nhé! Kế hoạch hẹn hò mỗi ngày trên 3 tiếng đồng hồ bắt đầu thực hiện từ ngày hôm nay, vì vậy các con hãy cố gắng!", bố tôi hào hứng nói, nói dứt lời liền quay người đi vào trong.

Bây giờ phải làm thế nào? Ngoài việc làm theo ý của bố tôi còn biết làm thế nào được đây? Tôi không muốn mỗi ngày phải đứng tấn ngần ấy thời gian đâu, mệt chết mất!

Vì thế kể từ trưa nay, dưới sự giám sát của bố tôi, tôi và Nam Trúc Du phải hẹn hò ít nhất 3 tiếng đồng hồ mỗi ngày. Cũng bởi vì hai bên có nhiều thời gian ở bên nhau hơn nên chúng tôi cũng hiểu nhau nhiều hơn.

Cuối cùng tôi cũng biết được biệt danh "đôi mắt quyến rũ" của Nam Trúc Du từ đâu mà có. Với một người liên tục làm việc không ngừng mỗi đêm, đến ban ngày tự nhiên sẽ cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng đối với Nam Trúc Du, những điều khó hiểu xung quanh anh ngày càng tăng lên.

Tôi thật sự không hiểu nổi, sao cả ngày làm việc mệt mỏi như vậy mà anh ấy vẫn có thể mỉm cười tươi tắn đến thế? Tại sao anh ấy có thể dễ dàng cảm thấy hài lòng và hạnh phúc đến như vậy? Tại sao có thể sống một cách tích cực và lạc quan đến thế?

Cuối tuần, theo như "mệnh lệnh" bổ sung của bố, chúng tôi bắt buộc phải hẹn hò trên sáu tiếng. Mặc dù xót xa Nam Trúc Du vì hẹn hò mà không có thời gian nghỉ ngơi nhưng nếu không làm theo lời của bố, chỉ e mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp! Thế là nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định lựa chọn phương pháp hẹn hò trong rạp chiếu phim. Có như vậy Nam Trúc Du mới có thể vừa nghỉ, vừa ngủ trong rạp chiếu phim. Ha ha...đúng là nhất cử lưỡng tiện!

Thế là sáng hôm nay, như đã hẹn, tôi ngồi đợi Nam Trúc Du ở nhà. Bởi vì anh ấy kiên quyết bảo tôi hãy đợi ở nhà, anh ấy sẽ đến đón tôi. Mặc dù tôi biết thừa cái mà anh ấy gọi là "đón" cuối cùng cũng chỉ là hai đứa cùng đi bộ, nhưng mà không sao, thực ra đi bộ đến rạp chiếu phim cũng là một lựa chọn không tồi!

Mới nghĩ đến việc hai đứa sát vai nhau đi đến rạp chiếu phim, trong lòng tôi đã cảm thấy thật ấm áp!

"Kính cong...", tiếng chuông cửa vang lên.

Đúng là vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Tôi vui mừng chạy như bay ra ngoài cổng, nhưng vừa mở cổng ra, toàn thân tôi cứng đờ.

Người đứng ngoài cổng... lại chính là Mê Cúc và hội trưởng Mậu Nhất.

"Mê Cúc, còn cả hội trưởng Mậu Nhất nữa, hai người...sao lại đến đây?", tôi ngậy người nhìn nụ cười ấm áp của Mậu Nhất, căng thẳng hỏi.

"Sao thế Tiểu Vũ, cậu không hoan nghênh tôi với Mậu Nhất sao?", Mê Cúc dẩu mồm lên, vẻ mặt có chút không hài lòng, "Hay là trong nhà cậu có bí mật gì đó không thể cho chúng tôi biết?"

"Ha ha...làm gì có chuyện đó, chẳng qua là tôi ngạc nhiên quá thôi!", tôi bối rối đáp, đành phải mời Mê Cúc

và Mậu Nhất vào nhà.

Nam Trúc Du ơi, anh tuyệt đối đừng xuất hiện vào thời điểm này nhé! Nếu không một người thông minh như Mê Cúc sẽ hiểu ra tất cả mọi việc!

Tôi liếc nhìn Mê Cúc và Mậu Nhất. Gần đây hội trưởng và Mê Cúc trở nên thân thiết với nhau, hai người thường xuyên cùng xuất hiện trước mặt tôi. Nếu như để cho Mê Cúc phát hiện ra tôi và Nam Trúc Du cũng thân thiết như vậy thì chắc chắn hội trưởng cũng sẽ biết. Không được, tuyệt đối không được! Tôi nhất định không thể để Mê Cúc nhìn thấy Nam Trúc Du được!

"Tiểu Vũ, sao thế? Sao nhìn bộ dạng cậu hoảng hốt thế? Không phải là đang đợi bạn trai đến đón đi hẹn hò đấy chứ?", Mê Cúc nhìn tôi, ánh mắt sắc sảo như xuyên thấu tim gan tôi vậy.

"Làm...làm gì có?", tôi lập tức lên tiếng phản bác, "Ha ha, tôi chưa có bạn trai, chẳng phải điều này cậu biết rất rõ hay sao?"

"Thế à?", Mê Cúc nheo mắt, làm bộ như vô tình nói: "Tôi nghe nói gần đây cậu và Nam Trúc Du lớp tôi rất thân thiết, vài ngày trước còn nghe nói cậu ấy đến tận lớp cậu để tìm cậu mà! Mang tiếng là bạn của cậu mà ngay cả việc này tôi cũng không biết!"

Mê Cúc vừa nói vừa tỏ vẻ buồn rầu.

"Hơ...", tôi không biết nói sao, chỉ biết thấp thỏm đưa mắt nhìn hội trưởng Mậu Nhất.

Hội trưởng Mậu Nhất liệu có hiểu nhầm chuyện này không?

"Tôi và Nam Trúc Du chẳng có gì cả!", tôi vội vàng giải thích, "Chính là bởi vì không có gì nên tôi mới không nói với cậu đấy!"

"Tiểu Vũ...", tôi vừa nói dứt lời thì ngoài cửa vang lên giọng nói ấm áp quen thuộc, "Em chuẩn bị xong chưa, chúng ta xuất phát th....ôi!"

Trúc Du đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy những người đang ngồi trong phòng, chữ "thôi" như bị chẹn lại trong cổ họng của anh.

Toàn thân tôi như bị đóng băng, rồi...tách tách..tách...khối băng ấy đang nứt vỡ tan tành.

Bầu không khí chìm vào sự tĩnh lặng đến ngạt thở.

"Thật là trùng hợp! Trúc Du, cậu cũng đến tìm Tiểu Vũ à?", sau một hồi trầm ngâm, Mê Cúc liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Mê Cúc đi ra trước mặt Nam Trúc Du, nheo nheo mắt, mỉm cười hỏi: "Hai người đã hẹn nhau từ trước rồi phải không?"

"Chúng tôi..."

"Đương nhiên là không phải rồi!", Nam Trúc Du còn chưa kịp mở miệng thì tôi đã vội vàng ngắt lời anh, lớn tiếng nói xen vào: "Trúc Du chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi! Đúng rồi, chỉ tình cờ thôi..."

Tôi biết cái cớ của tôi thực sự rất vô lí. Nhưng đâu còn cách nào khác, trong tình thế nguy ngập này, cho dù cái cớ này có vô lí hơn nữa thì cũng phải nói thôi.

"Trúc Du?", Mê Cúc vẫn không chịu buông tha cho tôi, cô ấy nhẹ nhàng thốt lên, "Xung hô thân mật quá nhỉ! Tiểu Vũ trở nên thân thiết với hotboy của lớp tôi từ lúc nào thế?"

"Thế...thế sao?", tôi lắp bắp.

"Tiểu Vũ, đến bây giờ mà cậu còn định giấu tôi và Mậu Nhất sao? Lẽ nào tôi không phải là bạn của cậu?", Mê Cúc nhìn tôi, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt! "Mọi người ai cũng biết chuyện cậu và Nam Trúc Du đang hẹn hò, thế mà chúng tôi, mang tiếng là bạn thân của cậu, mà không biết chuyện gì. Cậu có thấy như vậy là quá đáng không?"

Hẹn hò...

Nói đến hai chữ này, tôi thấy hội trường Mậu Nhất khẽ liếc sang Trúc Du, sau đó ánh mắt dịu dàng ấy lại hướng về phía tôi, dường như đang chờ đợi câu trả lời của tôi vậy.

"Đâu...đâu có!", tôi căng thẳng nhìn Mậu Nhất, lắc đầu nguầy nguậy, "Hội trường, không phải vậy đâu, Trúc Du không phải là bạn trai của em, tuyệt đối không phải!"

Câu nói này vừa vang lên, cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

"Hóa ra Trúc Du không phải là bạn trai của cậu. Vậy thì xin lỗi nhé Trúc Du, tôi đã hiểu nhầm hai người rồi!", một lúc lâu sau, Mê Cúc mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Trúc Du...

Chết rồi, chỉ vì sợ Mậu Nhất hiểu nhầm, trong một phút nóng vội tôi đã quên mất việc Trúc Du đang đứng ở cửa.

Tôi không nhớ đây là lần thứ mấy tôi phủ nhận việc anh ấy là bạn trai của mình ngay trước mặt anh ấy rồi. Anh ấy...chắc là không để bụng đâu nhỉ?

Tôi bối rối đưa mắt nhìn Nam Trúc Du đang đứng ở cửa. Anh cũng đang nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy sự nghi hoặc và khó hiểu, sau đó anh quay sang nhìn hội trường Mậu Nhất đứng bên cạnh tôi.

Đột nhiên, trong đôi mắt như bị phủ đầy sương mù ấy chợt sáng lên như bừng tỉnh ra điều gì đó. Nhưng rất nhanh, hai mí mắt ấy lại vương nét đau thương, một nỗi đau thương rất sâu, rất đậm, đậm tới mức chỉ cần một giây sau thôi cũng có thể ngưng đọng thành một vật thể rắn chắc.

Tôi nhìn sâu vào khuôn mặt của Nam Trúc Du, sắc hồng trên da như đã lùi dần, khuôn mặt trắng trẻo, hồng hào bình thường nay chuyển thành màu trắng bệch.

Rõ ràng là tôi đang nói sự thực mà? Mặc dù tôi và Nam Trúc Du đang hẹn hò với nhau nhưng chẳng phải quan hệ giữa đôi bên hoàn toàn không phải là quan hệ yêu đương sao? Nam Trúc Du đâu có phải là mẫu bạn trai mà tôi thích, còn tôi cũng không thể là mẫu bạn gái mà anh ấy thích được!

Không phải như thế sao? Không, đúng như vậy, chắc chắn như vậy là không sai! Hơn nữa đây cũng đâu phải là lần đầu tiên tôi phủ định anh ấy là bạn trai tôi ngay trước mặt anh ấy đâu!

Nhưng tại sao khi tôi nói ra sự thực anh ấy không phải là bạn trai tôi, trên khuôn mặt anh ấy lại hiện rõ sự đau khổ như bị cả thế giới này vứt bỏ vậy? Còn tôi, tại sao khi nhìn thấy vẻ đau buồn của anh, trái tim lại đau đớn như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào, đau đớn tới chảy máu?

"Trúc Du à, xem ra cả trường đã hiểu nhầm cậu và Tiểu Vũ rồi, hai người không hẹn hò với nhau phải không?", một người vốn rất nhạy bén như Mê Cúc không hiểu sao lần này lại không nhận ra sự đau thương trên khuôn mặt của Nam Trúc Du, còn thân mật nắm lấy cánh tay anh ấy hỏi.

Tôi ngẩng đầu, đôi mắt dán chặt vào bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay Nam Trúc Du của Mê Cúc.

"Xin lỗi", Nam Trúc Du rút cánh tay mình ra khỏi tay của Mê Cúc.

Toàn thân tôi như đang run rẩy khi chứng kiến toàn bộ cử chỉ nhỏ của anh. Trên tay anh vẫn đang đeo chiếc vòng bạc mà tôi tặng anh ngày hôm ấy.

"Tiểu... Lâm Xuân Vũ nói không sai, tôi chính xác không phải là bạn trai của cô ấy", Nam Trúc Du buồn bã nhìn tôi, cố gắng nhếch môi nở nụ cười, cố gắng bịa ra một lí do đáng tin cho tôi. "Lâm Xuân Vũ rất tốt bụng, vì cô ấy giúp tôi một việc lớn nên chúng tôi dần dần trở nên thân nhau."

Tôi ngẩng người nhìn Nam Trúc Du, toàn thân lạnh buốt như bị đè dưới một khối băng lớn. Rõ ràng hành động của anh ấy khiến cho tôi không bị bề mặt trước hội trường Mậu Nhất, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đau khổ thế này?

"Hóa ra là như vậy!", trên mặt Mê Cúc hiện ra một nụ cười như đã hiểu rõ vấn đề.

"Đúng thế, Lâm Xuân Vũ đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không phải là bạn trai của cô ấy, vì vậy Mê Cúc đừng đoán mò lung tung nữa, còn cả Mậu Nhất nữa, cậu cứ yên tâm đi!"

Nam Trúc Du nói xong, liếc nhìn tôi rồi quay đầu mỉm cười với hội trưởng Mậu Nhất. Không hiểu ban nãy Mậu Nhất nghĩ gì mà mãi cho đến khi nhìn thấy Nam Trúc Du mỉm cười, anh mới chột bùng tỉnh.

Nam Trúc Du quay lưng lại rồi từ từ biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

"Trúc Du!", cuối cùng thì Mậu Nhất cũng chịu lên tiếng, "Thực ra hôm nay chúng tôi đến đây là để hẹn Tiểu Vũ đi ăn đồ nướng, dù sao cậu cũng đến đây rồi, hay là cùng đi với chúng tôi?"

"Đúng đấy, cùng đi đi! Trên xe vẫn còn chỗ trống mà!", Mê Cúc hòa theo.

"Thôi!", Nam Trúc Du lắc đầu, "Tôi mượn xe đạp của người khác qua đây, nói là chiều sẽ mang trả! Hơn nữa tôi cũng phải đi làm thuê, các bạn đi đi! Tôi đi trước đây!"

"Xe đạp để tôi tìm người trả giúp cậu! Đi với tôi đi mà Trúc Du!", đứng vào khoảnh khắc Trúc Du quay người định bỏ đi, Mê Cúc liền chạy tới ôm chặt cánh tay Nam Trúc Du. Trái tim tôi...vào khoảnh khắc ấy, trước cảnh tượng ấy...như ngừng đập.

Vol 2. Hành trình không thể quay đầu lại

Lâm Xuân Vũ nói không sai, tôi chính xác không phải là bạn trai của cô ấy.

Lâm Xuân Vũ đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không phải là bạn trai của cô ấy, vì vậy Mê Cúc đừng đoán mò lung tung nữa, còn cả Mậu Nhất nữa, cậu cứ yên tâm đi!

Trên đường đi, tôi ngồi trên xe của Mậu Nhất mà khó chịu như toàn thân bị trói chặt bởi những sợi dây thừng. Rõ ràng là Mậu Nhất đang ngồi bên cạnh tôi, ánh nắng mặt trời rọi vào người anh đúng là cảnh tượng mà tôi muốn nhìn thấy, nhưng sao...

"Thế à? Mê Cúc, cậu cũng thích những quán cà phê ở bên đường à?", nụ cười của Nam Trúc Du thật ngọt ngào và dịu dàng vọng lại từ hàng ghế phía sau, "Tôi cũng thích những nơi đó, các anh phục vụ ở đó thường cho tôi miễn phí rất nhiều đường, ha ha..."

"Thế à? Nếu như cậu thích, hôm nào đó tôi mời cậu đi!", giọng nói của Mê Cúc rất êm tai, quả là rất xứng với Nam Trúc Du...

"Như...như vậy thì không hay lắm đâu!", Nam Trúc Du nói, dường như tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh ấy đang nhìn tôi. Tôi muốn ngoảnh đầu lại nhưng không biết tại sao mình lại muốn làm vậy?

"Tiểu Vũ, em có muốn uống gì không?", đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ thì đột nhiên một lon nước ngọt lạnh băng đặt vào tay tôi, những ngón tay lạnh tới mức đau buốt. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Mậu Nhất đang mỉm cười nhìn tôi.

"Em...không thích à?", anh cẩn thận nhìn tôi, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng.

"Em thích mà! Em rất thích!", đúng thế, thứ nước giải khát mà tôi thích chính là cô ca lạnh! Lâm Xuân Vũ, mà đang nghĩ cái gì vậy hả? Mà bây giờ đang ngồi bên cạnh hội trưởng Mậu Nhất, đây chẳng phải là điều mà mà mong muốn nhất hay sao?

"Trúc Du, cậu sao thế?", tiếng của Mê Cúc vọng lại từ hàng ghế phía sau, "Sắc mặt của anh khó coi quá, có phải là đang sốt không?"

Nam Trúc Du, anh sao vậy? Tôi nhủ thầm trong bụng, liệu có phải anh đã bị những lời nói của tôi ban nãy làm cho tổn thương không?

Hài...những điều tôi nói là sự thực mà, sao phải cảm thấy áy náy thế nhỉ? Cho dù có thực sự làm tổn thương Nam Trúc Du thì chỉ cần tìm cơ hội xin lỗi anh ấy, nói cho rõ ràng là xong mà! Nam Trúc Du là một người tốt bụng, hiền lành, nhất định anh ấy sẽ tha lỗi cho tôi, tiếp tục làm bạn tốt của tôi! Thế nên bây giờ, việc mà tôi

nên quan tâm chính là làm thế nào để xây dựng tình cảm với người đang ngồi bên cạnh tôi bây giờ đây?

Đúng thế, không sai, Mậu Nhất đang ngồi bên cạnh tôi, một cơ hội tốt như vậy, thế mà tôi không biết nắm bắt cơ hội, lại đi nghĩ ngợi vớ vẩn.

Nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ có hình ảnh ánh mắt của Nam Trúc Du nhìn tôi lúc đó, ánh mắt bi thương ấy trước nay tôi chưa từng nhìn thấy. Chỉ một ánh mắt ấy thôi cũng khiến cho trái tim tôi trong khoảnh khắc như vỡ vụn ra, không sao có thể hồi phục lại nguyên vẹn.

Chuyện này đâu phải lần đầu, tại sao vẻ mặt của anh ấy lúc đó lại khiến cho tâm trạng của tôi tồi tệ đến thế này?

Anh ấy, lẽ nào anh ấy ghét tôi?

Khi nghĩ đến đó, toàn thân tôi như run lên. Tôi cảm thấy mình không sao hít thở được...

Nhưng đúng lúc ấy, Mê Cúc đã lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

"Có vẻ hơi nóng!"

"Mê Cúc,...đừng...đừng làm như vậy!"

Suýt chút nữa thì tôi đã ngoảnh đầu lại nhìn. Sau khi chấn áp lại bản thân, tôi mới phát hiện ra lúc này Mê Cúc đã áp sát trán của mình vào trán của Nam Trúc Du, nói một cách khác là hai người đó đã tạo thành một tư thế như chuẩn bị hôn nhau.

Tôi....

Tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu? Nam Trúc Du và Mê Cúc đều là bạn thân của tôi mà! Nếu như là bạn, Mê Cúc và Nam Trúc Du ở bên nhau chẳng phải là rất tốt sao?

"Tiểu Vũ, chúng ta đến nơi rồi!", đột nhiên, giọng nói của Mậu Nhất vang lên bên tai. Lúc đó tôi mới phát hiện ra rằng xe đã dừng lại ở khu đất rộng chuyên để tụ tập nướng đồ ăn, xung quanh rất đông người đang quây quần bên bếp nướng.

"Tiểu Vũ, hình như em không được vui! Em không sao chứ, hay là em....", Mậu Nhất nhìn tôi nghi hoặc, chữ "em" còn chưa kịp nói hết thì đã ngưng bật.

"Em không sao!", tôi ngẩng đầu, nở một nụ cười trấn an anh.

Nhưng...nụ cười của tôi sao mà gượng gạo thế? Mặc dù không nhìn thấy nhưng ngay bản thân tôi cũng có thể cảm nhận được điều đó.

"Ừ, thế thì xuống xe đi!", Mậu Nhất nhìn tôi, đột nhiên đưa tay ra. Anh ấy làm vậy là muốn đỡ tôi xuống xe sao?

Nhìn thấy tôi ngập ngừng, Mậu Nhất liền rút tay lại, nhưng hành động ấy khiến cho trái tim tôi cảm thấy ảm áp.

Thực ra trước nay tôi vẫn có cảm giác, liệu có phải hội trưởng Mậu Nhất đã để ý đến tôi rồi? Dù sao thì tôi vốn là bạn thân của Mê Cúc, trước nay cho dù không có việc gì cũng vẫn thường chạy đến cầu lạc bộ giúp đỡ mọi việc ở đó mà.

Trong lòng tôi cảm thấy thắc thom và vô cùng bất an!

"Hài, chị cả à", vừa đến nơi thì Zoey, miệng đang gặm ngô nướng đột nhiên nhảy ra trước mặt tôi. Zoey hôm nay để đầu xoắn lộn sóng, phối thêm với cặp kính sát trùng màu tím, mặc quần áo rộng rãi, phong cách ăn mặc, trang điểm đều rất hài hòa, chỉ có cái điệu bộ nhảy nhót như con thỏ kia là không mấy phù hợp.

Zoey nhảy nhót đến trước mặt tôi, nhìn thấy hội trưởng Mậu Nhất đang đứng bên cạnh liền nhoẻn miệng cười tinh quái: "Ồ, sao lại là anh ấy?"

Anh ấy?

Không phải là anh ấy thì là ai?

Không hiểu sao tìm tôi như thất lại.

"Kì lạ nhỉ, rõ ràng là tôi đã mời tất cả học sinh của lớp quẩy rũ mà, sao không có ai đến hết vậy?", Mê Cúc kéo tay Nam Trúc Du đến, ngồi xuống bên cạnh tôi và Mậu Nhất.

"Đúng vậy, thật là lạ! Cứ như có người báo cho cả lớp đi nơi khác làm đồ nướng ấy!", Zoey đứng bên cạnh, vừa nói vừa gặm ngó, giọng điệu như có chút "thuốc nổ", "Nhưng mà không sao, Minh Đạo Liên sẽ đến thôi, tôi đã thông báo với cậu ta rồi!"

"Sao cậu lại gọi điện cho cậu ta?", nghe thấy Zoey nói vậy, Mê Cúc liền gào lên, làm tôi và Nam Trúc Du ngây người không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Mê Cúc, cậu không thích Đạo Liên sao? Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi đấy!", Trúc Du khẽ nói, lông mày hơi nhăn lại, bộ dạng thật đáng thương. Tôi ngăn người nhìn anh, Nam Trúc Du à, anh thật sự quá đẹp trai!

"Tiểu Vũ, em cùng anh đi lấy than nhé!", giọng nói của Mậu Nhất vang lên, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

Lâm Xuân Vũ à, Mậu Nhất đang ở đây mà, sao mà cứ bị mê muội bởi Nam Trúc Du thế?

"Được, chúng ta đi thôi!", tôi lập tức đứng dậy, cùng đi lấy than với hội trưởng Mậu Nhất.

"Lần sau nếu lớp anh còn tổ chức những hoạt động như thế này, em có tham gia không?", Mậu Nhất nhìn tôi, ánh mắt như có vẻ đang thăm dò...

"Đương nhiên rồi!", tôi khẳng định chắc nịch, toàn thân bị ánh mắt của Mậu Nhất làm cho nóng bừng!

"Thế thì tốt quá! Anh cứ lo em không muốn đi chung với anh!", đột nhiên anh mỉm cười ngại ngùng cứ như thể mình đã nói sai điều gì.

"Em....làm sao lại không muốn đi chung với anh chứ?", tôi lí nhí, cảm giác hơi thở đang nóng lên. Lẽ nào Mậu Nhất

"Bởi vì mỗi lần đến lớp anh em đều vội vàng vàng, anh nghĩ chắc là em...rất bận. Có rất nhiều nữ sinh đến tìm em, còn có cả...nam sinh nữa...", Mậu Nhất cũng lí nhí nói.

"Làm gì có nhiều nam sinh thế đến tìm em? Ai chẳng biết em không được lòng bọn con trai!", tôi thật thà đáp, hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi biểu cảm trên mặt Mậu Nhất.

"Không đâu, Tiểu Vũ rất đáng yêu! Lại rất thích giúp đỡ người khác! Anh rất thích!"

"Đâu có...", đột nhiên, tôi ngăn người ra, ban nãy Mậu Nhất vừa nói cái gì.

Anh rất thích ư? Anh rất thích ai? Là em sao?

Không khí xung quanh chúng tôi như đang ngưng đọng lại. Tôi không dám nhìn anh, anh cũng không lên tiếng. Chỉ đến khi tôi ôm một túi than lớn từ từ lại gần, tôi mới có đủ dũng khí để cất lời:

"Hội trưởng Mậu Nhất,...em..."

"Tiểu Vũ...anh..."

"Em...."

"Anh...."

Chúng tôi đang làm gì vậy nhỉ?

"Tiểu Vũ, thực ra anh...."

Đột nhiên, giọng nói của hội trưởng trở nên xa xôi quá. Tôi đưa mắt ngược nhìn về phía xa. Bên cạnh bệ nướng, Mê Cúc đang ngồi bên Nam Trúc Du, thân mật tới mức toàn thân tôi nổi gai ốc.

"Mê Cúc và Nam Trúc Du thân mật quá!", Mậu Nhất nói rồi đột nhiên cúi đầu nhìn xuống tôi, lông mày hơi nhăn lại, anh khẽ hỏi: "Tiểu Vũ, em và Nam Trúc Du..."

"Thật sự không có quan hệ gì đâu!", không hiểu sao tôi lại nói lớn tiếng như vậy, "Chỉ là bạn bè bình thường thôi mà!"

Tôi nghĩ chắc chắn Nam Trúc Du đã nghe thấy câu nói đó của tôi. Tôi ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt trong veo và âu sầu như một con nai vừa bị thương. Đột ngột, sao lại nhìn em như vậy?

"Trúc Du vẫn còn chưa có người yêu, tốt quá!", Mê Cúc cười như thị uy với tôi. Tôi không hiểu Mê Cúc làm vậy là có ý gì? Nụ cười ấy có phải chỉ xuất hiện khi cô ấy muốn cướp đi món đồ mà tôi yêu quý nhất hay không?

Nhưng mà Nam Trúc Du đâu có phải là món đồ mà tôi thích nhất? Anh ấy không phải! Tôi tự nhủ với lòng mình hàng trăm, hàng nghìn lần rằng: Anh ấy không phải!

Vol 3. Tâm trạng

"Không khí vui vẻ quá nhỉ!", một giọng nói lạnh lùng và mỉa mai vang lên khiến cho Mê Cúc hơi thu người lại. Đột nhiên, mùi thuốc nổ xung quanh chỗ chúng tôi bay lên nồng nặc.

Minh Đạo Liên đến rồi. Thế là cả ba hoàng tử của lớp quyền rũ đều đã có mặt.

Minh Đạo Liên đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, đi thẳng về phía Nam Trúc Du và Mê Cúc rồi chen vào ngồi giữa hai người.

"Trúc Du, ăn cánh gà do cô ta nướng cậu sẽ trúng độc đấy!"

Minh Đạo Liên lạnh lùng nói. Đột nhiên trong khoảng khắc ấy tôi cảm thấy Minh Đạo Liên cũng có chút dễ thương!

"Đạo Liên, cánh gà Mê Cúc nướng ngon lắm mà!", Trúc Du vừa nói vừa nhét một xiên cánh gà thơm phức vào miệng. Tôi gào lên trong bụng: "Trúc Du, sao anh dám đối xử với Mê Cúc tốt như thế hả?"

Nhưng mà nghĩ từ góc độ khác, từ xưa đến nay, với ai Trúc Du cũng đều đối xử rất tốt. Ngoại trừ tôi, bởi vì anh ấy đối xử với tôi đặc biệt tốt.

"Tiểu Vũ em muốn ăn gì? Anh nướng cho em ăn nhé!", Mậu Nhất dịu dàng nhìn tôi. Lúc này tôi mới đột nhiên phát hiện ra ánh mắt của mình đã dừng lại trên người Nam Trúc Du rất rất lâu.

"À...", Minh Đạo Liên nhìn Nam Trúc Du, rồi lại quay sang nhìn tôi, ánh mắt như ẩn chứa một điều gì sâu sa. Rồi đột nhiên, Minh Đạo Liên xoay người, đẩy Mê Cúc ra càng xa hơn rồi nói: "Nam Trúc Du, nướng bít tết cho tôi ăn đi! Tôi đói chết rồi đây!"

"Được thôi!", Nam Trúc Du gật đầu.

"Cậu biết nướng bít tết à?", Mê Cúc chạy vòng qua người Minh Đạo Liên, đến phía sau Nam Trúc Du.

"Ừ! Mê Cúc, cậu có muốn ăn không?", Nam Trúc Du vẫn quan tâm đến người khác như vậy đấy.

"Có chứ! Mình muốn ăn bít tết do Trúc Du nướng!", Mê Cúc gần như đang làm nũng với Trúc Du.

"Trúc Du chỉ nướng cho một mình tôi ăn thôi! Cậu tránh xa cậu ta ra một chút!", Minh Đạo Liên cứ như là đang ghen vậy.

"Tại sao chứ? Minh Đạo Liên, ăn nhiều bít tết như vậy tôi e là miệng cậu sẽ càng hôi hơn đấy!"

"Cậu mới..."

....

Nhìn thấy Nam Trúc Du bị vây giữa Minh Đạo Liên và Mê Cúc, ba người cứ anh một câu, tôi một câu, giọng điệu đầy khiêu khích và mỉa mai nhưng cảnh tượng trông lại thật thân mật. Dường như tất cả mọi người đều có thể vây xung quanh anh ấy, tận hưởng nụ cười quyến rũ và sự quan tâm của anh ấy. Mà tất cả những thứ đó vốn thuộc về một mình tôi, nay chỉ trong một khoảnh khắc đã hoàn toàn thuộc về người khác rồi.

Tôi không còn tư cách để sở hữu nữa rồi!

Trái tim tôi bỗng nhiên đau tức như có ai đó đang bóp chặt.

"Tôi từng làm trợ lí cho đầu bếp chính trong 'câu lạc bộ Hoàng tử', bao nhiêu năm theo ông ấy nên cũng học được chút tài nghệ nấu nướng. Bít tết nướng chính là món tủ của ông ấy đấy!". Nam Trúc Du vừa nói với Mê Cúc vừa cắt mỏng miếng thịt bò một cách điêu luyện.

"Cậu ăn không?", Nam Trúc Du đặt thịt bò đã chín lên giá, sau đó quay đầu lại hỏi Mê Cúc.

"Có chứ! Mình có ăn! Mới nhìn là đã muốn ăn rồi!", Mê Cúc hào hứng gật đầu, ngồi sát bên cạnh Nam Trúc Du, "Bít tết do hot boy số một của Thần Nam nướng chắc là ngon lắm đây! Đương nhiên là tôi rất muốn ăn rồi!"

"Thật là không nhìn ra được, ai ngờ một nữ vương khí phách ngút trời trong mắt người khác chẳng qua cũng chỉ là một kẻ háo sắc. Nay...cái...trên ngực kia sắp chạm vào người người ta đến nơi rồi đấy!", Minh Đạo Liên vừa ngồi chặn Nam Trúc Du vừa khinh bỉ nói.

"Không cần cậu lo!", Mê Cúc trợn mắt quát Minh Đạo Liên, mặt hơi đỏ lên, ánh mắt của cô ấy quét nhanh qua người tôi, "Cho dù là kẻ háo sắc thì tôi cũng phải nhắm đối tượng. Trúc Du ưu tú như vậy, nhìn thấy cậu ấy e rằng chẳng có nữ sinh nào không động lòng! Trúc Du, nếu như tôi tỏ tình với cậu, cậu có nhận lời không?"

Bùm....đầu tôi như vừa nổ tung.

Lời nói của Mê Cúc đã quá rõ ràng, chẳng khác gì cậu ấy đang tỏ tình trực tiếp với Nam Trúc Du cả.

"Mê Cúc...", đôi mắt ngây thơ của Nam Trúc Du đột nhiên hoảng loạn, anh bối rối không biết phải làm sao.

"Trúc Du à, tôi đùa cậu đấy! ha ha..." Mê Cúc cười, ánh mắt quét qua người tôi, dường như nhìn thấu vào tim tôi vậy!

"Cậu dạy mình nướng bít tết nhé! Nhìn có vẻ rất thú vị đấy!", Mê Cúc đứng sát bên cạnh Nam Trúc Du, vẻ mặt cực kì hào hứng.

Nhưng mà...Mê Cúc không phải là rất ghét mùi khói với dầu mỡ sao? Cô ấy còn nói rằng bảo cô ấy vào bếp nấu đồ ăn chi bằng để cho cô ấy chết đói còn hơn! Tại sao đột nhiên cô ấy lại có hứng thú với việc nướng bít tết thế?

Tôi ngẩng đầu, nhìn Mê Cúc đang luẩn quẩn bên cạnh Nam Trúc Du, phát hiện ra mình hoàn toàn không thích một Mê Cúc như vậy. Mặc dù Mê Cúc vẫn là bạn thân nhất của tôi, nhưng trong khoảnh khắc này, tôi và cô ấy lại không yêu quý nhau như bạn bè thân thiết, chỉ có sự căm ghét mà thôi. Tôi ghét cay ghét đắng cái bộ dạng của Mê Cúc lúc này.

"Nếu như cậu thực sự muốn học thì tôi có thể dạy cho cậu!", Nam Trúc Du vừa nói vừa nướng bít tết. Có vài lọn tóc đen nhánh rủ xuống trước mặt anh, khẽ chạm vào sống mũi anh.

Nam Trúc Du khẽ nhăn mũi. Mê Cúc liền thò tay ra, từ từ vuốt những sợi tóc ấy ra sau mang tai cho anh, "Trúc Du, có ai nói với cậu rằng cậu rất dễ thương chưa?", Mê Cúc nói.

"Thế...thế sao?", Trúc Du bối rối ngoảnh đầu đi, né tránh ánh mắt của Mê Cúc.

"Thu Mê Cúc, nếu muốn chơi đùa thì đừng đụng đến người của tôi!", khi tôi đang định xông lên thì Minh Đạo Liên lại lần nữa kéo Nam Trúc Du về phía mình, triển khai "thế trận" với Mê Cúc.

Chơi đùa? Minh Đạo Liên nói vậy là có ý gì? Tôi đứng nhìn họ, trong lòng rối bời.

"Trúc Du, bít tết xong chưa?", Minh Đạo Liên cũng không phải vừa, anh ta không thèm để ý đến ánh mắt tóe lửa của Mê Cúc, quay sang hỏi Trúc Du.

"Sắp chín rồi", Nam Trúc Du vừa nói vừa phết gia vị lên miếng bít tết. Tôi không nhìn rõ biểu cảm của anh ấy lúc này, bởi vì anh ấy đang cúi gằm mặt xuống, thấp đến mức không thể thấp hơn.

"Tiểu Vũ, em cũng muốn ăn bít tết chứ? Hay là anh nướng cho em nhé!", đột nhiên có ai đó vỗ nhẹ vào vai tôi. Ngóảnh đầu lại nhìn hóa ra là Mậu Nhất, anh đang mỉm cười rạng rỡ với tôi.

"Em...."

Tôi nhìn sang phía Nam Trúc Du lúc đó đang nướng bít tết. Câu hỏi này sẽ thích hợp hơn nếu là của Nam Trúc Du hỏi tôi. Nếu như là Nam Trúc Du của trước đây, anh ấy nhất định sẽ hỏi như vậy.

Tiểu Vũ, em muốn ăn bít tết không?

Tiểu Vũ, anh nướng bít tết cho em nhé!

Tiểu Vũ, bít tết anh nướng có ngon không?

Nam Trúc Du trước đây, luôn đặt tôi lên vị trí hàng đầu. Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng luôn nghĩ đến tôi trước tiên. Nhưng mà bây giờ, tôi đã đứng trước mặt anh từ lâu nhưng tại sao anh vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của tôi?

Cái gọi là trước đây và bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là chuyện diễn ra trong có vài tiếng đồng hồ, tại sao Nam Trúc Du có thể thay đổi lớn như vậy? anh ấy đang nướng bít tết cho Mê Cúc sao?

Mê Cúc vì anh ấy sẵn sàng chịu học nướng bít tết. Vậy còn anh ấy thì sao? Có phải hiện giờ đang chuyển hết tình cảm vốn dành cho tôi sang cho Mê Cúc không?

Thực ra, anh ấy và Mê Cúc rất đẹp đôi...

"Tiểu Vũ, em sao thế? Sắc mặt khó coi quá! Khó chịu ở đâu à?", hội trưởng Mậu Nhất đưa tay ra, lòng bàn tay lạnh ngắt đặt lên trán tôi, "Đúng là rất nóng!"

Khi bàn tay của hội trưởng Mậu Nhất bỏ ra khỏi trán tôi, tôi mới chợt phát hiện ra đây là lần đầu tiên chúng tôi thân mật như vậy.

Nhưng mà tôi lúc này...lại quay ngoắt đi tìm kiếm sự phản ứng của Nam Trúc Du.

Nhưng anh ấy vẫn mãi mê cùng Mê Cúc nướng bít tết, thậm chí không thèm ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Tiểu Vũ, em có ăn bít tết không?", Mậu Nhất nhìn thấy ánh mắt tôi cứ nhìn về phía bên đó, liền quan tâm hỏi.

"Có ạ!", tôi khẽ gật đầu.

Mậu Nhất dẫn tôi đến bên cạnh Mê Cúc, Đạo Liên và cả Trúc Du nữa. Anh với tay lấy một xiên bít tết đặt lên giá và bắt đầu nướng.

Nhưng tôi nhìn thấy hình như anh ấy không biết làm cho lắm.

"Xin lỗi em, anh làm mấy thứ này không giỏi lắm!", Mậu Nhất bối rối nói. Tôi nhìn bộ dạng bối rối của anh, đây có phải là thời khắc mà tôi vẫn luôn mong đợi không?

"Không đâu, bít tết hội trưởng Mậu Nhất nướng nhất định em sẽ thích!", nói xong câu này, tôi chợt phát hiện có một bàn tay khác khẽ run lên.

Là tôi đa nghi đúng không? Tôi tự nhủ với mình, nhất định là mình đã đa nghi quá rồi!

Tại sao từ đầu tới bây giờ tôi đều một lòng nghĩ về Nam Trúc Du? Đừng có nghĩ về anh ấy nữa!

"Cám ơn anh!", tôi gật đầu .

"Ha ha, Mậu Nhất, cơ hội tốt nhất định phải biết nắm bắt đấy!", Mê Cúc thân mật nói như vậy với Mậu Nhất, về mặt ám áp của cô ấy khiến cho tôi cảm thấy thật mơ hồ.

"Cơ hội tốt gì vậy?", tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Mậu Nhất đang ửng đỏ.

"Không có gì, Tiểu Vũ này, bít tết chín rồi!", Mậu Nhất mỉm cười, cầm cái đĩa bít tết đưa cho tôi, "Em còn muốn ăn gì nữa, cứ nói với anh, anh sẽ nướng cho em!"

Tôi nhìn xiên bít tết anh nướng cho tôi nằm im trên đĩa. Bên cạnh, tiếng nói chuyện giữa Nam Trúc Du và Mê Cúc lại vang lên.

"Trúc Du, tôi muốn ăn cả cánh gà nữa !"

"Ừ, có muốn ăn thêm chút ớt không?"

"Có"

"Cái đó không tốt cho sức khỏe đâu, cho ít thôi nhé!"

"Ừ, cậu nói gì tôi cũng nghe, cậu đối với tôi thật là tốt!"

.....

"Tiểu Vũ, em không ăn à?"

Mậu Nhất hỏi tôi đầy quan tâm. Lúc này tôi mới phát hiện nãy giờ tôi vẫn đứng yên cầm đĩa thịt bò, không hề động đậy!

Tôi lập tức cắn một miếng thật to. Không hiểu vì sao, bít tết thật đáng!

Vol 4. Lòng rối như tơ vò

Cuối cùng, bữa nướng cũng kết thúc.

"Tiểu Vũ, tí nữa anh đưa em về nhà nhé!", lúc mọi người đang chuẩn bị về, Mậu Nhất lại gần nói với tôi.

Xung quanh như vang lên tiếng reo vui mừng.

Không khí như có chút hơi ấm dâng lên. Tôi trước nay lúc nào cũng hi vọng có được cảm giác của tình yêu như thế này. Nhưng mà...trong lòng không có được cảm giác hân hoan như ban đầu tôi vẫn nghĩ.

"Hội trưởng, nhân tiện cho tôi đi nhờ một đoạn nhé! Tôi đột nhiên nhớ ra còn để mấy thứ ở nhà Tiểu Vũ!", Zoey đột nhiên xen vào.

"Zoey, cậu cũng thật là! Muốn lấy đồ thì để lần sau đến tìm Tiểu Vũ cũng được, hôm nay để cho Mậu Nhất và Tiểu Vũ ở riêng với nhau đi! Biết đâu Mậu Nhất lại có điều muốn nói với Tiểu Vũ!", Mê Cúc lắc đầu, nói với Zoey.

"Nhưng mà tôi thực sự cần gấp mà! Dù sao cơ hội cũng còn nhiều, nếu hội trưởng có điều gì cần nói với chị cả thì cứ để lần sau nói cũng được!", Zoey nói.

Mặc dù không nhớ ra là Zoey để cái gì ở nhà mình, nhưng nhìn mặt cậu ấy nghiêm túc như vậy chắc không phải là giả. Hơn nữa, đột nhiên tôi cũng không muốn đi riêng với hội trưởng Mậu Nhất.

"Nếu đã như vậy thì cứ để Mậu Nhất chở cả hai chúng ta về đi!"

Một chiếc xe Lincon màu đen, người tài xế với những cử chỉ rất lịch sự...tất cả mọi thứ cứ như ở trong mơ.

Hội trưởng Mậu Nhất đứng ở bên cửa xe, khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời. Anh hơi cúi người, mời tôi và Zoey lên xe.

Đây chính là người con trai mà tôi thích! Tôi tự nhủ điều này hàng nghìn lần trong lòng, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười đáp lại anh và nhẹ nhàng bước vào xe. Cửa xe đóng lại, đột nhiên tôi trông thấy nụ cười ấm áp quen thuộc, hình như Nam Trúc Du đang vẫy vẫy tay với tôi, như để nói: Tạm biệt!

Tạm biệt ư?

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

Trên đường đi, mọi người đều im lặng không nói.

Tôi nhìn hội trưởng Mậu Nhất đang ngồi ở băng ghế đầu, không hiểu tại sao, rõ ràng đó chính là Mậu Nhất, chàng trai trong mơ của tôi, nhưng tâm trạng tôi lúc này không phải là sự hân hoan và chờ đợi, mà là một cảm giác khó chịu như có ai đó bóp nghẹt trái tim mình. Suốt dọc đường đi tôi chỉ mong ngóng có thể mau mau về nhà để thoát khỏi cảm giác giầy vò và không khí ngột ngạt này. Tại sao khi ở bên cạnh Nam Trúc Du, tôi không hề có cảm giác này? Mỗi khi ở bên cạnh Nam Trúc Du, lúc nào tôi cũng thấy tự do, thoải mái, thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng có chút cảm giác giầy vò, khó chịu nào cả.

Đợi một chút, tôi cảm thấy ở bên cạnh Mậu Nhất là một sự giầy vò sao? Tôi ngây người rồi lắc đầu thật mạnh: Không, không thể như vậy được! Mình không nên như vậy!

Trên sách nói, khi bạn thích một ai đó, khó mà tránh khỏi cảm giác căng thẳng. Tôi hiện nay có thể là do căng thẳng nên mới có những hành vi trái với bình thường. Hít một hơi thật sâu, tôi tự nhủ với lòng mình như vậy.

Xe chạy rất êm.

Cuối cùng cũng đến nhà! Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu lại chột bắt gặp ánh mắt của Zoey.

"Tiểu Vũ, anh về nhé!", tiễn tôi vào tận cửa xong, Mậu Nhất liền mỉm cười chào tạm biệt.

"Vâng, tạm biệt anh!", tôi vui vẻ vẫy tay tạm biệt Mậu Nhất.

Chiếc xe Lincon màu đen xa dần.

"Chị cả, cậu và Nam Trúc Du rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", một lúc sau, Zoey liền lên tiếng, hỏi thẳng vào vấn đề, "Tôi tưởng rằng sau hôm cậu ta làm bạn trai thể thân cho cậu xong, hai người sẽ hẹn hò thuận lợi chứ? Lẽ nào không phải như vậy sao?"

Lúc này tôi mới chợt hiểu ra vì sao một người lặng lẽ đến, lặng lẽ đi như Zoey lại đưa ra đề nghị ngồi nhờ xe của Mậu Nhất về nhà tôi. Hóa ra cậu ấy chẳng có gì để quên ở nhà tôi cả, chỉ là bởi vì Zoey muốn làm rõ chuyện này mà thôi.

"Đâu...đâu có", tôi né tránh ánh mắt của Zoey, "Giữa tôi và Nam Trúc Du chỉ là diễn kịch thôi, không hề hẹn hò thật sự!"

"Không có á? Chị cả à, có thể bản thân cậu cũng không phát giác ra rằng, từ sau khi quen biết với Nam Trúc Du, cả con người cậu đã hoàn toàn thay đổi. Cậu trở nên hay cười, dịu dàng hơn trước, cũng biết chú ý hơn đến hình ảnh của mình rồi!", Zoey tiếp tục nói, "Chị cả, cậu nghĩ kĩ đi, trước đây cậu có nghĩ đến việc hôm nay mặc cái gì và đi giày gì không? Cậu có để tâm đến việc lưu lại hình ảnh dịu dàng của mình trong mắt người khác không? Có để tâm đến cảm nhận của người khác không?"

"Tôi...", họng tôi như nghẹn lại.

Tôi thực sự đã thay đổi rồi ư? Sao bản thân tôi lại không nhận ra nhỉ?

Nhưng tất cả những thay đổi này là vì ai chứ?

Tôi nghĩ muốn xây dựng một hình tượng thật nữ tính trong mắt của Mậu Nhất, nhưng những bộ quần áo nữ tính ấy lại mua khi bắt đầu hẹn hò với Nam Trúc Du. Tôi thường tưởng tượng ra viễn cảnh vui vẻ khi ở bên

cạnh Mậu Nhất, nhưng lại cảm thấy thực sự nhẹ nhõm khi ở bên Nam Trúc Du. Tôi cố gắng muốn thay đổi phong cách "đàn ông" của mình, cố dấu tính cách thực sự của mình trước mặt Mậu Nhất nhưng lại thoải mái bộc lộ con người của chính mình trước mặt Nam Trúc Du...

Tôi mơ hồ nhìn Zoey, không thể tìm ra đáp án cho mình.

"Chị cả, cậu có biết người mình thích là ai không thế?", Zoey hỏi.

"Đương...nhiên rồi!", tôi gật đầu mặc dù trong lòng vẫn còn đang hoài nghi, "Tôi thích hội trưởng ngay từ khi tôi vào cấp ba, đây là điều chắc chắn không phải bàn cãi, thế nên chẳng có lí do gì bây giờ lại thay đổi cả!"

"Thế sao? Chị cả, biểu hiện thích một người không giống như biểu hiện bây giờ của cậu đâu! Hay là cậu cứ nghĩ cho kĩ đi, trong lòng của cậu, người mà cậu thực sự thích là Nam Trúc Du hay là Mậu Nhất? Cho dù thế nào, trong hai người đó cậu chỉ được chọn một. Mà đã lựa chọn rồi thì đừng do dự nữa! Nếu như thái độ này của cậu cứ tiếp diễn thì cuối cùng chỉ khiến cho tất cả mọi người cùng tổn thương mà thôi!", Zoey nói xong liền quay người bỏ đi.

Tôi ngẩn người đứng ở cổng, nhìn theo cái bóng đang khuất dần của Zoey.

Chương 11: Con đường tình yêu đổi hướng

Vol 1. Hóa ra "cười" là một việc rất khó

Chị cả, biểu hiện thích một người không giống như biểu hiện bây giờ của cậu đâu! Hay là cậu cứ nghĩ cho kĩ đi, trong lòng của cậu, người mà cậu thực sự thích là Nam Trúc Du hay là Mậu Nhất? Cho dù thế nào, trong hai người đó cậu chỉ được chọn một. Mà đã lựa chọn rồi thì đừng do dự nữa! Nếu như thái độ này của cậu cứ tiếp diễn thì cuối cùng chỉ khiến cho tất cả mọi người cùng tổn thương mà thôi!

Một mình ở trong căn phòng rộng, cảm giác thật trống trải.

Tôi ngồi một mình trên ghế sofa, câu nói của Zoey liên tục vang lên trong đầu. Những lời Zoey nói chẳng khác gì những cái gai sắc nhọn đâm sâu vào lồng ngực tôi, mặc cho tôi có cố gắng để rút chúng ra nhưng vẫn không sao rút được....

Thích một người là như thế nào?

Thái độ nói chuyện của Zoey cứ luẩn quẩn trong đầu tôi? Thái độ của tôi như vậy là sai ư? Rõ ràng là tôi thích hội trưởng Mậu Nhất, rõ ràng là tôi chưa hề thay đổi, rõ ràng là tôi đã nói với hội trưởng Mậu Nhất rằng Trúc Du không phải là bạn trai của tôi, thậm chí còn nói trước mặt Nam Trúc Du nữa....

Trong đầu tôi vụt hiện lên những cảnh tượng diễn ra hồi sáng. Nam Trúc Du hào hứng đẩy cửa bước vào, thân mật gọi tôi đi chơi, thế mà lại phải nghe câu nói tàn nhẫn ấy. Khuôn mặt đầy bi thương của anh cứ lớn vờn trong đầu tôi, khiến cho trái tim tôi như ngừng đập....

"Nam.....Trúc....Du..."

Tôi vui đầu vào hai đầu gối, lí nhí gọi tên anh, mọi suy nghĩ như bị đình trệ lại.

"Reng...reng...", chiếc điện thoại đặt trên bàn tự nhiên kêu lên chói tai.

"Đại tiểu thư, không hay rồi, Tùng Bình và cái cậu đẹp trai đó đánh nhau rồi! Một mình tôi không cản họ lại được, cô mau mau về nhà đi!", tôi nhận được điện thoại từ một đệ tử của bố, trong điện thoại, cậu ta hốt hoảng nói.

Cậu đẹp trai...hình như từ sau lần vượt qua thử thách thứ nhất của bố, mọi người trong nhà đều gọi Nam Trúc Du như vậy.

"Nam Trúc Du và Tùng Bình đang đánh nhau á?", tôi bật như lò xo khỏi ghế sofa.

"Đúng vậy, đại tiểu thư, chúng tôi hoàn toàn không thể ngăn cản họ được, cô mau về nhà đi!", người ở đầu dây bên kia lo lắng thúc giục tôi.

"Các người sao lại không ngăn chặn nổi? Người trong nhà nhiều như vậy, sao lại không ngăn nổi bọn họ?", trong đầu tôi vụt hiện lên cảnh tượng Nam Trúc Du bị Tùng Bình đánh cho bầm dập. Không, không đúng, Nam Trúc Du và Tùng Bình sao lại đánh nhau chứ?

Lâm Xuân Vũ, mày phải bình tĩnh đã! Tùng Bình mặc dù tính cách nóng nảy nhưng tuyệt đối không phải là loại người tùy tiện đánh người. Hơn nữa, chẳng phải Tùng Bình vẫn rất thích Nam Trúc Du hay sao?

"Tại sao Tùng Bình lại đánh Nam Trúc Du?", tôi vừa đi giày vừa cố gắng kiểm soát âm lượng của mình trong điện thoại.

Bởi vì Nam Trúc Du đã vượt qua thử thách của bố nên bố tuyên bố tôi và anh ấy có thể đính hôn sao? Không thể nào! Tùng Bình là một người giữ chữ tín, nếu Nam Trúc Du đã vượt qua thử thách rồi thì Tùng Bình sẽ tâm phục khẩu phục tiếp nhận chuyện này thôi!

Dù sao thì, tôi không thể tin được rằng một người đối xử với ai cũng rất mực dịu dàng, thanh thoát còn giả bộ tội nghiệp như Nam Trúc Du lại có thể đánh nhau với người khác.

"Không phải là Tùng Bình, mà là cậu đẹp trai đó ra tay trước!", giọng nói từ trong điện thoại càng to hơn, "Đại tiểu thư, mau quay về đi, lão gia không hề có ý ngăn cản hai người này lại, những người khác cũng đành

phải đứng sang một bên. Đại tiểu thư, nếu như cô không về kịp, tôi e cái cậu đẹp trai kia..."

Anh ta chưa kịp nói xong thì tôi đã ngắt điện thoại rồi lao nhanh ra cổng.

Không phải là Tùng Bình, mà là cậu đẹp trai đó ra tay trước!

Đại tiểu thư, nếu như cô không về kịp, tôi e cái cậu đẹp trai kia...

Nam Trúc Du ra tay đánh Tùng Bình trước ư? Tại sao, tại sao một người dịu dàng như Nam Trúc Du lại ra tay đánh người như vậy? Tại sao bố ở đó mà không ra tay ngăn cản? Câu nói vừa nãy là có ý gì, nếu như tôi không nhanh về thì sẽ có chuyện gì xảy ra? Cái tên Nam Trúc Du này, anh ta rốt cuộc đang định làm gì vậy hả?

Tôi càng nghĩ càng lo lắng, liên tục thúc giục lái xe vượt ba bốn cái đèn đỏ. Đáng ghét thật, từ trước đến nay chưa bao giờ ghét bố đến như vậy, nếu như chẳng phải bố cho xây nhà ở sâu trong núi thì giờ tôi đã có thể về nhà nhanh hơn nhiều rồi.

"Nam Trúc Du... Nam Trúc Du.... Nam Trúc Du ơi...", xe vừa đậu trước cửa nhà là tôi liền lao ra, hét tướng lên và xông thẳng vào cổng. Vào đến phòng khách, tôi chỉ nhìn thấy mấy cô người giúp việc đang dọn dẹp đồng hồ nát trên sàn, chẳng thấy bóng dáng Nam Trúc Du đâu cả.

"Nam Trúc Du đâu rồi?", tôi sốt ruột túm lấy một cô giúp việc, hỏi, "Còn cả bố tôi nữa... Tùng Bình đâu? Bọn họ đâu cả rồi? Nam Trúc Du anh ấy..."

Chắc không phải anh ấy bị thương nặng nên phải vào viện rồi chứ? Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Nam Trúc Du nằm yên trên giường bệnh, thoi thóp thở...

"Bọn họ đi đâu cả rồi?", sự nóng ruột khiến cho tôi không sao kiểm soát được tâm trạng của mình, tôi nắm chặt lấy tay cô giúp việc, gào lên.

"Đại.... đại tiểu thư, xin lỗi, tôi không biết...", cô giúp việc xưa nay chưa từng thấy tôi nổi cáu như vậy bao giờ, nay bỗng nhìn thấy bộ dạng này của tôi nên vô cùng hoảng sợ, liên tục cúi đầu xin lỗi, rồi vội vàng biến mất khỏi phòng khách.

"Đáng ghét! Đừng đi, nói cho tôi biết Nam Trúc Du..."

"Tiểu Vũ", giọng nói của bố vang lên từ phía cầu thang.

"Bố, Trúc Du đâu rồi?", tôi ngoảnh đầu nhìn bố, sốt ruột hỏi, "Bố, sao bố lại như vậy? Sao bố không ngăn họ lại? Bố thừa biết rằng anh ấy sẽ bị thương, tại sao không ngăn cản bọn họ? Anh ấy bây giờ ở đâu rồi? Tình hình ra sao?"

"Anh ấy? Anh ấy nào? Tùng Bình hay Nam Trúc Du?", vẻ mặt của bố rất điềm tĩnh, trái ngược với thái độ nóng ruột của tôi, "à, người con lo lắng chắc là Tùng Bình chứ gì? Dù sao thì con và Nam Trúc Du cũng đâu phải đang chính thức hẹn hò. Vì vậy, nếu xét từ góc độ bạn bè mà nói thì con phải có tình cảm sâu sắc với Tùng Bình hơn chứ nhỉ!"

"Bố à...", tôi tức tối gào lên, "Bố thừa hiểu là người con lo lắng là ai mà! Nam Trúc Du hiện giờ ở đâu rồi?"

"À, hóa ra con lo cho cái cậu đẹp trai đó à?", bố tỏ vẻ như chợt hiểu ra vấn đề.

"Bố ơi...", tôi nóng ruột đến phát điên rồi.

"Lâm Xuân Vũ con bình tĩnh lại đi!", trong phòng khách, tiếng quát của bố vang lên. Bố nhìn tôi giận giữ, tiếp tục quát: "Theo con thì Tùng Bình có đánh cho thẳng nhóc đó một trận như tử không?"

Hơ, tôi chợt khựng lại: Đúng vậy, Tùng Bình sẽ không làm như vậy đâu! Tùng Bình mặc dù rất nóng nảy nhưng không phải là người hơi tí thì động chân động tay đánh người.

"Con xin lỗi", tôi lí nhí xin lỗi bố, "Nhưng mà..."

"Yên tâm đi, thẳng nhóc đó không chết được đâu!", bố tôi bực mình nói.

"Phù...", tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng còn may, Nam Trúc Du không làm sao.

"Nhưng mà...", bố tôi tiếp tục nói, "Mặc dù không chết nhưng cũng cách cái chết không xa..."

"Á...", tôi còn chưa kịp vui mừng thì tim đã giật thon thót.

"Bố à...", tôi ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn bố, "Tùng Bình rốt cuộc đã làm gì Nam Trúc Du rồi?"

"Sao? Trong trí nhớ của ta thì hình như Tùng Bình có cho thằng nhóc đó mấy cú đấm móc và mấy cú đấm thẳng, sau đó bồi thêm mấy cái đá xoáy, quật ngã qua vai, cuối cùng là..."

Hơ, trán tôi toát mồ hôi hột. Tôi phải thừa nhận ra mình quá ngốc, để bố trêu chọc đến giờ mới nhận ra.

"Con biết Nam Trúc Du là người tốt nhất trong vũ trụ này, anh ấy sao có thể chủ động ra tay đánh người cơ chứ", tôi lườm bố một cái rồi nói tiếp: "Bố à, sao bố lại không ngăn Tùng Bình lại?"

"Tại sao lại phải ngăn?", bố vừa nhìn tôi vừa lấy trong túi ra một cái vòng bạc, nói: "Cái tên đó đến đây là vì cái này, nói rằng không xứng với con, không làm con rể của nhà họ Lâm nữa, bảo con và cái tên nhà họ Mậu kia hãy đối xử với nhau cho tốt, sau đó nói cái gì đó đại loại như tạm biệt ấy!"

Như vậy là sao....

Trái tim tôi đang co giật, cảm giác như sắp có một cơn đau dữ dội ập đến.

Bố nói Nam Trúc Du đến là vì cái vòng bạc này, Nam Trúc Du không muốn làm con rể của nhà họ Lâm nữa, Nam Trúc Du bảo tôi và hội trưởng Mậu Nhất hãy đối xử với nhau cho tốt, Nam Trúc Du nói tạm biệt...

"Tạm biệt là có ý gì?"

Tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát. Hơi lạnh ấy nhanh chóng len vào trong trái tim, lạnh tới mức khiến cho dòng máu trong người tôi như đông cứng lại.

Nam Trúc Du nói tạm biệt là có ý gì?

"Sao thế con gái. Nghe thấy những điều này có phải con cảm thấy rất tức tối không?", bố không nhận ra sự khác thường trên khuôn mặt tôi, bất mãn nói: "Cái thằng nhóc con láo toét, ta phải chuẩn bị tâm lý mất bao lâu mới có thể chấp nhận được một đứa con rể nghèo kiết xác như nó, kết quả là nó lại dám chạy đến nói với ta rằng không muốn làm con rể nhà họ Lâm nữa! Có nhầm không chứ?"

"Bố ơi, đừng nói anh ấy như vậy, anh ấy là người tốt!", không hiểu tại sao, tâm trạng của tôi lại rối tung hết cả, chỉ biết nói có mỗi câu này.

"Làm sao, cái tên đó không cần con nữa rồi, con còn nói đỡ cho nó à?", bố nhìn tôi rất lâu rồi hắng giọng: "Thôi được rồi, coi như bố nói sai! Thật là...Ranh con, nuôi con lâu như vậy mà chưa từng thấy con căng thẳng với bố như vậy! Con với thằng nhóc ấy hẹn hò chưa được bao lâu mà đã trao cả trái tim cho nó rồi đấy!"

"Chúng con không hẹn hò", tôi cúi đầu, khẽ nói.

"Cái gì?", bố tôi nhíu mày, hình như chưa nghe rõ câu nói của tôi.

"Con nói rằng con và anh ấy không hẹn hò với nhau!", tôi cố gắng gào to.

Không khí chìm vào sự yên lặng.

"Con gái, có phải thằng nhóc ấy đột nhiên bỏ con nên con bị sốc không hả?", rất lâu sau bố mới đưa tay ra, xoa xoa đầu tôi, vẻ mặt căng thẳng, "Hay là con bị sốt rồi?"

"Chúng con không hề hẹn hò, vì vậy bố à, từ nay về sau bố đừng nhắc đến người đó trước mặt con nữa!", trái tim tôi như bị ai đó vò nát, không muốn nghĩ đến bất kì thứ gì khác, chỉ muốn lập tức ra đi, tìm đến một nơi yên tĩnh không bóng người để nghĩ về chuyện ra đi của Nam Trúc Du.

"Nhưng mà con gái à..."

"Bố ơi, con đi trước đây...", không để bố kịp nói hết, tôi liền quay người bỏ đi. Nhưng vừa đi đến cổng, tôi liền ngoảnh đầu lại, "Bố ơi, không phải bố bảo rằng Nam Trúc Du đã đưa cho bố một cái vòng tay sao?"

Tôi chìa tay về phía bố.

"Ừ ừ, đây này!", bố nhìn tôi khó hiểu rồi đặt chiếc vòng vào lòng bàn tay tôi.

Tôi nghĩ có lẽ biểu cảm trên mặt tôi lúc này trong mắt bố là cực kì kì lạ, bởi vì tôi thậm chí có thể nhìn thấy sự lo lắng chưa từng thấy trong ánh mắt của bố. Tôi rất muốn mỉm cười cho bố yên tâm, nhưng mà...

Bố ơi, con xin lỗi! Tôi đột nhiên phát hiện ra rằng "cười" cũng là một việc khó khăn.

Tại sao lại như vậy?

Vol 2. Sự tỏ tình đột ngột của hội trưởng

Chiếc vòng bạc...những nét khắc tinh xảo...

Tôi nhớ lại cái buổi tối hôm ở chợ đêm đó, trong chợ đêm huyền ảo, tôi đã tặng cho Nam Trúc Du chiếc vòng này. Khuôn mặt đỏ ửng của anh lúc đó, trông thật là dễ thương! Anh đột nhiên nhìn tôi thật cảm động, "Tiểu Vũ, em yên tâm, anh nhất định sẽ giữ gìn chiếc vòng này! Kể từ bây giờ, anh sẽ chăm sóc em trọn đời trọn kiếp!"

Nói rằng sẽ bảo vệ tôi suốt đời suốt kiếp, sao còn nói tạm biệt với tôi?

Tạm biệt...là không bao giờ gặp lại nữa hay sao?

Nam Trúc Du, anh ấy....đã không cần tôi nữa rồi?

Nước mắt đột nhiên trào ra. Tôi muốn lấy giấy lau khô những giọt nước mắt ấy nhưng vô ích, nước mắt càng lau càng nhiều hơn, tí tách rơi trên chiếc vòng bạc trong tay tôi.

Tôi lấy giấy lau sạch chiếc vòng, cẩn thận lau sạch chiếc vòng. Tôi xoay xoay chiếc vòng bạc trong tay, đột nhiên ở mặt trong chiếc vòng hiện lên hàng chữ: I LOVE YOU.

Tôi ngây người nhìn vào những hàng chữ quen thuộc, nghĩ lại dáng vẻ cảm động và chân thành của anh ngày hôm đó, anh đã nói với tôi rằng: "Tiểu Vũ, em yên tâm, anh nhất định sẽ giữ gìn chiếc vòng này! Kể từ bây giờ, anh sẽ chăm sóc em trọn đời trọn kiếp!"

Nam Trúc Du tối hôm đó đã nhìn thấy dòng chữ này nên mới có biểu cảm như vậy, mới nói ra những lời như vậy ư?

Nam Trúc Du...thích tôi sao?

Nam Trúc Du thích tôi, vì vậy trong những ngày qua anh ấy mới chân thành hẹn hò với tôi. Anh làm đủ mọi cách để cho tôi vui, cảm thấy hạnh phúc khi tôi ăn những món ăn anh nấu, ngoan ngoãn làm theo mọi yêu cầu của tôi....Tất cả những điều đó lần lượt hiện về trong kí ức của tôi.

Tôi thực sự là một con ngốc, đến bây giờ mới nhận ra được những việc mà Nam Trúc Du đã luôn cố gắng để làm cho mình.

Tôi nói không hề hẹn hò với anh ấy, đúng vào lúc anh ấy muốn dành cho tôi một cuộc hẹn hò lãng mạn.

Tôi nói không hề hẹn hò với anh ấy, đúng vào lúc anh mượn được chiếc xe đạp và hào hứng đến tìm tôi.

Tôi nói không hề hẹn hò với anh ấy, đúng vào lúc anh ấy tưởng rằng tôi đang thực sự hạnh phúc.

Lâm Xuân Vũ, mà thật quá độc ác!

Tôi thực sự đã khiến cho anh ấy tổn thương rồi!

Tôi tự trách bản thân mình suốt đêm hôm đó. Sáng sớm hôm sau, tôi vội vàng chạy đến trường. Nam Trúc Du, xin anh đấy, hôm nay nhất định anh phải đến trường, bởi vì em phải nói lời xin lỗi chân thành đến anh!

Tôi đứng ở cửa lớp quẩn rữ, nhìn những học sinh đang chậm rãi bước vào lớp.

Không phải, không phải, không phải... Những người đi qua tôi đều quen nhưng vẫn không phải là Nam Trúc Du mà tôi mong đợi. Chẳng bao lâu nữa sẽ vào lớp rồi, càng nghĩ tôi càng hoang mang.

Nam Trúc Du không đến trường nữa ư? Hình như anh ấy thường xuyên không đến trường thì phải!

"Hey, Tiểu Vũ!", đúng lúc lòng tôi đang rối bối thì một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên. Không cần ngoảnh đầu lại tôi cũng biết đó là ai. Đó chính là giọng nói mà tôi vẫn thích, nhưng lại không phải là người mà tôi đang chờ đợi.

"Hội trường Mậu Nhất!", tôi ngoảnh đầu lại, chạm phải nụ cười rạng rỡ của anh, "Xin chào"

"Ha ha, Tiểu Vũ, em đến sớm thế! Đến tìm anh à?", Mậu Nhất nhìn tôi, thái độ rất nhiệt tình, đến nỗi khiến cho tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

"Em...", tôi căng thẳng xoay xoay cái vòng bạc trong tay, không biết nói thế nào.

Tôi làm sao vậy nhỉ? Tôi nghi hoặc tự hỏi mình. Ánh mắt Mậu Nhất nhìn tôi lúc này chẳng phải là ánh mắt mà tôi vẫn mong đợi hay sao? Tại sao khi anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt này, tôi lại có cảm giác như bản thân mình đang muốn trốn chạy vậy nhỉ?

Nhất định là do chuyện của Nam Trúc Du đã khiến cho trái tim tôi hoảng loạn, vì vậy mới nảy sinh cảm giác kì lạ này với Mậu Nhất! Đúng rồi, chỉ cần nói "xin lỗi" với Nam Trúc Du, sau đó tiếp tục làm bạn tốt của nhau, như vậy thì tâm trạng của tôi sẽ trở lại như bình thường.

"Hey... Tiểu Vũ...", phía sau Mậu Nhất, Minh Đạo Liên và Mê Cúc người trước người sau đi vào. Tôi nhìn thấy ánh mắt của Minh Đạo Liên lạnh lùng quét ngang người tôi, khóe môi khẽ nhếch lên, nhả ra từng từ một:

"Đồ xấu xí..."

Lần này đến lượt tôi không thềm để ý đến Minh Đạo Liên nữa, ánh mắt tôi nhìn thẳng ra ngoài phòng học, hi vọng có thể chờ đến khi bóng dáng ấy xuất hiện. Đáng tiếc là, Nam Trúc Du không hề xuất hiện.

"Đừng nhìn nữa! Tiểu Vũ, nếu như cậu đang chờ Nam Trúc Du thì đừng chờ nữa!", Mê Cúc nhìn tôi, giọng điệu lạnh lùng chưa từng thấy xưa nay.

"Mê Cúc!", tôi ngậy người nhìn nụ cười như đắc thắng trên môi cô ấy, nụ cười đắc thắng như vừa cướp được món đồ mà tôi thích nhất.

"Trúc Du đã nói với tôi rồi!", Mê Cúc đến bên cạnh tôi, khẽ thì thầm vào tai tôi, "Anh ấy nói anh ấy không phải là bạn trai của cậu!"

Toàn thân tôi khẽ run lên, bởi vì câu nói của Mê Cúc, bởi vì sự lạnh lùng trong giọng nói của cô ấy.

"Mê Cúc, tại sao Nam Trúc Du lại nói những điều này với cậu? Hai người chẳng phải là bạn bè bình thường sao?", tôi nắm chặt lấy tay Mê Cúc, rõ ràng điều tôi muốn biết là Nam Trúc Du có đến hay không, nhưng vừa mở miệng ra là tôi đã hỏi ngay điều đó rồi.

Tôi biết Mê Cúc thích đồ vật của người khác, thích cướp đồ của người khác, tôi chưa từng để bụng những chuyện này... Nhưng lần này... lần này...

Lần này thứ mà Mê Cúc muốn cướp đi chính là Nam Trúc Du ư? Nam Trúc Du....

Nam Trúc Ducủa tôi ư?

Sự nghi hoặc khiến cho tôi phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt Mê Cúc, trong lòng tôi như đang có lửa

đốt.

"Mê Cúc...", tôi định mở miệng nói gì đó nhưng Mê Cúc đã không cho tôi có cơ hội. Khẽ lướt qua vai tôi, cô ấy đã ngồi yên vào chỗ của mình rồi.

"Lâm Xuân Vũ, tôi thật không hiểu nổi, một đứa xấu xí như cô sao lại cùng một lúc trở thành báu vật của hai người chứ?", Minh Đạo Liên đứng phía sau Mê Cúc, thấy cô ấy vừa bước vào lớp liền đi đến bên cạnh tôi, khẽ thì thầm vào tai tôi.

Trở thành báu vật của hai người...

Tôi ngẩng đầu, ngẩn người nhìn Minh Đạo Liên.

"Tiểu Vũ, sớm thế này đến tìm anh có việc gì vậy?", hội trưởng Mậu Nhất nhìn thấy tôi và Mê Cúc "thì thầm" xong xuôi liền lên tiếng.

Trở thành báu vật của hai người...

Tôi nhú mày, hai người mà Minh Đạo Liên ám chỉ là ai vậy? Một người là Nam Trúc Du, còn người kia là ai? Lẽ nào là hội trưởng Mậu Nhất sao? Không, không thể nào. Trong trường Thần Nam này, có thể có được sự chú ý của Minh Đạo Liên tính đi tính lại cũng chỉ được vài người, còn Nam Trúc Du và...

Ánh mắt của tôi từ từ hướng về phía Mê Cúc...

"Tiểu Vũ...", thấy tôi không trả lời, hội trưởng Mậu Nhất thò tay ra, kéo kéo tay áo tôi. "Em đang nghĩ gì vậy? Sao mà thất thần thế?"

Tôi cúi đầu, nhìn vào cái bóng của chàng trai có nụ cười trong veo làm trái tim tôi rung động. Đôi mắt đen láy của anh đang nhìn tôi, ánh mắt hiện rõ sự khó hiểu và nghi hoặc.

"Mậu Nhất, tình cảm giữa cậu và Tiểu Vũ xem ra tiến triển rất tốt đấy nhỉ?", Mê Cúc đã vào chỗ ngồi bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc nhọn liếc nhìn tôi, sau đó một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên mặt, giọng điệu có vẻ dịu dàng đi nhiều.

Tôi kinh ngạc nhìn Mê Cúc, mái tóc mềm mại của cô ấy nhẹ nhàng bay bay trong gió. Sự kiêu kì nhưng phần nộ như đang tỏa ra xung quanh người cô.

Mê Cúc đang giận ư? Người nên tức giận chẳng phải là tôi sao? Còn nữa, cái gì mà tình cảm giữa tôi và Mậu Nhất tiến triển tốt đẹp chứ? Mê Cúc có ý gì vậy? Tôi nhú mày, nghĩ đến câu nói ban nãy của Minh Đạo Liên. Người thứ hai coi tôi như báu vật không phải là Mê Cúc đấy chứ?

"Mậu Nhất...", Mê Cúc lại cất tiếng. Cô mỉm cười rạng rỡ với anh, nói: "Chi bằng cậu nhân cơ hội này tỏ tình với Tiểu Vũ đi. Cậu không biết không, mặc dù Tiểu Vũ trông có vẻ rất mạnh mẽ, làm việc gì cũng rất quyết đoán, nhưng thực ra cô ấy rất hay lãng phí thời gian cho vấn đề lựa chọn A hay lựa chọn B thì tốt hơn. Vì vậy nếu như cậu là A thì đừng để cho cô ấy có cơ hội lựa chọn B!"

Ặc ặc... cái gì mà lựa chọn A B C ở đây thế? Tôi đâu có lãng phí thời gian trong những vấn đề này? Tôi làm trắc nghiệm xưa nay đều rất nhanh (bởi vì toàn dùng phương pháp tung đồng xu để chọn đáp án, không nhanh sao được?). Mặt của tôi bị câu nói của Mê Cúc làm cho đỏ lựng lên, đành phải cúi gằm xuống đất, nghĩ ngợi mông lung.

Trong phòng học, một không khí yên tĩnh và ngọt ngào bao trùm, yên tĩnh đến mức tôi chỉ muốn bỏ chạy. Đúng lúc ấy, hội trưởng Mậu Nhất đột nhiên nắm lấy bàn tay tôi.

Những ngón tay thon dài và trắng ngần nắm chặt lấy bàn tay tôi, khiến cho tôi bỗng chốc run rẩy.

"Tiểu Vũ...", tôi nghe thấy giọng nói trầm ấm của Mậu Nhất khe khẽ vang lên bên tai: "Tiểu Vũ, anh rất thích em! Em có đồng ý chính thức hẹn hò với anh không?"

Giọng nói của Mậu Nhất âm vang trong không khí, mặc dù không to nhưng lại rất kiên định, phút chốc đã vang vọng vào tận sâu thẳm trái tim tôi.

Trong phòng học đột nhiên yên lặng.

Tôi không hình dung nổi cảm giác của mình lúc này, một cảm giác như trái tim đang ngừng đập, cực kì căng thẳng nhưng lại có chút hưng phấn và thích thú, hơn nữa lại có một thứ cảm giác khác, một cảm giác khác....

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, đang định mở miệng trong ánh mắt chờ đợi của Mậu Nhất thì đột nhiên ánh mắt của tôi lại chạm phải một cái bóng gầy guộc, thanh mảnh quen thuộc trước cửa.

"Em...", tôi không biết phải nói gì, nhưng không sao, bởi vì từ khoảnh khắc phát hiện ra sự xuất hiện của Nam Trúc Du trong phòng học, tôi biết rằng, tôi không muốn nói bất kì điều gì nữa.

Nam Trúc Du...tôi ngậy người nhìn vào bóng dáng gầy guộc của anh.

Nam Trúc Du...tôi xót xa nhìn vào khuôn mặt khô ngô đầy những vết thâm tím, trên khóe miệng hình như còn dán một miếng băng nhỏ nhỏ.

Nam Trúc Du...tôi gọi thầm tên anh trong lòng.

Nam Trúc Du...tôi biết trong tiếng gọi của tôi có chứa một cảm giác cực kì bất an...

Tôi sợ anh ấy đã nghe thấy những lời Mậu Nhất vừa nói, tôi sợ trái tim anh sẽ lại một lần đau đớn, tôi sợ anh ấy sẽ nói tạm biệt trước mặt tôi, rồi sau đó không bao giờ còn có thể gặp lại....

"Tiểu Vũ, em có muốn chính thức hẹn hò với anh không?", đột nhiên bị bàn tay của Mậu Nhất siết chặt, một cảm giác tê dại từ lòng bàn tay dội đến, tôi nghe thấy giọng nói ấm áp của Mậu Nhất vang lên bên tai.

"Tiểu Vũ, chúng ta hẹn hò nhé!", anh nói. Anh không cần hỏi nữa, mà vui mừng khẳng định, dường như anh đã chắc chắn rằng tôi sẽ nhận lời.

Đúng vậy, toàn thể lớp quyển rũ này đều cho rằng tôi chắc chắn sẽ nhận lời.

Dù sao thì, từ trước đến nay, tất cả mọi người đều biết tôi thầm thích hội trưởng Mậu Nhất.

Người mà tôi thích là Mậu Nhất, chẳng phải như vậy sao?

Mà bây giờ, Mậu Nhất đang tỏ tình với tôi, lời tỏ tình mà tôi đã chờ đợi lâu như vậy rồi.

"Hội trưởng, em...", tôi mở miệng, rất muốn đồng ý nhưng lại không muốn đồng ý trước mặt Nam Trúc Du, nhưng lại không nói được lời từ chối ra miệng. Đôi mắt tôi vẫn hướng về bóng dáng của Trúc Du đang đứng ở cửa, nhìn thấy khóe môi anh khẽ nhếch lên nở một nụ cười nhạt rồi cúi đầu, đi ngang qua tôi rồi vào chỗ ngồi.

Ánh mắt của tôi vẫn dán chặt vào anh, nhìn anh vào chỗ, nhìn anh lấy vở ra làm bài tập, đôi mắt long lanh như thủy tinh...

"Tiểu Vũ, chúng ta hẹn hò nhé!", Mậu Nhất vẫn nắm chặt lấy tay tôi, lắc lắc hỏi. Sau đó, trong tiếng hoan hô của tập thể lớp, tôi bị người ta đẩy vào gần Mậu Nhất.

Tôi muốn mỉm cười, trở thành bạn gái của hội trưởng chẳng phải là điều mà tôi vẫn mong ước hay sao?

"Im lặng có nghĩa là đồng ý rồi nhé! Chúc mừng Mậu Nhất, chúc mừng Tiểu Vũ!", Mê Cúc đột nhiên đứng lên tuyên bố. Lúc ấy, cả phòng học vang lên tiếng vỗ tay hoan hô, chúc mừng cho tôi, Lâm Xuân Vũ, cuối cùng cũng tìm được hoàng tử của mình.

Những tràng vỗ tay ầm ầm vang lên, nhưng tôi nghe thấy lòng mình đang thổn thức.

Vol 3. Có phải sẽ li biệt như vậy

"Xem ra hôm nay quả là một ngày tốt lành!", giọng nói của Mê Cúc vang lên trong tiếng hoan hô vang dội.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn Mê Cúc bằng ánh mắt khó hiểu, trong lòng cảm thấy thắc thỏm, bất an.

Mê Cúc muốn nói gì vậy nhỉ?

"Nhân lúc mọi người đang vui vẻ, tôi xin công bố luôn một chuyện vui mừng nữa!", Mê Cúc nháy mắt với tôi rồi nói tiếp: "Mấy ngày trước, bố tôi quyết định sẽ cung cấp một suất học bổng toàn phần cho học sinh xuất sắc của trường ta. Theo như điều kiện về đối tượng thụ hưởng học bổng của bố tôi đưa ra, lớp chúng ta có một học sinh đạt tiêu chuẩn!"

Mê Cúc xoay người lại, ánh mắt lạnh băng quét qua người tôi rồi dừng lại ở người đang cúi đầu chăm chú học bài bên cạnh Minh Đạo Liên.

"Trúc Du, cậu có muốn nhận suất học bổng toàn phần này không?", Mê Cúc đến bên cạnh Nam Trúc Du, cố tình nhấn mạnh vào hai từ "toàn phần".

"Có!", không hề có chút ngạc nhiên nào, Nam Trúc Du liền lập tức nhận lời, mặc dù giọng điệu không hề có chút hào hứng nào nhưng lại vô cùng kiên quyết.

Sự bất an trong lòng tôi càng trở nên nặng nề hơn.

"Tốt lắm!", Mê Cúc nhìn tôi cười đắc chí, "Vậy thì, Trúc Du, cậu có đồng ý đi Pháp với tôi không? Có được số tiền học bổng lớn như vậy, cậu có thể cùng tôi tới Pháp du học đấy!"

Đi Pháp du học....

Nụ cười gượng gạo trên môi tắt ngấm, tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Mê Cúc..

Đi Pháp? Mê Cúc sẽ dẫn Trúc Du đi Pháp ư?

Nam Trúc Du sẽ đi Pháp sao? Nam Trúc Du sẽ đến một nơi cách tôi rất xa ư? Như vậy tôi sẽ không được nhìn thấy anh ấy mỗi ngày sao? Tôi vô cùng căng thẳng, nín thở chờ đợi câu trả lời từ Trúc Du.

Thật sự không dám nghĩ, không dám nghĩ nữa! Nếu như Nam Trúc Du đến một nơi xa xôi như vậy, tôi phải làm sao đây?

"Đi Pháp?", tôi nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Minh Đạo Liên.

"Đi Pháp?", Nam Trúc Du cũng kinh ngạc hỏi lại, vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn về phía tôi. Nhưng vừa nhìn thấy bàn tay của Mậu Nhất đặt trên vai tôi, ánh mắt của anh lập tức trở nên lạnh lùng.

Vai tôi khẽ rung lên, chân hơi dịch sang trái để cách xa Mậu Nhất ra một chút. Mậu Nhất ngậy người nhìn tôi, nhưng tôi phát hiện ra rằng mình hiện giờ chẳng còn để ý đến tâm trạng và cảm nhận của anh ấy nữa.

Tôi tự nhủ thầm trong bụng: không phải là mình không thích đứng gần Mậu Nhất, chỉ là không muốn làm cho Nam Trúc Du bị kích động, ngộ nhớ anh ấy vì kích động mà nhận lời của Mê Cúc đi Pháp thì sao?

"Đúng vậy, mấy hôm trước, trường trung học Lenster nổi tiếng của Pháp đã đưa ra lời mời giao lưu giữa hai trường, hi vọng mỗi năm sẽ tiến hành trao đổi học sinh để tăng cường mối quan hệ giao lưu giữa hai trường và quốc gia. Hiệu trưởng trường mình đã đồng ý rồi. Chỉ có điều năm nay là năm đầu tiên bắt tay hợp tác, cho nên hiệu trưởng quyết định chỉ cử hai học sinh sang đó giao lưu học tập, mục tiêu xác định trước mắt là một nam một nữ. Trúc Du, chỉ bằng hai chúng ta cùng đi, cậu thấy sao?"

"Nhưng mà Trúc Du không biết tiếng Pháp, còn Minh Đạo Liên thì biết tiếng Pháp mà!", tôi vội vàng nói.

"Không biết tiếng Pháp thì có sao? Trúc Du là người thông minh, đến đó từ từ học cũng được! Hơn nữa chẳng phải đã có tôi rồi sao, tôi sẽ chăm sóc cho cậu ấy!", Mê Cúc lườm tôi, thản nhiên lên tiếng phản bác.

Hơ....

"Trúc Du không quen đồ ăn của Pháp! Các người xem, anh ấy đã gầy như vậy rồi, nhìn là đã biết sức khỏe không được tốt, làm sao anh ấy có thể tồn tại được trong một môi trường lạ lẫm như vậy?", tôi cố gắng moi ra một lí do nào đó.

Xin thương để hãy giúp con! Thực ra, Nam Trúc Du ăn uống rất dễ, không hề kén chọn, về cơ bản thì chỉ cần

là thức ăn thì anh ấy chẳng chê bai gì hết. Hơn nữa, xét về vấn đề sức khỏe, mặc dù Nam Trúc Du trông có vẻ hơi gầy, nhưng theo như anh ấy từng nói thì đã 10 năm nay anh ấy chưa từng phải vào bệnh viện lần nào. Bởi vì tiền khám chữa bệnh, tiền thuốc thang quá đắt đỏ nên ý chí mạnh mẽ của anh không cho phép bản thân anh ấy bị ốm sơ sơ chứ càng không nói đến chuyện phải vào bệnh viện.

"Tiểu Vũ, cậu lo nghĩ hơi quá rồi. Đồ ăn của Pháp có thể nói là nổi tiếng ngon trên thế giới! Hơn nữa, cứ cho là Trúc Du có không quen đồ ăn thì cũng có sao? Bố tôi đã nói trước rồi, nếu như không ăn quen thức ăn của Pháp, bố tôi sẽ cho đầu bếp đi theo chúng tôi ra nước ngoài. À đúng rồi, còn có cả bác sĩ nữa! Bố tôi đã liên hệ với các bác sĩ ở bệnh viện cạnh trường Thần Nam đến làm bác sĩ tư cho chúng tôi rồi. Vì thế, về vấn đề sức khỏe, Tiểu Vũ không cần phải lo lắng đâu!", Mê Cúc đắc chí nói.

Hài...thôi được rồi, Mê Cúc là một người mạnh mẽ vô địch mà! Nhưng mà....

"Đi Pháp thì có gì hay chứ? Người thì không quen, hơn nữa bên đó đến một người bạn cũng chẳng có, làm sao mà dễ chịu bằng ở trong nước được! Ở đây, ít nhất bên cạnh còn có người thân và bạn bè!", tôi vẫn không chịu thua cuộc.

"Tôi không có người thân!", người lên tiếng lần này là Nam Trúc Du, giọng nói lạnh nhạt như gió nhẹ thoảng qua, "Còn về bạn bè, Đạo Liên..."

Trúc Du ngoảnh đầu nhìn Minh Đạo Liên vẫn đang ngồi trầm ngâm bên cạnh hỏi: "Khi nào rảnh rồi cậu sẽ đến Pháp thăm tôi chứ?"

Như vậy là sao?

Người tôi như đang run lên, hoang mang nhìn Nam Trúc Du. Không phải anh ấy định nhận lời mời đi Pháp của Mê Cúc đấy chứ?

Không, không được....

Tôi nhìn Minh Đạo Liên đầy hi vọng, hi vọng anh ấy lắc đầu, kiên quyết nói "Không", nếu như Minh Đạo Liên không đi thăm Trúc Du, vậy thì cậu ấy có đi Pháp nữa không?

"Không được!", Minh Đạo Liên quả nhiên lắc đầu từ chối, "Trúc Du không được đi đâu hết! Cậu ta phải ở bên cạnh tôi! Đồ yêu quái, cô mau biến đi!"

"Tại sao không được?", Mê Cúc nhướn mày nhìn Mê Cúc, gần giọng nói từng tiếng một: "Cậu vẫn còn tính toán món nợ 500 vạn đó sao? Tôi có thể trả giúp cậu ấy! Chỉ cần Trúc Du đồng ý đi Pháp với tôi!"

"Cái gì?", cả tôi và Minh Đạo Liên cùng kêu lên.

Về mặt của Mê Cúc càng trở nên đắc ý, cô ấy khẽ gật đầu, rồi quay sang nói với Trúc Du: "Cậu sẽ đi Pháp cùng tôi chứ? Tôi thực sự rất muốn cùng đi với cậu!"

Một hồi lâu sao...

"Cứ như vậy đi! Mê Cúc, tôi sẽ cùng đi Pháp với cậu!", tôi nghe thấy giọng nói của Nam Trúc Du rất nhẹ, rất nhẹ thoảng qua trong không gian.

Tôi cũng nghe thấy nhịp đập trái tim mình đã dừng lại.

Thế giới bỗng nhiên trở nên quá yên lặng, yên lặng tới mức ngọt ngào, ngọt ngào tới mức ngẹt thở...

Tôi muốn kêu gào thật lớn bất chấp tất cả, muốn bỏ chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi ngọt ngào này.

"Thu Mê Cúc, sao lúc nào cậu cũng như vậy? Từ nhỏ đến lớn, cậu lúc nào cũng thích cướp đi những thứ mà tôi yêu thích: đồ chơi tôi thích, sách báo tôi thích, còn cả người mà tôi thích...Cậu thừa biết tôi thích hội trường Mậu Nhất, thế là cả ngày cậu cứ bám lấy anh ấy không rời nửa bước. Như vậy tôi cũng có thể nhắm mắt cho qua, thế mà bây giờ cậu còn muốn cướp đi Nam Trúc Du, lôi kéo anh ấy đến Pháp là sao?", tôi thật sự đã gào thét, điên cuồng gào thét, bất chấp tất cả mọi thứ.

Nam Trúc Du sẽ ra đi, anh ấy sẽ đi cùng với Mê Cúc đến Pháp. Mê Cúc cũng sẽ đi, cô ấy sẽ đi cùng Nam

Trúc Du đến Pháp...

Ngoài việc gào thét, tôi không biết phải dùng cách gì để trút hết tâm trạng của mình lúc này. Trái tim tôi đang đau, đau lắm!

"Tiểu Vũ...", hội trưởng Mậu Nhất căng thẳng nhìn tôi. Anh đưa tay ra, kéo tôi vào lòng, "Tiểu Vũ! Tiểu Vũ à!"

Anh ấy liên tục gọi tên tôi, hết lần này đến lần khác.

"Tiểu Vũ, trong mắt cậu, tôi chỉ là người như vậy sao? Chỉ là người thích cướp đi những thứ mà cậu yêu quý sao?", lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được sự đau thương trên khuôn mặt của Mê Cúc.

Không, đương nhiên là không. Mê Cúc trong mắt tôi mặc dù có hơi tùy tiện, kiêu ngạo nhưng vẫn là một người bạn rất lương thiện, rất chân thành.

"Đúng!", tôi cắn chặt môi đáp. Nam Trúc Du quyết định nhận lời đi pháp với Mê Cúc đã khiến cho tôi hoàn toàn sụp đổ, vì vậy mặc kệ trong lòng có nghĩ thế nào tôi cũng vẫn gật đầu đáp lại câu hỏi của Mê Cúc.

"Nhưng người mà tôi muốn dẫn đi là Nam Trúc Du mà!", Mê Cúc đau đớn nói, "Tôi đâu có mang người yêu thương của cậu ra đi?"

Người mà tôi muốn dẫn đi là Nam Trúc Du mà.....Tôi đâu có mang người yêu thương của cậu ra đi

Đúng vậy...

Câu nói của Mê Cúc khiến cho tôi cứng đờ người lại.

"Đúng thế! Tiểu Vũ à, Mê Cúc không phải là người như vậy đâu!", Nam Trúc Du khẽ lên tiếng phản bác tôi.

Đây là lần đầu tiên Nam Trúc Du phản bác lại tôi, lại là bởi vì một người con gái khác....

"Mê Cúc sẽ không lừa tôi đâu!", Nam Trúc Du nhìn tôi, đôi mắt thôn dài quyến rũ chứa một nỗi đau đớn sâu sắc.... "Hơn nữa đi Pháp là quyết định của tôi!"

"Đúng vậy! Trúc Du à, chúng ta sẽ cùng nhau đi Pháp!", nói dứt lời, Mê Cúc hài lòng cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn lên đôi môi của Trúc Du.

Khoảng khắc ấy, lớp học quyến rũ như vỡ tung ra. Tất cả mọi người đều reo lên, trừ tôi....

Thế giới của tôi như đã đổ sập xuống dưới chân rồi!

Tại sao mọi thứ trước mắt tôi trở nên mơ hồ như vậy?

Tôi quay người, lao vào vòng tay của hội trưởng Mậu Nhất.

Đủ rồi, thế là đủ lắm rồi, Lâm Xuân Vũ ạ!

Nam Trúc Du hiện giờ, đã không còn bên cạnh tôi nữa! Anh ấy đã nói tạm biệt với tôi, anh ấy đã trả lại chiếc vòng cho tôi, anh ấy muốn đi Pháp với Mê Cúc, anh ấy sẽ không bao giờ nhìn thấy sự đau thương và buồn bã trong mắt tôi nữa...

Anh ấy cũng không bao giờ để ý đến sự đau thương và buồn bã của tôi nữa.

Thế là đủ lắm rồi Lâm Xuân Vũ ạ! Đừng khóc! Đừng để anh ấy nhìn thấy mình khóc!

Tôi nép vào lòng Mậu Nhất, rất lâu....rất lâu....

Chương 12: Kết thúc

Vol 1. Tại sao mọi việc lại trở nên thế này?

Người đang dắt tôi, đi bên cạnh tôi chính là Mậu Nhất, đáng nhẽ tôi phải vui mừng, hạnh phúc mới phải. Vậy mà sao nụ cười gượng gạo trên môi như đang đông cứng lại thế này?

Từ phía xa xa, Mê Cúc với nụ cười rạng rỡ hạnh phúc trên khuôn mặt đang đi về phía chúng tôi. Một chàng trai đẹp như một bông hoa rực rỡ dưới ánh mắt trời, tinh khiết như pha lê đang lặng lẽ và dịu dàng đi bên cạnh cô.

Người đó chính là Nam Trúc Du.

Người mà trước đây từng không chút do dự chạy như bay đến bên tôi.

Còn cả cô gái xinh đẹp Mê Cúc nữa.

Người bạn từ nhỏ đến lớn luôn ở bên tôi. Mặc dù tính tình có hơi kiêu ngạo, tùy tiện nhưng lại chính là người bạn thân, thân nhất của tôi.

Nhưng đến cuối cùng, chúng tôi lại trở thành những người xa lạ.

Tại sao mọi việc lại trở nên thế này?

Thượng đế ơi, nếu như con nói con hối hận rồi thì mọi thứ có quay lại như cũ được không?

Có thể không?

Chính tôi là người đã nói rằng "Tôi và Nam Trúc Du không hề hẹn hò", chính là tôi đã đẩy anh ấy ra xa mình, vì vậy tôi có tư cách gì mà yêu cầu mọi thứ quay trở lại như cũ?

Tại sao cứ phải chờ đến khi đã quá muộn, trong sự giầy vò của trái tim, tôi mới bề bàng phát hiện ra rằng, hóa ra chàng trai không chút run sợ đứng trước mặt cố gắng bảo vệ cho tôi đó đã sớm nắm giữ cả trái tim tôi rồi?

Đúng vậy, chàng trai ấy không ai khác chính là Nam Trúc Du. Anh ấy đã nắm giữ trọn trái tim tôi rồi.

Đáng tiếc là, khi tôi phát hiện ra rằng người luôn bao dung, che chở cho tôi là anh, khi tôi phát hiện ra rằng người đầu tiên chăm sóc cho tôi, bảo vệ tôi là anh...lại chính là lúc tôi phải xa anh mãi mãi.

Khi tôi biết rằng mình đã yêu anh thật sự...lại chính là lúc tất cả đã quá muộn màng, không còn có thể cứu vãn được nữa...

Hội trưởng Mậu Nhất nắm tay tôi, đôi mắt dịu dàng như bị phủ lên một lớp sương mù ưu phiền.

"Hội trưởng", tôi cũng xót xa cho người mà tôi đã từng thích thật lòng, nhưng tại sao phải đến khi Nam Trúc Du vĩnh viễn rời xa tôi, tôi mới nhận ra rằng thứ tình cảm mà tôi dành cho Mậu Nhất chỉ là sự sùng bái chứ không phải là tình yêu?

Tôi cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang siết chặt lấy tay tôi.

Zoey nói nếu như tôi cứ do dự không quyết như vậy sẽ chỉ khiến cho tất cả mọi người cùng bị tổn thương.

Vì vậy, dù sao bây giờ đôi bên đều đã có quyết định, thế thì tôi không nên do dự nữa, tuyệt đối không được do dự nữa! Bàn tay mà tôi đang nắm bây giờ là tay của hội trưởng, tôi đã làm tổn thương Trúc Du, vì vậy tôi không thể lại làm tổn thương hội trưởng được.

"Tiểu Vũ...", Mê Cúc gọi tên tôi.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn người đã từng là bạn thân của mình, trong lòng tôi hiểu rất rõ rằng: thực ra lần này, tôi không chỉ mất đi một người tôi yêu sâu sắc, mà còn mất đi cả một người bạn thân thiết nhất đời! Tình yêu thật lòng và tình bạn sâu sắc nhất tuổi 16 của tôi, đã rời xa tôi như vậy đấy!

"Ba ngày nữa sẽ là sinh nhật tròn 16 tuổi của cậu đúng không? Thật sự rất xin lỗi, 3 giờ chiều ngày hôm đó tôi và Trúc Du phải ra sân bay đi Pháp, e là không thể đến dự tiệc sinh nhật của cậu được!", đôi mắt của Mê Cúc ánh lên sự xin lỗi chân thành.

Tôi biết thực ra Mê Cúc là một người bạn rất tốt!

Những lời tôi nói ngày hôm ấy đã làm cô ấy tổn thương sâu sắc, thế mà cô ấy vẫn vì chuyện không thể dự tiệc sinh nhật của tôi mà cảm thấy buồn rầu và có lỗi.

Nghĩ kĩ lại, nếu như Nam Trúc Du và Mê Cúc ở bên nhau cũng đâu phải là chuyện tồi. Anh ấy nhất định sẽ làm cho Mê Cúc hạnh phúc! Người bạn thân nhất của tôi và người tôi thích nhất cuối cùng sẽ trở thành một cặp tình nhân hạnh phúc. Một kết cục như vậy chẳng phải là rất tốt hay sao? Mặc dù cứ nghĩ đến cảnh tượng đó là trái tim tôi như đang thắt lại, nhưng mà...

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười với Mê Cúc và Nam Trúc Du.

Lần này, tôi muốn mỉm cười chúc phúc cho họ.

"Mê Cúc, xin lỗi cậu, lần trước tôi đã nói những điều khiến cho cậu tổn thương!", tôi cố gượng cười, "Hi vọng hai người sau khi đến Pháp sẽ chăm chỉ học hành, cố gắng sống thật vui vẻ nhé!"

Tôi nhìn sang Nam Trúc Du, khẽ nói: "Còn cả anh nữa, Nam Trúc Du! Anh cũng vậy nhé! Phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, đừng mãi mê làm thuê suốt ngày nữa! Còn phải nhớ chăm sóc Mê Cúc giúp em đấy!" giống như trước đây anh đã từng chăm sóc em vậy...Câu cuối cùng ấy, tôi giữ lại ở trong lòng, không thể nói ra lời.

Cho dù là ai, Nam Trúc Du cũng đều quan tâm và dịu dàng chăm sóc mà!

"Thật là tiếc!", hội trưởng Mậu Nhất nói, "Ngày sinh nhật Tiểu Vũ chính là ngày đính hôn của chúng tôi, đáng tiếc là hai người không thể đến tham dự!"

Nghe thấy Mậu Nhất nói vậy, toàn thân tôi như đang run lên.

"Thật sao? Bác Lâm hành động nhanh thật đấy! Tiểu Vũ à, chúng tôi chúc phúc cho hai người!", Mê Cúc nắm lấy tay Nam Trúc Du, vui vẻ nói.

"Cám ơn!", tôi cố gắng mở miệng nói lời cảm ơn.

Vol 2. Bữa tiệc sinh nhật

Ba ngày sau, tại nhà họ Lâm đang tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ 16 cho tôi.

Hội trưởng Mậu Nhất hào hoa và lịch sự trong bộ quần áo Armani màu trắng đuôi tôm, ân cần đi bên cạnh tôi. Khi tôi ngoảnh đầu sang nhìn anh, đột nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Nam Trúc Du trong bộ quần áo Armani trắng trước đây.

"Tiểu Vũ à, sao tự nhiên lại ngây ra nhìn anh thế? Trên mặt anh có dính bẩn à?", Mậu Nhất ngạc nhiên hỏi.

"Không có!", tôi bối rối lắc đầu, rồi quay ngoắt người đi, nhưng không may va phải một người phục vụ đang bê rượu đi ngang qua khiến cho những cốc đồ uống trên khay rơi loảng xoảng xuống đất.

Những loại đồ uống với đủ loại màu sắc đổ đầy lên chiếc váy dạ hội màu trắng của tôi. Chỉ trong phút chốc, trông bộ dạng của tôi thật là thảm hại!

"Tiểu Vũ, con không sao chứ?", mọi người trong nhà và bạn bè vây xung quanh tôi, lo lắng hỏi han.

"Xin lỗi, tại con bất cẩn thôi!", mặc dù trái tim đang đau đớn như muốn bật khóc nhưng tôi vẫn cố gắng kìm nén những giọt nước mắt chỉ chực trào ra.

Nếu như để người khác tưởng rằng tôi khóc nhe vì làm bẩn váy áo thì thật là xấu hổ! Vì vậy, Lâm Xuân Vũ à, đừng có khóc, hãy cố gắng lên!

"Xin lỗi mọi người, con lên lầu thay quần áo một chút!", tôi mỉm cười với Mậu Nhất và những người xung quanh, sau đó bước thật nhanh lên lầu.

Tôi ngồi lì trong phòng, 20 phút đã trôi qua, nhưng tôi chẳng hề có ý định đi xuống dưới đó. Cứ nghĩ đến việc tất cả mọi người bên dưới đang chờ đợi chứng kiến buổi lễ đính hôn của tôi và Mậu Nhất là tôi lại không đủ can đảm đi xuống.

Tôi biết nếu như tôi cứ ở lì trong phòng như thế này sẽ khiến cho bố và hội trường mất mặt, khiến cho tất cả mọi người bên dưới khó chịu...nhưng tôi không còn cách nào khác cả...

Chỉ cần nghĩ đến chuyện hôm nay, Nam Trúc Du và Mê Cúc sẽ bay đi Pháp, nghĩ đến việc sau hôm nay tôi sẽ trở thành vợ chưa cưới của Mậu Nhất, và sau ngày hôm nay, tôi và Nam Trúc Du sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa....là trái tim tôi lại đau thắt lại, đừng nói đến việc xuống dưới để tiến hành nghi thức đính hôn, mà ngay cả việc ngồi yên trên giường cũng lấy đi toàn bộ sức lực của tôi rồi.

"Tiểu Vũ..." bên ngoài phòng vọng vào tiếng gõ cửa. Sau đó, "kẹt" một tiếng, cánh cửa được mở ra. Bố tôi từ ngoài bước vào.

"Bố...", tôi ngẩng đầu, "Con xin lỗi!"

"Con ngốc ạ!", bố nhìn tôi xót xa, không nói điều gì, chỉ lặng lẽ ôm tôi vào lòng.

"Tôi thực sự không chịu nổi nữa rồi!", tiếng gầm gừ vang lên từ bên ngoài cửa, "Đại tiểu thư, cô đúng là đồ ngốc, đồ đần độn...ngay cả người mà mình yêu là ai cũng không biết!"

Hơ...tôi ngẩng đầu, không hiểu cái anh chàng Tùng Bình này từ đâu chui ra, lại còn lớn tiếng mắng nhiếc tôi vào đúng cái lúc tâm trạng tôi đang cực kì tồi tệ như thế này?

"Nếu đã thích Nam Trúc Du như vậy, tại sao còn không đuổi theo cậu ta?", Tùng Bình như gào lên với tôi.

"Tôi....", tôi nghẹn lời.

Nếu đã thích Nam Trúc Du như vậy, tại sao còn không đuổi theo cậu ta? Tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Từ trước đến nay toàn là Nam Trúc Du chủ động đến tìm tôi, chủ động gần gũi tôi, chủ động mời tôi, chủ động nói....sẽ bảo vệ tôi trọn đời trọn kiếp...

"Đại tiểu thư, cho dù cô có muốn ngồi chờ Nam Trúc Du quay lại tìm cô thì cô cũng phải cho người ta một cái ám hiệu, cho người ta biết là cô cũng thích người ta chứ! Nếu không cô đã làm người ta tổn thương sâu sắc đến thế, ai còn dám quay đầu lại để lại thêm một lần tổn thương nữa?", Tùng Bình tiếp tục hét lên.

Phải cho cậu ta một cái ám hiệu, cho người ta biết là cô cũng thích người ta?

Sao tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này nhỉ, một điều quan trọng như vậy sao tôi không nghĩ ra vậy?

Người mà tôi thích chính là anh ấy!

Tôi vùng ra khỏi vòng tay bố.

"Nhưng mà hội trường Mậu Nhất...", nghĩ đến hình ảnh Mậu Nhất đang hào hứng đứng chờ ở bên dưới, trong lòng tôi lại có đôi chút do dự.

"Không cần phải lo cho anh đâu Tiểu Vũ ạ! Anh muốn nhìn thấy một Tiểu Vũ vui tươi chứ không phải một Tiểu Vũ mặc dù ở bên cạnh anh nhưng không bao giờ có thể mỉm cười!", Mậu Nhất đẩy cửa bước vào, âu yếm nhìn tôi và dịu dàng nói.

"Hội trường, cảm ơn anh!", tôi nói, trong lòng vô cùng cảm kích.

"Còn cảm ơn cái gì, mau đi đi!", bố đột nhiên thò tay ra lôi tôi đi, "Đúng là...con nhóc con, sao ta lại sinh ra một đứa con gái ngốc nghếch như con thế nhỉ? Chẳng có chút phong độ của Lâm mỗ này gì cả! Cứ tưởng sau khi tuyên bố cho con và Mậu Nhất đính hôn con sẽ điên tiết nhảy lên phản đối, nào ngờ để cho ta phải nhẫn nại chờ đến tận bây giờ. Khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định đuổi theo thằng nhóc đó, con lại còn đứng đần ra đó mà cảm ơn chứ ơ..."

Ặc ặc...

Tôi ngậy người nhìn bố cần nhần. Ý của bố không phải là bố vẫn đang chờ đợi tôi đuổi theo và lôi Nam Trúc Du về đây đấy chứ?

Hình như bố cũng rất thích Nam Trúc Du thì phải?

"Bố ơi, hu hu hu...Bố yên tâm, con nhất định sẽ tìm lại con rể tương lai yêu quý cho bố!", tôi thể hiện động tác "cố lên" và nói với bố.

"Á, đại tiểu thư, chỉ còn 15 phút nữa là máy bay sẽ cất cánh đấy! Làm sao bây giờ? Có lái xe như bay qua đó ít nhất cũng phải mất 20 phút đấy...", Tùng Bình sốt ruột la lên.

"Đáng ghét, sao cậu không nhắc tôi sớm!", tôi vừa quát Tùng Bình vừa lao như bay xuống cầu thang.

"Xe bình thường thì đương nhiên không đến kịp, nhưng nếu là xe đua Ferrari, lại cộng thêm với một lái xe có tài nghệ đua xe siêu đẳng thì chỉ cần 10 phút sẽ đến sân bay thôi!", một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay khi đầu óc tôi đang rối bời.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là Minh Đạo Liên. Minh Đạo Liên mặc một chiếc áo phông đen và quần bò, nhìn rất cool! Ngón tay anh đang quay quay một vật gì đó, mà nếu như tôi không nhầm thì đó là chìa khóa của chiếc xe đua Ferrari.

"Minh Đạo Liên...", tôi phần khích reo lên.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng đúng vào thời khắc quan trọng nhất, người có thể giúp đỡ tôi lại là người mà tôi ghét nhất. Cũng có thể là Minh Đạo Liên không đáng ghét như tôi vẫn nghĩ!

Vol 3. Em muốn chúng ta ở bên nhau

"Tiểu Vũ, tài nghệ lái xe của Đạo Liên rất điêu luyện, chúng ta phải nhanh lên mới được!", tôi còn chưa kịp phản ứng thì Mậu Nhất đã dắt tôi chạy về phía xe của Minh Đạo Liên.

"Cám ơn!", thời gian không cho phép tôi tiếp tục chần chừ, thế nên tôi liền ngoan ngoãn vào trong xe.

Tôi tưởng rằng chỉ có tôi muốn muốn ra sân bay, nhưng cuối cùng ngay cả hội trưởng Mậu Nhất và Tùng Bình cũng kiên quyết leo lên chiếc xe đua màu đỏ của Minh Đạo Liên để cùng tôi ra sân bay.

"Vèo..." một tiếng....

Gần như chỉ một giây sau khi chúng tôi thắt dây an toàn xong, chiếc Ferrari màu đỏ lao vút đi. Chỉ trong giây lát, ngôi nhà của tôi đã biến mất ở phía sau.

Trên đường đi, cảnh vật bên ngoài cửa sổ lao vùn vụt qua cửa kính xe. Chiếc xe Ferrari màu đỏ lao trên đường với tốc độ kinh hồn. Minh Đạo Liên cho xe lách sang trái rồi lách sang phải...lần lượt vượt lên những xe trước mặt. Mười phút sau, chúng tôi đã đến sân bay an toàn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi đi ra sân bay với tốc độ nhanh như vậy. Tôi tin chắc tốc độ này cũng là nhanh nhất trong đời tôi, bởi vì sau lần này, tôi cho rằng bản thân mình không còn có dũng khí để ngồi lên xe của Minh Đạo Liên nữa.

Khuôn mặt tôi xanh lét như tàu lá khi lao ra khỏi chiếc xe Ferrari đỏ của Minh Đạo Liên. Bất chấp tất cả, tôi lao như bay vào trong cửa kiểm soát vé.

"Hành khách chú ý, máy bay BL701 đi Paris bắt đầu soát vé, mời các hành khách hãy đến cửa số 2 để làm thủ tục lên máy bay!", trong phòng chờ vang lên tiếng thông báo.

Chuyến bay BL701 chuẩn bị soát vé chính là chuyến bay đi Pháp của Nam Trúc Du và Mê Cúc.

Tôi chạy như bay tới cửa số 2, nhưng trong dòng người xếp hàng dài, tôi không tìm thấy cái bóng mảnh dẻ quen thuộc ấy đâu cả.

"Xin đừng , Trúc Du ơi...", tôi đứng ở bên ngoài cửa soát vé, nhìn vào phía bên trong, gào tên anh trong tuyệt vọng: "Trúc Du!"

"Xin lỗi, mời cô đứng tránh cửa soát vé ra, xin đừng làm ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi!", nhân viên bảo an ở sân bay kéo tôi ra khỏi cửa soát vé, không cho tôi bước vào nữa.

"Cuối cùng vẫn không đến kịp sao?", tôi nhìn hàng rào thép đang ngăn cách giữa tôi và Nam Trúc Du, những giọt nước rơi lã chã trên khuôn mặt.

"Tiểu Vũ...", Mậu Nhất đỡ tôi dậy, khẽ gọi tên tôi.

"Cậu ta đã vào trong rồi sao?", Minh Đạo Liên vừa đỗ xe xong liền lập tức chạy vào. Nhìn thấy bộ dạng của tôi, anh ấy như đã hiểu ra mọi chuyện.

"Tùng Bình...", tôi quay đầu lại gọi Tùng Bình, "Cậu mau về nhà lấy hộ chiếu cho tôi. Tôi phải lập tức mua vé máy bay đi Paris. Cho dù có phải dùng cách gì tôi cũng nhất định phải dẫn anh ấy quay trở lại! Nam Trúc Du là của tôi, cho dù Mê Cúc có là bạn thân của tôi đi chăng nữa cũng không thể cướp anh ấy được!"

"Nếu sớm tỉnh ngộ thì tôi đã không phải giả làm kẻ mù với cô rồi!", Minh Đạo Liên quay quay chiếc chìa khóa xe ở trong tay, từ tốn nói: "Không cần phải lấy hộ chiếu đâu, máy bay vẫn chưa cất cánh, ai nói là chúng ta không thể ngăn họ lại nào?"

"Nói vậy là có ý gì?", tôi và Mậu Nhất, còn cả Tùng Bình đều tròn mắt nhìn Minh Đạo Liên.

Người ta đã soát vé và lên máy bay rồi, chúng tôi còn có thể làm thế nào được đây? Không có hộ chiếu, không vé máy bay...chúng tôi hoàn toàn không thể đặt chân lên máy bay được.

"Đi thôi, sân đậu máy bay quả thực quá to, vì vậy cần phải tiết kiệm thời gian. Chúng ta lái xe vào đi!", Minh Đạo Liên thản nhiên nói, cứ như thể dễ dàng như lái xe ra ngoại ô dã ngoại vậy. Dứt lời, Minh Đạo Liên liền quay người bỏ đi, vừa đi vừa móc điện thoại ra gọi.

Tôi lặng câm không nói được nửa lời. Nghe nói, chỉ có những người quyền cao chức trọng mới có tư cách được xe đưa rước trong sân bay, phần lớn những người còn lại chỉ có thể đi bộ mà thôi.

"Tiểu Vũ, cái tên Minh Đạo Liên này có phải lúc nãy lái xe nhanh quá nên điên loạn rồi không?", Tùng Bình ghé sát vào tai tôi, thì thầm hỏi.

Tôi lắc đầu, mặc dù trong đầu cũng có suy nghĩ như vậy nhưng tỉ lệ phát sinh chuyện này ở Minh Đạo Liên cũng nhỏ xíu như khả năng chúng tôi có thể lái xe vào sân bay vậy.

"Lâm Xuân Vũ, cô nhanh lên giùm tôi!", gọi xong điện thoại, Minh Đạo Liên liền ngoảnh lại gọi tôi, "Tôi vừa gọi điện cho chỉ huy sân bay rồi, ông ấy đồng ý cho chúng ta 20 phút để vào bên trong sân bay. Nhưng mà chỉ được hai người thôi. Có nghĩa là ngoài tôi ra, chỉ có Lâm Xuân Vũ được vào cùng tôi thôi!"

"Thật sao?", tôi không tin vào tai mình nữa. Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để mà hỏi xem anh ta đã làm như thế nào nữa.

Chiếc xe đua Ferrari lao vút vào trong sân bay. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên sân bay, chúng tôi nhanh chóng tìm được chuyến bay cần tìm đó.

"Trúc Du, Nam Trúc Du!", tôi chạy lên cầu thang máy bay, lao vào trong khoang máy bay và cất tiếng gọi thật lớn, "Nam Trúc Du..."

"Xin lỗi quý khách, nếu không phải là người của chuyến bay này thì quý khách không được phép vào trong khoang máy bay!", cô tiếp viên hàng không xinh đẹp lại gần tôi, lịch sự nói.

Trên hàng ghế hạng nhất, tôi nhìn thấy Mê Cúc đang nhăn nhó mặt mày, tay chống cằm, khuôn mặt bối rối không biết phải làm thế nào. Nhưng chiếc ghế bên cạnh cô ấy trống không, không hề thấy bóng dáng của Trúc Du đâu cả.

"Mê Cúc, Nam Trúc Du đi đâu rồi?", tôi kéo tay của Mê Cúc, sốt ruột hỏi, "Mê Cúc, tôi xin lỗi. Tất cả những

thứ khác tôi đều có thể nhường cho cậu, nhưng Nam Trúc Du thì không! Cho dù cậu có ngăn cản thế nào tôi cũng sẽ dẫn anh ấy quay về! Bởi vì, Nam Trúc Du là... của tôi!"

"Cuối cùng cậu cũng có quyết định rồi ư?", Mê Cúc đứng dậy, liếc nhìn Minh Đạo Liên ở phía sau lưng tôi.

"Đúng vậy! Tôi cần Nam Trúc Du!", Mê Cúc nhìn sâu vào mắt tôi. Một hồi lâu sau, một nụ cười tinh khiết như hoa sen trên núi tuyết hiện ra trên khuôn mặt cô.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười như vậy ở Mê Cúc. Mặc dù nụ cười ấy không được rạng rỡ và quyến rũ như bình thường nhưng tôi lại thực sự rất thích nụ cười này của cô ấy. Một thứ cảm giác ấm áp và thuần khiết lan tỏa trong lòng tôi.

Không biết tại sao, tôi đột nhiên có một cảm giác rất mãnh liệt, một Mê Cúc với nụ cười thuần khiết ấy mới chính là người bạn thân thiết nhất của tôi.

"Cái tên Nam Trúc Du chết tiệt ấy, tôi chỉ nói vài câu đại loại như là từ nay cậu và Mậu Nhất sẽ sống những tháng ngày hạnh phúc. Kết quả là cậu ta chịu không nổi lên đã bỏ tôi lại và chạy mất hút rồi!", Mê Cúc nhìn tôi, đầu môi nói.

Như vậy là sao? Tôi ngây người ra: Nam Trúc Du bỏ lại Mê Cúc và chạy mất rồi? Như vậy là sao?

"Còn ngây người ra đó làm gì nữa?", Mê Cúc thò tay ra, vỗ "bốp" vào vai tôi.

"Sao lại đánh tôi?"

"Tiểu Vũ, đã có ai nói với cậu rằng, cứ gặp phải chuyện gì có liên quan đến Nam Trúc Du là y như rằng cậu lại biến thành một con ngốc chưa?", Mê Cúc trợn mắt quát tôi, sau đó, đột nhiên đôi mắt cô ấy đỏ lên, vòng tay ôm chặt lấy tôi, "Đồ ngốc, Nam Trúc Du đi rồi, anh ấy đi tìm cậu rồi!"

"Hả...", tôi ngẩn người nhìn Mê Cúc trong vòng tay mình.

"Trúc Du nói, anh ấy vốn dĩ rất chiều cậu nên hoàn toàn nghe theo những gì cậu muốn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ một đứa ngốc như cậu không thể xử lý được vấn đề tình cảm này, thế nên phải để anh ấy chủ động giải quyết mới xong!"

Quả nhiên là như vậy, Nam Trúc Du làm gì cũng đều là vì nghĩ cho tôi, tán thành mọi quyết định của tôi mà thôi! Cái tên ngốc này, anh ấy không phải là không cần tôi nữa!

Nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt.

"Cái gì?", cổ họng tôi như nghẹn lại, "Tôi mới chính là kẻ ngốc! Bây giờ tôi phải đi tìm anh ấy, phải tính sổ với anh ấy!"

"Tiểu Vũ, tôi phải đi đây!", Mê Cúc kéo lấy tay tôi, vẻ mặt tội nghiệp, "Lẽ nào cậu chỉ không nỡ rời bỏ Nam Trúc Du thôi ư? Nhìn thấy tôi ra đi cô đơn thế này mà cậu không cảm thấy gì sao?"

"Tôi...", tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đáng thương như thế này ở Mê Cúc, vì vậy đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng hoảng hốt, "Mê Cúc, sao tôi có thể giận cậu được chứ? Chẳng phải chúng ta là bạn thân sao? Mặc dù thỉnh thoảng có cãi nhau, nhưng mà tôi vẫn rất quý cậu!"

"Thật sao?"

"Thật mà!", tôi kiên quyết gật đầu.

Để biểu thị thành ý của mình, suýt nữa thì tôi định giơ tay lên thề với trời.

"Thế cậu thích Trúc Du nhiều hơn hay là thích tôi nhiều hơn?"

"Hơ...", mồ hôi trên trán tôi túa ra, cái này có thể so sánh được sao?

"Hai người, một người là NO. 1 trong lĩnh vực tình yêu, một người là số một trong tình bạn. Xét từ một góc độ nào đó thì vị trí của hai người là như nhau". Oái, tôi thật là đáng nể, nghĩ ra được cả những lời ướm ạt như thế

này!

"Thật không? Tôi biết là Tiểu Vũ yêu tôi nhất mà!", hay lắm, hình như những lời nói ướm át của tôi rất có hiệu quả. Bởi vì tôi nhìn thấy trên môi của Mê Cúc là một nụ cười rất chi là ngọt ngào.

"Đương nhiên rồi", tôi chột dạ gật đầu, nhưng tâm tư thì đã bay về bên cạnh Nam Trúc Du từ lâu, chỉ mong nhanh nhanh nói lời từ biệt với Mê Cúc để có thể đi tìm anh ấy. (Thượng đế xin hãy tha thứ cho con!)

"Á?", tôi kêu lên, kinh ngạc trong ba giây rồi lập tức xoay người lại, tóm lấy Minh Đạo Liên đang ở phía sau tôi (tôi phát hiện ra hôm nay tôi cực kì đa mưu túc trí, đúng là cái khó ló cái khôn) rồi nói: "Mê... Mê Cúc, cậu cũng biết là hôm nay tôi rất bận đúng không, vừa là sinh nhật, vừa là đính hôn. Nếu như chú rể đã quay về mà cô dâu vẫn còn ở đây thì nhất định bố tôi sẽ giết tôi mất! Thế cho nên, hay là cậu cứ dẫn cậu ấy đi đi!"

Nhân lúc Minh Đạo Liên không kịp đề phòng, tôi liền đẩy anh ta vào Mê Cúc rồi quay người, chạy như bay ra ngoài. Cánh cửa máy bay đóng sập lại ngay sau khi tôi lao ra khỏi máy bay. Hình như tôi có nghe thấy tiếng gào thét của Minh Đạo Liên vọng ra từ trong máy bay.

Minh Đạo Liên, hôm nay tôi rất cảm ơn anh vì đã chở tôi đến sân bay. Nhưng mà anh làm người tốt thì làm cho trót, ha ha...hãy tiếp nhận cái cô ngốc Mê Cúc này đi nhé!

"Mê Cúc thân yêu, tôi sẽ chờ cậu quay lại!", vừa chạy tôi vừa vẫy tay tạm biệt chiếc máy bay vừa cất cánh, "Còn cả Minh Đạo Liên nữa, đến Pháp rồi không cần phải cảm ơn tôi đâu. Sau này anh ít gây phiền phức cho Trúc Du nhà tôi là được rồi!"

Trúc Du thân yêu của em, em về với anh đây!

Hồi kết:

Tại trường trung học Thần Nam, buổi lễ chào mừng năm mới.

Trên sân khấu rộng lớn, "Paris" oai vệ trong bộ quần áo kị sĩ châu Âu_cũng chính là Lâm Xuân Vũ tôi đây, đang dang rộng vòng tay, khuôn mặt đau khổ ôm chặt lấy Romeo đang nằm dưới đất.

"Hỡi Romeo, anh không được chết! Tôi cầu xin anh đấy, anh đừng chết! Đừng rời xa tôi!", tôi cố gắng ôm lấy người đang đóng vai Romeo, vừa ôm vừa nhắm mắt đọc những lời trong kịch bản.

Thượng đế ơi, cho dù có không thích xem những vở kịch nổi tiếng trên thế giới đi nữa thì tôi cũng biết rằng trong vở "Romeo và Julie" của Shakespeare không hề có cảnh Paris ôm lấy Romeo đã uống rượu độc mà than khóc như thế này.

Mà bạn thử nghe mấy câu thoại trong kịch bản xem, đúng là khiến cho người khác phải hiểu nhầm mà.

"Tiểu Vũ, xin em đấy, có phải em nghĩ hơi quá không? Bộ 'Romeo và Julie' này của chúng ta vốn là một vở kịch hoàn toàn mới, đương nhiên là không thể giống như vở kịch mà chúng ta đã biết được. Không chỉ là khác, mà là rất khác!", ngày hôm ấy, khi tôi cầm kịch bản đến và nói ra những thắc mắc của mình, Mậu Nhất đã trả lời tôi như vậy đấy.

"Thượng đế ơi, xin đừng để Romeo rời xa con! Không có anh ấy làm sao con có thể sống tiếp đây?", tôi vừa đọc lời thoại vừa toát mồ hôi hột.

Nói mấy lời thoại này mà tôi cảm thấy toàn thân mình sờn gai ốc....

"Paris...", đúng vào lúc tôi đang ôm chặt lấy Mậu Nhất, miệng lẩm bẩm đọc lời thoại thì một tiếng quát lớn vang lên từ sau cánh gà.

"Julie" trong bộ váy diêm dúa, mái tóc xoăn màu đen nhánh, cười duyên dáng (thực ra là đang nghiền răng nghiền lợi) lao ra. "Julie" đưa tay ra, dùng sức mạnh "phi thường" không phải là của một cô gái quý tộc để lôi Romeo ra khỏi vòng tay của tôi rồi gào lên: "Paris, người anh thích rõ ràng là tôi, anh...anh...anh...Sao anh có thể ôm Romeo như vậy cơ chứ?"

Quạ quạ...quạ đen bay thành từng đàn trên đầu tôi.

"Trúc Du, anh sai lời thoại rồi!", tôi hốt hoảng đến sát bên cạnh Nam Trúc Du, khẽ thì thầm, "hơn nữa giọng điệu phải thanh hơn một chút nữa!"

"Tôi mặc kệ!", tay gạt mạnh, "Julia" bắt mẫn cong môi lên, tức tối nhìn tôi: "Tôi mặc kệ, dù sao anh chỉ có thể thích một mình tôi, ôm một mình tôi thôi!"

Nói xong, "Julie" dang tay ra, ánh mắt chờ đợi nhìn tôi.

Một tảng đá to ùng rơi bịch xuống đầu tôi!

Lại nữa rồi! Kể từ khi tôi và Nam Trúc Du chính thức hẹn hò với nhau, cái tên này cứ như thay đổi hẳn, mặc dù vẫn yêu chiều tôi hết mực, vẫn cực kì quan tâm chăm sóc cho tôi nhưng lại trở nên cực kì độc tài trên một phương diện nào đó. Nói ví dụ như: khi tôi và Mậu Nhất ở bên cạnh nhau, cho dù là bàn bạc vấn đề gì hoặc là diễn kịch, như chính lúc này đây, cái tên này ở đâu bỗng nhảy phốc ra phá bĩnh...

"Tiểu Vũ, người anh thích là em đúng không?", "Julie" chớp chớp mắt nhìn tôi đầy hi vọng.

Tên khác của Paris là Tiểu Vũ sao?

"Hội trường?", bởi vì cái tên "Julie" tự động thay đổi kịch bản, tôi đành phải quay đầu lại, cầu cứu "Romeo", người đã uống rượu độc và nằm chết ngất từ lâu trên sàn, "Hội trường..."

Anh ấy không đếm xỉa đến tôi.

Bạn "Romeo" đã làm tròn trách nhiệm nằm yên trên đất, diễn rất tốt vai diễn "xác chết" của mình.

"Paris, em không cho phép anh nhìn sang Romeo!", "Julie" đột nhiên thò tay ra, quay mặt tôi về hướng anh ấy khiến cho bốn mắt chúng tôi nhìn thẳng vào nhau.

"Bùm" một tiếng, mặt tôi đỏ lựng lên khi áp sát vào khuôn mặt quá đỗi khô ngô của "Julie"

"Trúc Du...", tôi khẽ gọi tên anh.

"Không đúng, Paris thân yêu của em, em là Julie của anh đây mà! Ngay từ đầu anh đã thích em và sẽ mãi mãi thích em đúng không?", Nam Trúc Du nhìn sâu vào mắt tôi, ánh mắt cố chấp nhưng chân thành không giống như đang diễn kịch, "Kể từ giây phút anh thích em, em đã thề, cho dù là Romeo sống hay chết, có rời xa chúng ta hay vẫn sống bên cạnh chúng ta, anh chỉ được thuộc về một mình em thôi!"

"Ha ha ha..ha ha ha...", nghe những lời tỏ tình này của Trúc Du, tôi thực sự rất muốn cảm động, nhưng vẫn đề là...

"Julie, tôi không thích Romeo, tôi chỉ thích những cô tiểu thư xinh đẹp như em, hoàn toàn không có chút tình cảm nào với các chàng trai khô ngô cả!", tôi lớn tiếng nói để cho khán giả ở bên dưới cùng nghe tiếng.

Thưa ngài Shakespeare, cháu biết là cho Paris lên làm nhân vật chính là rất có lỗi với ngài, vì vậy nhất định cháu sẽ kiên trì tới cùng, kiên trì không để cho ai đó khiến cho kịch bản của ngài trở nên càng thêm hỗn loạn (Trời ơi, mãi cho đến thời khắc tôi đọc xong hoàn toàn kịch bản, tôi mới phát hiện ra rằng, hội trường Mậu Nhất có lẽ cũng không phải vĩ đại như mình từng tưởng tượng. Nếu không anh ấy đã không viết ra những kịch bản vớ vẩn như thế này!)

Tôi thực sự không muốn ngày mai, trên tờ báo của trường sẽ có đăng các tin bài đại loại như: "Paris và Romeo, một mối tình đẹp còn tiếp diễn"...

"Anh xin thề, Julie thân yêu của anh, trong quá khứ, hiện tại và cả tương lai, suốt đời suốt kiếp này anh chỉ yêu một người!", toàn thân tôi nổi gai ốc nhưng tôi vẫn cố gắng đọc cho hết lời thoại ướt át này.

"Thật không? Lâm Xuân Vũ, em hãy nhớ cho kĩ những gì em nói trước mặt mọi người ngày hôm nay đây! Em nói đời này kiếp này chỉ yêu có mình anh thôi đấy!", toàn thân tôi tự nhiên rung lên, ai đó đang ôm chầm lấy tôi từ phía sau.

Mồ hôi vã ra như tắm...

Tôi ngẩng đầu nhìn "Julie" đang đắc chí đến mức quên luôn cả lời thoại. Lúc này, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Xong rồi, thế là chúng tôi đã phá hỏng vở kịch này rồi.

Tôi ngao ngán thở dài, đang định cúi đầu xin lỗi khán giả thì đột nhiên tiếng vỗ tay từ dưới khán đài vang dội.

Những học sinh ngồi dưới khán đài hào hứng đứng dậy, vỗ tay hoan hô chúng tôi rất nhiệt tình.

"Kiss! Kiss! Kiss! Julie hãy hôn Paris đi...Kiss....", tiếng hò reo vang lên cùng với tiếng vỗ tay.

"Tiểu Vũ...", Trúc Du mỉm cười, cúi sát mặt vào tôi. Đôi môi đẹp như cánh hoa hồng của anh từ từ chạm nhẹ vào môi tôi...

Một mùi thơm nhè nhẹ tỏa ra từ người anh, hơi thở nóng bỏng của anh lướt nhẹ qua cổ tôi. Tôi từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng dư vị ngọt ngào như mật ong của nụ hôn.

Đây chính là mùi vị của tình yêu!

Chỉ có điều....

Đây chính là nụ hôn đầu của tôi.

Nhưng mà nụ hôn đầu của anh ấy đã dâng cho....

Thôi kệ, từ nay về sau hãy ngoan ngoãn là người của tôi là được rồi! Ha ha ha!